AMIE KAUFMAN

DRAGONII PÂRJOLITORI

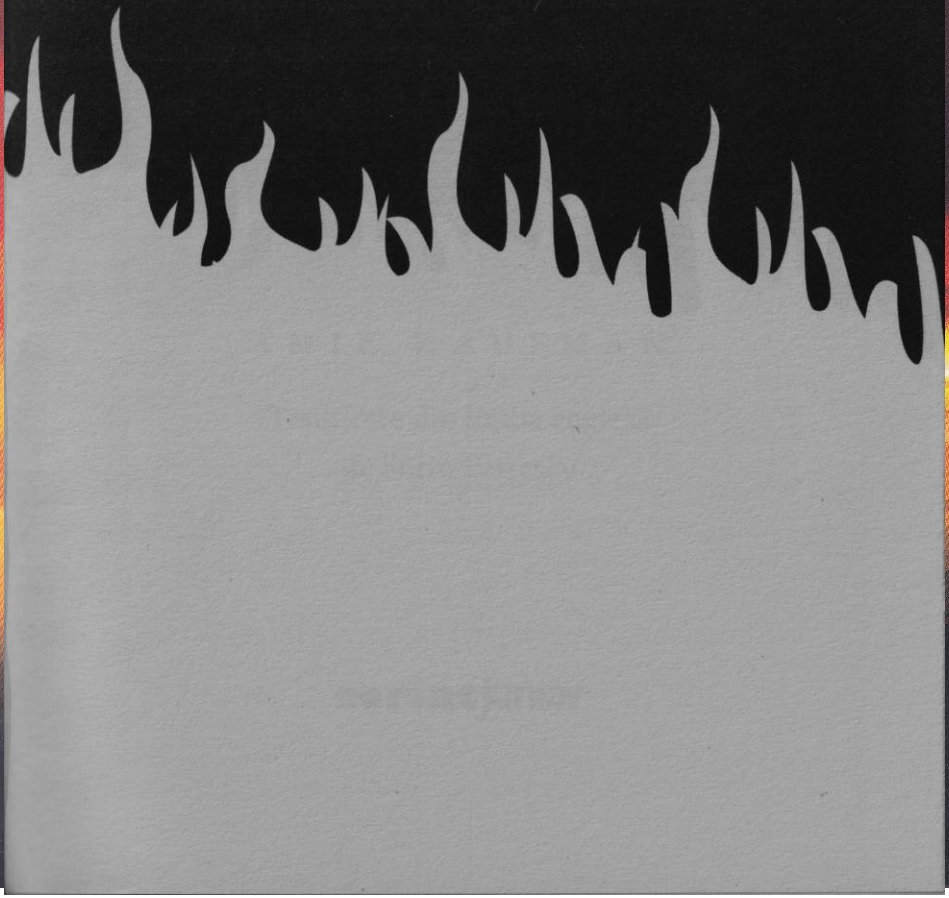

Imprint coordonat de
Gabriela Mitrovici

ELEMENTALII

2

DRAGONII PÂRJOLITORI

AMIE KAUFMAN

Traducere din limba engleză
de Sorin Petrescu

corint junior

Redactare: Roxana Dragne, Ioana Văcărescu
Tehnoredactor: Valentina Dobrescu

Amie Kaufman
Elementals: Scorch Dragons
Text copyright © 2019 by HarperCollins Publishers
Illustrations by Levente Szabo
Published by arrangement with HarperCollins Children's
Books, a division of HarperCollins Publishers.

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română
aparţin CORINT JUNIOR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.

www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Kaufman, Amie
Dragonii pârjolitori / Amie Kaufman; trad. din lb. engleză de Sorin Petrescu. – Bucureşti: Corint Junior, 2022
ISBN 978–973–128–804–8
I. Petrescu, Sorin (trad.)
821.111

Pentru Michelle,
partenera mea în multe aventuri,
deopotrivă din trecut şi care au să vină

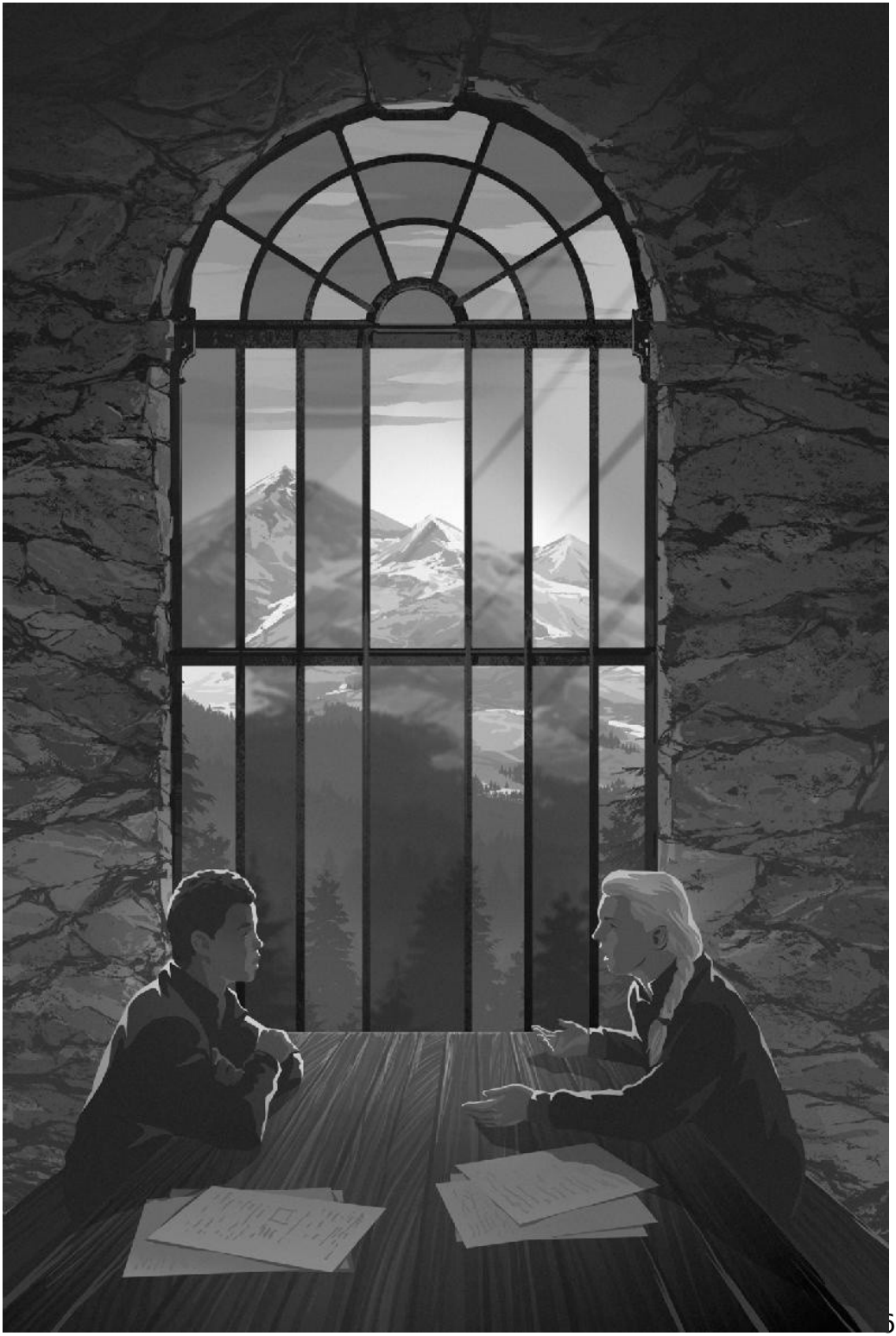

Capitolul unu

Bătălia dintre dragoni şi lupi luase sfârşit.

Acum, la mai puţin de o oră după luptă, Anders se afla între cea mai bună prietenă a sa, Lisabet, şi sora lui, Rayna, amândouă întinse pe paturi improvizate în mijlocul agitaţiei de la infirmerie.

Toţi dragonii pârjolitori reveniseră la forma umană – grota înţesată se afla în adâncul muntelui, dar nu era îndeajuns de încăpătoare nici măcar pentru un singur dragon. Cu toate acestea, trupurile erau înghesuite în fiecare colţişor, în timp ce doctorii forfoteau neîncetat de colo-colo.

Când o auzi pe Lisabet gemând lângă el, atenţia lui Anders fu dintr-odată distrasă de la vacarmul din jur. În clipa aceea, pielea ei palidă era mai albă decât de obicei, şi chiar şi pistruii arătau altfel decât altădată. Se lovise grav la cap apărând dragonii de lupii pe care ea şi Anders îi aduseseră acolo fără să vrea.

— Eşti în regulă?

Se aplecă s-o vadă mai bine, dar răspunsul veni din partea cealaltă, cu vocea un pic gâjâită a surorii sale gemene:

— E complet sleită de puteri, probabil nu-i deloc în regulă.

Se întoarse ca s-o privească pe Rayna, care stătea ghemuită sub un vraf uriaş de pături, de sub care i se vedea doar capul. Pielea de un cafeniu cald i se preschimbase într-un plumburiu primejdios atunci când fusese lovită pentru prima dată de suliţa de gheaţă a unui lup şi, deşi îşi revenea treptat, obrajii încă îi erau nefiresc de palizi, de culoarea cenuşii.

„Rană a frigului”, spusese tămăduitorul.

Unul dintre colegii lui de la Academia Ulfar îi făcuse

asta. El şi Lisabet veniseră aici să încerce s-o salveze pe Rayna, iar colegii îi urmaseră. Dacă nu s-ar fi ţinut după ei, toţi ar fi fost în siguranţă acum.

Pe parcursul acelei curse lungi spre Drekhelm, Anders fusese chinuit de îndoială şi de spaimă.

Se temuse pentru Rayna, ca nu cumva să fie sacrificată de dragoni şi el să nu ştie cum s-o salveze, chiar de-ar fi ajuns la timp. Se temuse şi la gândul că ea nu îi era nicidecum soră geamănă, din moment ce se putea preschimba într-un dragon pârjolitor, în vreme ce el era un lup al gheţii, şi toţi ştiau că era imposibil ca un lup şi un dragon să facă parte din aceeaşi familie.

Dar în loc s-o salveze, o găsise teafără şi nevătămată, acomodându-se la noua viaţă. Adusese pericolul drept în pragul uşii ei, iar el şi-i transformase în inamici pe lupii pe care de-abia ajunsese să-i considere haita lui. Şi acum era captiv la Drekhelm, fortăreaţa dragonilor.

— Sunt bine, se auzi vocea lui Lisabet, care-l readuse în prezent.

— Infirmierul a spus că e posibil să ai o migrenă, îi zise el încet. Şi trebuie să mai stai câteva ore trează, în caz că ai vreo leziune la cap, pe care nu au reuşit s-o depisteze.

— Rayna? şopti fata, şi îşi îndreptară amândoi privirile spre sora lui Anders, care încă tremura.

— Sunt bine, insistă Rayna. A fost o simplă lovitură cu suliţa de gheaţă, o să-mi treacă. Am avut noroc că doar m-a crestat puţin. Probabil că în vreo oră o să pot pleca.

Anders simţi cum un val de afecţiune îi inundă trupul. Asta era Rayna, gata să se ridice şi să meargă mai departe, aşa cum făcuse toată viaţa. Încă nu-i

venea să creadă că o avea din nou alături.

Dar în spatele ei se contura amenințătoare silueta unui infirmier, care își ținea mâinile în sold.

— Ba nu pleci nicăieri într-o oră! spuse el pe un ton ferm. Dacă ai noroc, vei fi externată mâine-dimineață, și asta numai pentru că alții sunt într-o stare mai gravă decât tine. Cât despre voi doi, adăugă uitându-se grav, cu figura împietrită, către Anders și Lisabet, voi puteți merge în camera de oaspeți. O escortă o să vă conducă acolo. Abia mâine-dimineață vă puteți prezenta în fața Adunării Dragonilor.

Anders îi urmări privirea și o văzu pe Ellukka, fata cea blondă despre care Rayna spusese că-i e prietenă. La început nu păruse deloc prietenoasă, dar imediat după bătălie părea că se schimbase. O văzuse pe Lisabet apărându-l pe Leif, șeful Adunării Dragonilor.

În momentul acela își ținea brațele încrucișate la piept, sprijinindu-se de peretele cu ușa infirmeriei. Era mai solidă și mai lată în umeri decât Anders și, cu mâinile încrucișate astfel, arăta ca și cum ar fi căutat din nou vrajbă.

Anders se întoarse spre Rayna.

— Nu vreau să te las aici, spuse el, cu gândul *mai ales* la sora lui.

— N-o să-mi dea drumul până mâine, zise ea. Știi unde mă găsești. Du-te să te odihnești puțin, o să fiu bine.

Instinctele lui încă se revoltau la gândul de a-și părăsi sora geamănă, dar știa că avea dreptate. Până acum fusese în siguranță, iar el avea nevoie disperată de odihnă. Gonise pe câmpii alături de haită toată ziua de ieri, iar noaptea trecuse un râu și urcase pe un munte împreună cu Lisabet. Acum era o dimineață târzie, ceea ce însemna că nu stătuse o clipă locului

mai mult de o zi întreagă.

— Spune-le să mă cheme dacă te simţi rău!

— Dacă aş fi în locul tău, interveni infirmierul, încruntându-se la Anders, în clipa asta mi-aş face mai multe griji pentru mine. Mâine te aşteaptă *o grămadă* de întrebări, iar dacă n-ai răspunsuri pe placul Adunării Dragonilor, să fii sigur c-o să întrebe până obţin unele mai pe potrivă.

— Dă-i pace! se răsti Rayna, ridicându-se într-un cot.

Le aruncă o ultimă privire plină de înţeles şi infirmierul se îndepărtă să viziteze alţi pacienţi, iar Rayna se întoarse din nou spre Anders.

— O să mă asigur că te cheamă cineva dacă mă simt rău! Îi promise. Şi mâine o să ne descurcăm, vedem când ajungem acolo. O să-i facem să priceapă.

Anders nu părea la fel de convins ca ea – o încercare a Raynei de a ieşi din belele era tocmai cea care declanşase transformarea lor în lup şi dragon –, dar ştia că nu mai avea nimic de făcut în ziua aceea, nu când şi sora lui, şi cea mai bună prietenă
erau prea slăbite ca să se mişte.

Aşa că o ajută pe Lisabet să se ridice şi să stea în picioare, trecându-şi grijuliu un braţ în jurul ei. Ellukka se dădu din pragul uşii ca să le dea voie să iasă, dar, în ciuda faptului că-şi schimbase părerea despre Lisabet, nu părea dispusă să-i dea o mână de ajutor.

Îi conduse pe Anders şi pe Lisabet pe holurile săpate în piatra întunecată a muntelui, toate mai degrabă de mărimea unui om decât a unui dragon. Anders se întrebă dacă, asemenea lupilor, dragonii îşi petreceau cea mai mare parte a timpului în forma umană.

Trecură pe lângă nişte felinare ce păreau a fi

făcute dintr-un metal dur, fixate în perete pe nişte suporturi. Ori de câte ori se apropiau la câţiva paşi de vreunul, acesta începea să strălucească uşor, aprinzându-se o lumină caldă, iar când Anders se uita în spate, vedea cum cele pe lângă care trecuse se stingeau la loc.

Şi Lisabet era cu ochii pe ele.

— Chestia asta chiar se întâmplă, nu? întrebă ea. Nu am eu vedenii fiindcă m-am lovit la cap, nu?

— Ce, luminile? întrebă Ellukka, privind peste umăr. Păi, sigur! Sunt artefacte.

Anders privi atunci mai atent şi reuşi să vadă şirurile de rune inscripţionate de-a lungul sfeşnicelor. Erau un semn că felinarele fuseseră proiectate de lupi şi făurite de dragoni – fără îndoială, înainte de ultima mare bătălie, cu zece ani în urmă.

Ellukka se opri în dreptul unui dulap încastrat în peretele culoarului, din care scoase nişte haine pestriţe, în culori diferite: albastru, verde şi roşu – dragonilor părea că le plac culorile strălucitoare şi, deşi era de puţin timp acolo, Anders băgase de seamă că fiecare se îmbrăca aşa cum îi plăcea. Lupii purtau aceeaşi uniformă – era un simbol al haitei, al apropierii dintre ei.

— Aici e zona pentru oaspeţi, răspunse Ellukka privirii lui întrebătoare. Sunt camere goale, haine de rezervă, lucruri d-astea.

— Şi aveţi des vizitatori? o întrebă, încercând să-şi imagineze cine ar fi fost dispus să urce ditamai muntele.

Se străduia să găsească o cale de a discuta prieteneşte cu fata care părea s-o cunoască aşa de bine pe sora lui. În momentul acela, avea nevoie şi de cel mai mic ajutor pe care-l putea primi.

— Păi, cele mai multe familii şi grupuri de dragoni călătoresc adesea, spuse Ellukka. Locuim în spaţii vaste. Avem aşezări răspândite de-a lungul lanţului muntos Icespire – de fapt, în toţi munţii din Vallen –, aşa că ne vizităm unii pe alţii destul de des. De obicei e mai uşor să nu-ţi cari catrafusele cu tine.

Se opri în faţa unei uşi de lemn. Dincolo de uşă se afla un dormitor confortabil, cu câte un pat de-o parte şi de alta, fiecare acoperit de o cuvertură groasă, din petice colorate. Podeaua din piatră era acoperită de un covor, iar pe fereastră se vedea muntele. În partea opusă a micuţei odăi se găsea o altă uşă de lemn, iar pe perete un ceas cu apă, cu picături subţiri scurgându-se prin tuburile gradate care marcau scurgerea timpului.

Bun, gândi Anders. În felul acesta puteau să țină socoteala câtă vreme trebuia să rămână trează Lisabet. Şi cât mai era până dimineaţă, deci până la Adunarea Dragonilor.

— E cald aici, spuse Lisabet, iar Anders îşi aminti numaidecât de strălucirea fierbinte pe care o văzuse în adâncul muntelui pe când zbura pe deasupra Drekhelmului pe spinarea Raynei. Şi era şi pe hol, continuă fata. Deşi nu-i nicio sobă, Folosiţi lavă?

— Ce altceva? spuse Ellukka, aruncând hainele pe unul dintre paturi şi împărţindu-le în două grămezi. Şi mai ajută şi unele artefacte la creşterea temperaturii. Uşa de colo duce către baie şi aveţi câtă apă fierbinte doriţi. Adică, ştiu că lupii preferă frigul, dar presupun că nu vreţi să faceţi duş cu apă rece ca gheaţa.

— Nu şi când suntem în forma umană, confirmă Lisabet.

— Păi, hai la spălat! spuse Ellukka încrucişându-şi braţele şi apropiindu-se de uşă. Mirosiţi ca nişte potăi

ude.

Uşa se închise în urma ei, iar Anders se cufundă într-unul dintre paturi. Îl dureau toţi muşchii din corp, dar se sili să se aplece ca să-şi desfacă şireturile de la bocanci, scoţându-şi şosetele care încă erau ude de la zăpada de afară.

Îşi dădu seama că încă avea pe el haina surorii lui. Întoarse capul, inspirând mirosul unic al Raynei, deşi acum apăruse un strop de dulceaţă înţepătoare pe care nu o simţise pe haină până atunci. Şi cu toate că nu mai era acelaşi, ochii i se umeziră când dădu de mirosul familiar.

Reuşise. Era acolo, împreună cu Rayna. Orice ar fi urmat, va găsi o cale să iasă la liman, pentru că acum o avea din nou pe sora lui lângă el.

— Fă tu baie prima, o îndemnă pe Lisabet.

Avea nevoie de un răgaz în care să fie singur, ca să-şi pună gândurile în ordine.

Ea dispăru dincolo de uşă, iar băiatul se aruncă pe spate, în pat, cu privirea aţintită asupra tavanului. Era făcut din piatră netedă, la fel ca pereţii. *Pentru că odaia asta este în adâncul unui munte,* îşi aminti el. *Pentru că este înăuntrul Drekhelmului.*

Abia acum începea să conştientizeze tot ce se întâmplase. Îşi găsise sora – izbutise să facă ceea ce se temuse săptămâni întregi că nu va reuşi. Dar nimic nu fusese cum sperase sau cum se aşteptase, nici măcar cum se temuse că ar fi putut fi. Se simţea cumplit de vinovat pentru rănile pe care le suferiseră colegii lui – chiar în clipa aceasta, când el stătea într-o odaie confortabilă, ei alergau pe câmpii pentru a se întoarce la Holbard, la Academia Ulfar.

Şi lângă sentimentul de vină îşi găsi culcuş şi frica. Ce vor spune cei din Adunarea Dragonilor mâine? Ce

răspunsuri vor vrea să obţină?

Cum îi va convinge să-l lase să rămână lângă Rayna, însă fără să-i trădeze pe lupi?

Dar, în ciuda cuvintelor infirmierului şi a fricii pe care o insuflaseră ei, trebuia să recunoască faptul că dragonii nu erau deloc creaturile pe care şi le imaginase. Încă nu era sigur ce *erau* de-adevăratelea, cine erau, dar poveştile din Holbard şi Ulfar îi prezentau mereu ca pe nişte ticăloşi însetaţi de sânge, care trăiau doar pentru a face rău celor care nu erau asemenea lor. Şi oricare ar fi fost adevărul, acum ştia că lucrurile erau mult mai complicate de-atât. Dragonii aveau prieteni, familii. Aveau camere de oaspeţi şi discutau despre calea corectă de a face lucrurile.

Rayna îşi găsise aici o casă, se adaptase aşa cum el nu şi-ar fi imaginat că era posibil. Şi nu era convins ce însemna asta pentru el sau pentru Lisabet.

Era încă pierdut în gânduri când Lisabet ieşi din baie. Purta cămaşă, tunică şi pantaloni de dragon, iar părul negru şi cârlionţat îi era ud. Îi revenise culoarea în obraji, pielea îi era mai puţin lividă; parcă se îmbujorase pe sub pistrui, dar îşi muşca buza aşa cum făcea atunci când era îngrijorată.

— Anders, rosti ea încet, ce o să ne facem?

— Habar nu am ce *putem* face, recunoscu el. Dacă Adunarea Dragonilor ne pune întrebări, iar noi nu avem răspunsuri…

— Ştiu, răspunse ea atât de încet, încât cu greu se auzea ce spunea. Dar nu putem să ne întoarcem acasă. Într-un fel, eu chiar am crezut c-o s-o putem lua pe Rayna cu noi, deşi presupun că nu am fi avut nicio şansă de reuşită… Adică, era clar că haita avea să se ţină după noi. Profa Ennar nu ne-ar fi lăsat să plecăm singuri. Şi ce ne-am fi făcut cu un dragon, odată întorşi

la Holbard?

Anders simţi un alt acces de vinovăţie când se gândi la Ennar, profesoara lor de luptă, care se pusese pe ea însăşi şi întreaga clasă în pericol pentru a veni după ei. Ah, dacă totuşi, *dacă totuşi* nu le-ar fi luat urma!

— Raynei îi place aici, spuse el, neştiind prea bine ce să creadă.

— Cum se poate aşa ceva?

Lisabet fusese întotdeauna cea care luase partea dragonilor în clasă, întrebând cum puteau ei să fie aşa de răi precum pretindeau profesorii, când pe vremuri munciseră alături de lupi ca să producă artefactele magice răspândite prin tot Vallenul. Dar acum părea micuţă şi speriată.

— Au trecut câteva săptămâni, spuse el. Nu pare aşa de mult timp, dar tot atâta vreme am stat şi eu la Ulfar. Şi am reuşit să ne cunoaştem destul de bine.

— Fireşte, răspunse Lisabet. Tu eşti cel mai bun prieten al meu. Iar Rayna, presupun, a avut tot atât timp ca să-i cunoască pe dragoni. O să vrea să rămână aici.

— Păi, pe lângă faptul că şi-a făcut prieteni aici, Garda Lupilor a încercat s-o ucidă când a fost ultima oară în Holbard, punctă el. O să vrea să rămânem şi noi.

Cel puţin, o să vrea să rămână *el,* iar el avea s-o convingă şi în ce-o privea pe Lisabet.

— Nu ştiu dacă suntem în siguranţă, dar nu avem unde să mergem în altă parte. Am furat potirul. Sau cel puţin eu am făcut-o, dar n-o să creadă că tu nu ai avut niciun amestec. Nu după lupta de mai devreme. Te-au văzut cum l-ai apărat pe Leif.

— A trebuit să-l apăr, spuse ea neputincioasă,

trântindu-se pe celălalt pat. Dacă ar fi fost ucis şeful Adunării Dragonilor, ar fi izbucnit un război atât de cumplit, încât ultima mare bătălie ar fi părut doar o joacă. Oricine îşi poate da seama de asta.

— Oricine, dacă-i explici, aprobă el. Dar tu ai văzut lucrul ăsta limpede, în timp ce nimeni altcineva n-a stat să se gândească.

Aşa era Lisabet, mereu isteaţă, mereu încercând să găsească soluţii.

— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă am încerca să ne întoarcem?

— Ne-ar exila, şopti ea. Furtul potirului şi faptul c-am luptat împotriva lor ne-au făcut trădători ai haitei. Ne-ar putea urca pe o barcă, trimiţându-ne departe de Vallen pentru totdeauna.

Tăcură amândoi, imaginându-şi cum ar fi fost să-şi piardă pentru totdeauna căminul, să se rupă de tot ce le era familiar. În felul ei, Lisabet pierduse chiar şi mai mult decât pierduse el.

Lisabet era fiica lui Sigrid, Lupoaica Alfa şi şefa Ulfar. Şi, deşi Sigrid era uneori înfricoşătoare, de fiecare dată copleşitoare şi nu întotdeauna onestă, tot mama lui Lisabet rămânea. Anders ştia prea bine ce însemna să-ţi pierzi familia, dar acum era alături de Rayna, cel puţin deocamdată. Lisabet de-abia începea să piardă tot ce era important pentru ea.

Anders îşi imagină privirea rece şi goală a Lupoaicei Alfa ca şi cum aceasta ar fi fost în faţa lui. Faptul că Lisabet era fiica ei nu-i scăpa de furia liderei sau de exil, dacă avea să-i prindă. Lisabet va trebui nu numai să îndure pierderea haitei, ci şi să trăiască ştiind că propria mamă nu-i va îngădui în veci să se întoarcă.

— Du-te şi te spală, spuse ea, în cele din urmă. Promit să nu adorm cât eşti la baie, ca să urmez

ordinele doctorului. O să te simţi mai bine după ce-o să te speli.

Îşi luă mormanul de haine curate şi se îndreptă către baie. Era o încăpere mică, cu o cadă solidă de lemn, un suport încărcat cu prosoape şi o altă fereastră, însă priveliştea era acoperită de ceaţă sau nori. Găsi deasupra căzii un cap de duş, iar jos o duză, în caz că voia să umple cada. Lăsă deoparte gândul de a se băga sub duş şi închise scurgerea, scoţându-şi hainele şi intrând în cadă imediat ce apa începu să se strângă.

Apa fierbinte îi ajungea la bărbie, degetele de la mâini şi de la picioare îi furnicau pe măsură ce se încălzeau, iar pielea îl cam mânca în timp ce se obişnuia cu temperatura. Apoi, fierbinţeala îi pătrunse până la oasele obosite, încălzindu-l în sfârşit pe de-a-ntregul, pentru prima oară de când părăsise tabăra lupilor din ascunzătoare. La Ulfar, până şi vremea caldă îl făcea să se simtă năuc şi obosit. Acum, fierbinţeala aducea cu ea o stare de bine. Ce ciudat! Oare ce se schimbase?

Gândurile i se învolburau asemenea apei fierbinţi; în timp ce se spăla, îl cuprinseră atât uşurarea, ştiind că sora lui era prin preajmă – şi că putea s-o găsească oricând, doar mergând până în capătul holului –, cât şi grijile şi regretele pentru prietenii lui de la Ulfar. Începuse să se simtă ca acasă aici şi nu avea să mai stea nicicând cu ei la masă în sufragerie, urmărindu-l pe Sakarias cum îi linguşeşte pe toţi, ca să-i cedeze desertul, în vreme ce Viktoria îi pune pe furiş legume în farfurie când nu e atent. Nu va mai avea să sufere la orele de lupte alături de ceilalţi, alergând ture nesfârşite în jurul sălii de sport sub ochii vigilenţi ai profesoarei Ennar.

Aproape că îşi găsise un cămin acolo, iar acum îl pierduse, şi habar nu avea dacă urma să găsească o nouă casă aici. Era orfan şi se obişnuise să se descurce singur oriunde, dar oare Adunarea Dragonilor avea să ţină seama de asta? Ce se va întâmpla dacă nu va putea – sau nu va vrea – să răspundă întrebărilor?

Se aplecă să scoată dopul şi se uscă treptat. Hainele alese de Ellukka pentru el erau moi şi bine croite: o pereche de pantaloni bleumarin, o cămaşă bleu şi o tunică verde-închis pe care să o ia pe deasupra. La fel de practice precum hainele lui de lup, dar mai lejere.

Deschise uşa şi o văzu pe Lisabet pe pat, înfulecând dintr-un castron cu tocană.

— Ellukka ne-a adus şi de mâncare, îl informă ea cu gura plină.

Castronul pentru Anders era pe măsuţa de lângă uşă, iar el îl luă, aşezându-se pe pat şi strângând dedesubt pătura moale. Pentru următoarele câteva minute, a domnit liniştea, căci cei doi copii mestecau temeinic carnea, morcovii şi cartofii, întingând cu pâine în sosul gros din castroane.

După ce terminară, Lisabet trebui să mai rămână câteva ore trează, aşa că-şi puseră bocancii în faţa sobei de piatră ca să se usuce pielea, apoi se rezemară din nou pe perne. Anders îşi dorea foarte mult să se strecoare sub pătură şi să închidă ochii, căci era istovit şi pentru că, dacă adormea, ar fi luat o pauză de la gândurile şi întrebările care i se roteau prin minte. Dar se sili să țină ochii deschişi.

— Aşa… spuse, trăgând de el să vorbească, deci suntem în Drekhelm.

— Aşezaţi comod în paturile lor, aprobă Lisabet. Haite şi labe, nici dac-am vrea, n-am putea fi mai

adânc instalaţi în Drekhelm!

— Mi-aş fi dorit ca tu să nu vii, şopti Anders. Nu că n-aş vrea să fii aici, se precipită el auzind oftatul îndurerat al lui Lisabet. Doar că acum nu poţi să te întorci acasă. Eu sunt obişnuit să merg în locuri noi, să mă adaptez oriunde ajung. Dar Ulfar a fost mereu casa ta.

— Nici măcar nu ştim dacă or să ne lase să rămânem, spuse ea încet. L-ai auzit pe infirmier.

— Asta mă nelinişteşte cel mai mult, recunoscu Anders. Dacă ne cer să le spunem lucruri pe care nu le putem destăinui?

— S-ar putea să n-avem încotro. Şi n-o să ne ceară să le spunem doar secretele de la Ulfar, ci şi despre focul tău de gheaţă.

— Păi *şi eu* am întrebări legate de focul meu de gheaţă, spuse Anders. Habar n-am cum am făcut-o, dar pot să-ţi spun că… a dispărut. Nu cred că l-aş putea face să apară din nou, nu ştiu cum.

— Poate le spunem chiar asta, şopti Lisabet. Vor crede că nu suntem o aşa mare ameninţare.

Ea nu părea prea convinsă, dar ideea începu să prindă rădăcini în mintea lui Anders.

— Nu trebuie să aşteptăm pur şi simplu, spuse el încet. Am tot zis că nu ne putem întoarce la Holbard, dar poate că mai există o posibilitate, în afară de a merge acolo şi de a rămâne aici.

— Ce vrei să spui?

— Dacă mâine-dimineaţă Rayna se simte mai bine, ne poate ajuta să mergem în altă parte. Undeva unde să nu ne poată găsi nimeni, cel puţin până aflăm ce au de gând să facă cu noi, sugeră el.

— Crezi că se va simţi în stare să se mişte?

Îşi dădea seama din tonul lui Lisabet că se gândise

şi ea la varianta aceasta, deci era la fel de neliniştită ca el.

— Cred că ar trebui să mergem s-o vedem imediat ce răsare soarele, spuse el. Ca să aflăm.

Odată cu apropierea serii, singurele zgomote din cameră erau căderea uşoară, pic-pic-pic, a apei din orologiu, ţăcănitul uşor de la umplerea tubului şi ticăitul limbilor care indicau trecerea unui alt sfert de oră, când apa se scurgea la loc, ca s-o ia de la început.

Anders se asigura din când în când că Lisabet era încă trează, iar ea era, de fiecare dată. În cele din urmă, se scurseră orele în care trebuiau să aştepte, dar era deja după-amiaza târziu, trecuse aproape o zi şi jumătate de când erau treji. Lăsară obloanele deschise, astfel încât lumina dimineţii să-i trezească, şi se strecurară sub pături.

Anders aştepta să-l fure somnul. Salteaua era extrem de moale, iar picuratul rar al apei îl calma. Contrar aşteptărilor şi în ciuda poveştilor pe care le auzise în copilărie, acesta era cel mai confortabil pat în care dormise vreodată. Somnul îi îngreuna pleoapele.

Orice ar fi urmat a doua zi, trebuia să fie gata de luptă. Dacă Rayna va putea să-i ascundă, vor câştiga mai mult timp ca să afle intenţiile Adunării Dragonilor şi să ticluiască un plan. Când va fi în stare, mai devreme sau mai târziu, va trebui să înfrunte Adunarea Dragonilor şi să facă un lucru pe care nu şi-ar fi imaginat vreodată c-o să vrea să-l facă: să găsească o cale de a convinge consiliul că lui şi lui Lisabet ar trebui să li se îngăduie să stea în Drekhelm.

Capitolul doi

Anders se trezi pentru că era hămesit. O vreme nu-

şi dădu seama unde era, holbându-se la un tavan de piatră netedă care nu semăna deloc cu cel din camera lui de la Ulfar. Apoi realiză că nu-l auzea pe Sakarias murmurând în somn şi nici zgomotele îndepărtate ale oraşului.

Realitatea îl lovi imediat: era la Drekhelm.

Se ridică în capul oaselor, privind în jurul micii odăi ce o împărţea cu Lisabet, care dormea ghemuită sub pătura ei. Erau singuri, iar odaia era mult prea luminoasă. Dădu la o parte pătura cu care era învelit, grăbindu-se către geam, ca să privească afară.

În spatele lui se auzi un geamăt somnoros de protest dinspre Lisabet, trezită de mişcările lui, dar el abia dacă îl sesiză. Soarele era deja sus pe cer, iar inima i se zbătea în piept din cauza îngrijorării – era deja miezul dimineţii. Dormiseră mult prea mult şi pierduseră şansa de a o găsi pe Rayna fără să dea peste altcineva.

— Cât e ceasul? bombăni Lisabet de sub pătură.

— E dimineaţă, îi răspunse el, agitat. Dimineaţă *târziu.*

Haite şi labe!

Se întoarse către pat şi se aşeză să-şi tragă bocancii în picioare, legându-i strâns. Trebuia să se pună în mişcare, să facă ceva. Trebuia să găsească o cale să se întoarcă la Rayna, să-şi dea seama cum să nu cadă în mâinile Adunării Dragonilor şi ale ameninţărilor acesteia.

— Hai să mergem! spuse Lisabet, dând la o parte pătura şi coborând iute din pat ca să dea fuga la uşa de care-şi lipi urechea, în timp ce ţinea o mână pe clanţă.

— Trebuie să mai fie şi alt drum către infirmerie, spuse Anders. Rayna o să…

Dar tăcu, căci Lisabet avea pe faţă o expresie extrem de ciudată.

Rămăsese cu mâna pe clanţă încercând s-o apese, şi apoi încercând din nou. Împinse cu umărul în uşă şi mai încercă o dată clanţa, dar renunţă în cele din urmă, sprijinindu-se de uşă şi privind spre el.

— E încuiată, spuse ea. Ne-au închis aici.

Anders se holbă la ea şi îl trecu un fior.

Erau prizonieri!

— Nu putem să aşteptăm aici până o să vină după noi, spuse ea.

— De acord. Şi Rayna ar fi venit la noi până acum, dacă ştia unde suntem închişi. Deci sigur nu ştie, sau nu i-au dat drumul din infirmerie.

Trecu pe lângă Lisabet, ghemuindu-se lângă ea, ca să se uite mai bine la încuietoare. Prin gaura cheii se distingea o fâşie de coridor. Nu părea să fie mai greu de descuiat decât încuietoarea lui Hayn, dar nu mai avea acul de păr, cu care să încerce. Se holba la metal, străduindu-se să-şi amintească tot ce ştia despre încuietori.

Nici el şi nici Lisabet nu erau suficient de puternici să spargă încuietoarea, aşa că trebuiau s-o deschidă cumva. Lisabet o apăsă cu degetele, împingând cu putere, deşi amândoi ştiau că n-o să meargă. Dar, privind-o, lui Anders îi veni o idee.

— Poţi s-o îngheţi? întrebă el. Dacă ai putea să sufli înspre metal îndeajuns de mult rece, nu va mai fi aşa greu să-l spargem.

— Pot să încerc, spuse ea, închizând ochii ca să se concentreze, şi apoi se transformă în lup.

Anders făcu un pas înapoi, iar ea se lăsă în patru labe, introducând o suliţă de gheaţă, subţire şi fulgerătoare, direct în încuietoare. Nimeri gaura cheii,

iar metalul din jur se albi din pricina răcelii.

Urmă Anders, care lovi cu piciorul, adunându-şi toată puterea, răsucindu-se şi izbind cu călcâiul în încuietoare.

Încuietoarea trosni, dar rezistă.

— Din nou! spuse el, iar Lisabet trimise o a doua suliţă, aerul din încăpere ajungând în pragul îngheţului.

Anders lovi iarăşi cu toată puterea, şocul izbiturii străbătându-i piciorul.

De data asta, încuietoarea se făcu bucăţi, iar el se grăbi să le îndepărteze, astfel că uşa se deschise încet.

Lisabet îşi reluă forma umană, gâfâind.

— Transformarea este mai grea decât de obicei pe arşiţa asta, spuse ea, încălţându-şi bocancii şi legând repede şireturile.

În timpul acesta, Anders scoase capul pe coridor ca să vadă dacă drumul era liber.

— Hai să încercăm să ajungem la infirmerie! Vreau să aflu unde-i Rayna.

— Dragonii ne vor pune întrebări dacă ne văd hoinărind pe-aici, îl opri Lisabet. Ne-au încuiat, nu?

— Cei mai mulţi dintre ei nici măcar n-au habar cine suntem, răspunse Anders. Arătăm ca ei în formă umană. Şi le purtăm hainele.

Fata ezită, dar el ştia că-l va urma. Altfel, nu l-ar fi ajutat să spargă încuietoarea.

— Să mergem, conveni ea.

Străbătură în tăcere holul, mergând pe vârfuri, gata s-o ia din loc la primul semn că ar putea fi în pericol.

Se străduiră să reia drumul străbătut cu Ellukka cu o zi înainte, dar se dovedi a fi aglomerat şi curând fură nevoiţi să se ascundă prin nişte coridoare mai puţin folosite, cotind ori de câte ori aveau impresia că aceea

era direcţia bună – sau cel puţin aşa spera Anders. Primele câteva holuri prin care au mers nu aveau nimic special – găsiseră multe dormitoare şi o zonă comună mică în care nu era nimeni.

Încăperea aceea avea mese şi scaune, câteva canapele şi nişte cărţi de joc lăsate acolo. Partea bună era că tot acolo se afla şi un castron cu felii de pâine neagră unse cu un strat gros de unt, care-i aştepta pe dragonii înfometaţi. Anders şi Lisabet luară câte o felie în fiecare mână şi îşi continuară apoi drumul.

Abia câteva holuri mai departe găsiră sala hărţilor.

Când Anders băgă cu grijă capul pe uşă, văzu că odaia era mult mai încăpătoare decât oricare alta în care fuseseră până atunci, cu excepţia Marii Săli. Pereţii erau acoperiţi de hărţi, expunând totul, de la micile sectoare din Vallen până la întreaga insulă – harta aceasta se întindea pe aproape un perete întreg.

O masă mare ocupa toată camera, pe lungime, şi în jurul ei se aflau o grămadă de scaune, toate întoarse către unul dintre colţurile încăperii.

Acolo era agăţată o hartă uriaşă – mai înaltă chiar decât Anders – şi care ocupa un alt perete întreg.

Era o hartă a oraşului Holbard, capitala Vallenului şi locul unde se afla Academia Ulfar. Pe margini erau însemnate câmpiile care înconjurau oraşul pe trei laturi, dar şi portul care îl mărginea pe cea de-a patra latură.

— E o hartă de-acasă, spuse Lisabet, vârând şi ea capul pe uşă.

Intrară amândoi în cameră, paşii lor răsunând pe piatră în timp ce se apropiau pentru a privi mai de aproape harta Holbardului.

— Acolo-i Ulfar, zise el, arătând spre pătratele care conturau barăcile adulţilor şi Academia.

Era marcată cu o cruce roșie mare.

— De ce au o hartă pe care e însemnată Academia…? şopti ea, la fel de tulburată cum se simţea şi el.

Se plimbară de-a lungul hărţii, recunoscând punctele de reper pe care le cunoşteau atât de bine. Lângă docuri, era un alt loc marcat cu o cruce roşie groasă. Anders o privi atent, încercând să-şi dea seama despre ce era vorba. Deodată, simţi că se sufocă.

— Lisabet, şopti el.

Într-o clipă, fata i se alătură.

— Ce este?

— Uite aici, de aici a pornit focul la docuri. Este exact locul ăla, sunt aceleaşi clădiri!

— Haite şi labe… murmură ea.

— V-aţi rătăcit? rosti cineva din spatele lor, pe un ton înţepat.

Era vocea Ellukkăi.

Se întoarseră amândoi şi o văzură stând lângă Mikkel, băiatul batjocoritor pe care-l întâlniseră pe munte cu o zi înainte, împreună cu Ellukka şi cu Rayna. Mikkel făcu o plecăciune adâncă, ironică.

— Văd că onoraţii noştri oaspeţi au pornit în explorare, spuse el.

— V-am căutat peste tot, adăugă Ellukka.

— Credeai că suntem în odaia unde ne-ai încuiat? întrebă Anders pe un ton sarcastic.

Mikkel ridică din umeri.

— Sunteţi lupi, zise el, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

În ciuda expresiei iritate, Ellukka îşi feri privirea. Poate că nu era chiar aşa lipsită de remuşcări precum era băiatul.

Lisabet îi întrerupse gândurile.

— De ce este marcat pe harta voastră incendiul de la docuri?

Ellukka se încruntă, intrând în încăpere ca să li se alăture şi să privească la hartă. După o clipă, o urmă şi Mikkel. Era înalt, cu un ciuf de păr arămiu, lung şi buclat în creştet, scurt în părţi, şi avea pielea deschisă la culoare. Semăna foarte mult cu prietenul lup al lui Anders, Sakarias, exceptând faptul că, în vreme ce ochii lui Sakarias erau albaştri şi mereu surâzători, ai lui Mikkel erau căprui-închis – isteţi, fermi şi poate chiar neprietenoşi.

— Chiar acolo, spuse Anders, arătând cu degetul. Acolo a izbucnit un foc mare cu doar o săptămână în urmă. Era foc de dragon, l-am văzut cu ochii mei.

— Uite ce e, spuse Mikkel, nu ştiu ce a fost, dar niciunul dintre noi n-ar fi stârnit un foc în mijlocul Holbardului. E prea periculos.

Părea sigur pe el.

— Am fi ştiut de aşa ceva.

— Sau poate că nu ţi-au spus şi ţie, zise Lisabet, pentru că n-ai decât doisprezece ani!

— Poate că cineva investiga incendiul, spuse Ellukka. Este doar o hartă a oraşului.

— Este mai mult de-atât! replică Lisabet. Ştii şi tu că pare suspect.

— Ah, da? Şi crezi că voi nu păreţi suspecţi acum? se răţoi Mikkel. Tocmai ce aţi spart uşa şi aţi început să vă băgaţi nasul peste tot prin Drekhelm.

Anders îl fixă cu privirea.

— Am spart-o după ce ne-aţi încuiat voi acolo!

— Sunteţi *lupi!* răspunse Mikkel, ridicând tonul până aproape de ţipăt.

— Şi? răspunse Anders, pornit. Ce înseamnă asta

mai exact?

— Înseamnă că nu putem avea încredere în voi, zise Mikkel. Şi aţi dovedit-o băgându-vă nasul în treburile noastre cu prima ocazie pe care aţi prins-o.

Anders mârâi din fundul gâtlejului.

— Doar nu vorbeşti serios! O căutam pe sora mea, după ce ne-ai încuiat, şi ţin să-ţi reamintesc că am dat peste o hartă marcată cu planuri de atac!

— Uite ce e, spuse Lisabet, ridicând mâinile. Cred că toată lumea pare un pic suspectă. Chiar vrem să stăm aici şi să dezbatem care e cea mai cumplită crimă, că ne-aţi încuiat, sau că am spart noi uşa?

Interveni şi Ellukka:

— Am venit să vă luăm, fiindcă vrea Leif să vă vadă. Ar trebui să-l întrebaţi pe el ce e cu harta asta, dacă sunteţi aşa siguri că dovedeşte ceva.

Lui Anders i se strânse inima de teamă şi dezamăgire. Pierduseră şansa de a scăpa de Adunarea Dragonilor. Acum trebuiau să înfrunte ce le pregătiseră dragonii.

Dar Mikkel continua să se holbeze la hartă, cu capul aplecat într-o parte, de parcă ar fi încercat şi el să găsească înţelesul ascuns.

— Ce-i asta? întrebă el, arătând spre Ulfarstrat. Strada principală?

Lisabet se întoarse să vadă la ce se uita.

— Da, răspunse ea.

Mikkel tăcu un moment, apoi spuse:

— Cum e Holbardul?

Nu mai părea supărat sau frustrat, ci mai degrabă curios.

— Mare, răspunse în cele din urmă Lisabet. Sunt ziduri înalte de piatră în jurul oraşului, o mulţime de străzi pietruite şi de case colorate. Au cel mult două,

trei etaje şi-s toate vopsite în roz, albastru, galben şi verde şi mai ştiu eu cum. Ramele ferestrelor sunt din lemn sau vopsite în alb, iar acoperişurile sunt acoperite cu iarbă – ne protejează de frigul de afară. Primăvara şi vara, acolo cresc flori, şi este ca şi cum ai fi în afara oraşului, pe câmpii. Oraşul are un port, iar atunci când este plin, catargele corăbiilor sunt asemenea unei păduri cu copaci dezgoliţi. În port sunt arcade uriaşe de metal – paravane împotriva vântului. Lupii şi dragonii le-au
clădit împreună, pentru a ţine corăbiile în siguranţă.

— Artefacte aşa de mari încât încape şi o corabie pe sub ele? şuieră Mikkel, impresionat.

— Sunt tot soiul de oameni acolo, continuă Lisabet. Din aproape toate ţările lumii. Vorbesc limbi diferite, arată diferit, vând mâncăruri diferite şi cântecele lor sunt tot diferite, e minunat! Marea e chiar lângă oraş, aşa încât, oricum ar fi vremea, noi ştim. Uneori, plouă atât de tare că parcă vrea să ne înece, iar alteori te bucuri de o briză caldă care pare să fi traversat întregul ocean, venind dintr-o ţară îndepărtată.

Mikkel şi Lisabet păreau să fi uitat de Anders şi de Ellukka. Atunci, acolo, Mikkel ar fi putut fi oricare dintre colegii lor de la Ulfar.

La început, când Lisabet spusese „mare”, amintind şi de ziduri, Anders crezuse că voia să se asigure că Mikkel înţelege cât de bine este apărat Holbardul. Dar nici vorbă de aşa ceva. Lisabet văzuse ceva, sau cel puţin bănuia un lucru care lui Anders îi scăpase.

Tinerii dragoni erau la fel de curioşi în ce-i privea pe lupi pe cât erau lupii curioşi despre dragoni. De fapt, probabil că aveau propriile poveşti de groază, brodate precum cele pe care Sakarias le depăna în jurul focului de tabără.

Ellukka fu cea care rupse vraja.

— Adunarea Dragonilor aşteaptă! Iar când am plecat de la infirmerie, erau pe cale să-i dea drumul Raynei, aşa că ea probabil ne aşteaptă deja acolo, în sala mare.

— Baftă! le ură Mikkel, şi părea că nu o spune doar din complezenţă. Mă văd cu Theo la grădini. Pe curând!

Anders înghiţi în sec, apoi dădu din cap. Abia aştepta să-şi vadă sora, dar trebuia să se concentreze. Din moment ce pierduseră şansa de a se ascunde, trebuia să găsească o cale să rămână în Drekhelm, fără să fie nevoit să-i trădeze pe lupi. Cel puţin, din cuvintele lui Mikkel se înţelegea că tânărul dragon se aştepta să rămână pe acolo, dar crucea de pe hartă îi amintea lui Anders că erau foarte multe lucruri pe care nu le ştia despre dragoni.

Trebuia să aibă grijă de cei care-i erau dragi. Asta conta.

Într-adevăr, Rayna îi aştepta la intrarea în Sala Mare şi, de cum îl văzu pe Anders, grăbi pasul să i se alăture, strecurându-şi palma într-a lui şi strângându-i uşor mâna. Era o atingere cunoscută, iar pielea ei era caldă.

Lupilor nu le plăcea arşiţa – îi moleşea, împiedicându-i să gândească limpede –, aşa cum nici dragonilor nu le plăcea frigul Dar căldura ei nu-l deranja acum, cum nu-l deranjase nici

baia din seara de dinainte. Era tare ciudat. Probabil că se schimbase ceva după incredibilul şi imposibilul foc de gheaţă argintiu pe care-l aruncase pentru a pune capăt bătăliei din ziua anterioară? Nu fusese nici gheaţa lupilor, nici focul dragonilor… dar într-un fel, fuseseră amândouă.

Având-o pe Rayna într-o parte şi pe Lisabet în cealaltă, Anders o urmă pe Ellukka prin uşa dublă ce dădea în Sala Mare, unde era aşteptat de Adunarea Dragonilor. Era o încăpere uriaşă, cu tavan înalt şi atât de neted, încât nu ştia dacă fusese săpat sau dacă era rezultatul existenţei îndelungate a bulei de lavă. Uşi enorme, îndeajuns de largi încât un dragon să poată zbura printre ele, duceau către munte, deşi în acel moment erau închise cu zăvorul. Sub acestea erau uşile de mărimea unui om prin care intraseră colegii săi de clasă – şi acestea fuseseră închise cu zăvorul.

În capătul celălalt al încăperii se afla o masă lungă la care stăteau cei douăzeci şi cinci de membri ai Adunării Dragonilor. Leif, conducătorul lor, Drekleidul, stătea în capul mesei. Avea o coamă de păr roşcat şi barba tunsă cu grijă, obraji rumeni, ca şi cum îşi petrecea o mare parte din timp afară. Era destul de robust şi părea puternic şi ferm. În acel moment, avea pe figură o expresie gravă.

Anders avea acum o ocazie mai bună decât în ziua anterioară să-i studieze pe ceilalţi din Adunarea Dragonilor – erau la fel de amestecaţi ca populaţia Holbardului, cu haine practice şi confortabile, cele mai multe dintre ele în culori strălucitoare. În timp ce lupii din Ulfar purtau cu toţii uniforme, dacă oamenii aceia n-ar fi fost strânşi în jurul unei mese, lui Anders nici nu i-ar fi trecut prin cap că puteau avea vreo legătură între ei. Le lipsea aerul unei… haite.

Doi dintre cei mai tineri nu păreau mai mari decât elevii din ultimul an de la Ulfar şi aveau zugrăvite pe chipuri expresii parcă puţin mai prietenoase decât ceilalţi. Anders îl văzu iarăşi pe bărbatul care semăna cu Ellukka. Avea o statură solidă, cu umeri laţi, iar pielea îi era bronzată. Părul îl ţinea prins într-o coadă

aurie, de culoarea grâului. Era încruntat. Lângă el stătea bărbatul care păruse cel mai bănuitor față de Anders cu o zi înainte: avea ochii duri şi neprietenoşi, sub nişte sprâncene negre şi zbârlite şi gura ascunsă de o barbă stufoasă. Era aproape la fel de masiv precum tovarăşul său şi chiar mai intimidant.

— Bună dimineaţa! exclamă Leif, iar Anders se opri din a-i mai studia pe ceilalţi, îndreptându-şi atenţia spre conducătorul lor. Anders, Lisabet, ne-am întâlnit cu toţii ieri, dar pe fugă, aşa că vi-i mai prezint o dată pe membrii Adunării Dragonilor. Suntem aleşi prin vot. Ne-am adunat din tot Vallenul ca să discutăm ce decizii să luăm, dacă e nevoie. Eu sunt Drekleid, şeful Adunării Dragonilor, dar aici suntem egali cu toţii. Eu conduc discuţiile, dar nu iau deciziile de unul singur.

Anders dădu din cap, străduindu-se să nu se uite spre Rayna şi Lisabet, sau chiar la Ellukka, care stătea lângă Rayna, înfruntând parcă şi ea Adunarea Dragonilor. Se gândi că, probabil, Leif voia să-l facă să înţeleagă, cu acele cuvinte simple, că Anders trebuia să găsească o cale de a se face plăcut tuturor celor douăzeci şi cinci de membri aflaţi în faţa lui, nu doar şefului lor.

— Mulţumesc că ne-aţi îngăduit să rămânem, spuse el, iar Rayna se trase mai aproape, lipindu-şi încurajator umărul de al lui şi amintindu-i că nu era singur.

— Asta încă nu s-a hotărât, mârâi bărbatul cu barba stufoasă.

Leif replică de parcă acesta n-ar fi spus nimic:

— După cum probabil vă imaginaţi, avem o mulţime de întrebări pentru voi.

Lui Anders îi stătu inima în loc. Cum va putea să răspundă întrebărilor dragonilor – care se vor referi,

fără îndoială, la lupi –, fără să fie un trădător, cum credeau deja prietenii şi colegii săi că este? Una era să spere că va găsi un cămin aici, în Drekhelm, şi alta, să le facă rău şi să le provoace pagube celor din Ulfar.

Şi ce-o să se întâmple dacă nu poate? Ce voise să spună infirmierul acela când vorbise despre obţinerea unor răspunsuri?

De lângă el, Lisabet îngăimă un răspuns ezitant, iar el ştiu că şi pe ea o încolţise aceeaşi teamă:

— Ne vom strădui să răspundem.

— Prima întrebare, spuse Leif, este: cum ne-aţi găsit? Am făcut mari eforturi să ţinem secretă poziţia Drekhelmului, am fost siliţi să ne mutăm după marea bătălie de acum zece ani şi nu avem de gând s-o mai facem.

Anders se gândi că putea răspunde la întrebarea aceasta, pentru că exista oricum posibilitatea ca dragonii să ghicească şi singuri.

— Am folosit potirul lui Fylkir, spuse el, stârnind un murmur printre câţiva dintre adulţii strânşi în jurul mesei.

— Un artefact? întrebă o femeie în vârstă, trasă la faţă. Cum funcţionează?

— Îl umpli cu apă, explică el, după care laşi să plutească în el un ac special. Funcţionează ca o busolă, doar că arată înspre cea mai mare adunare de dragoni din Vallen.

— Şi de ce voi, lupii, nu l-aţi mai folosit până acum ca să ne atacaţi? întrebă Barbă Stufoasă.

— Credeam că e stricat, spuse Lisabet. Dar cu o săptămână în urmă au început cu toţii să suspecteze că, dacă îl scoţi afară din oraş, departe de locuitorii din Holbard care ar putea avea urme de sânge de dragon, şi-l foloseşti în timpul echinocţiului, atunci când esenţa

magică din natură este la cel mai înalt nivel şi când dragonii se strâng în număr mare să sărbătorească, ar putea să mai funcţioneze. Şi aşa s-a şi întâmplat.

— Iar noi l-am furat, încheie Anders. Ca să încercăm s-o găsim pe sora mea.

Un alt murmur se stârni printre adulţi, dintre care cei mai mulţi, aşa cum aflase Anders de cu o zi înainte, tot nu credeau că Rayna ar putea fi sora lui, din moment ce el era lup şi ea dragon.

Bărbatul cu coadă blondă, care ar fi putut fi tatăl Ellukkăi, se aplecă în faţă.

— Şi unde este acum potirul? întrebă el.

Anders şi Lisabet se priviră temători – dragonilor chiar nu avea să le placă răspunsul lor.

— L-am scăpat, spuse Anders. Atunci când Rayna, Ellukka şi Mikkel ne-au găsit în munţi. Bănuim că ne urmăreau colegii noştri, aşa că probabil l-au găsit ei.

— Deci aţi lăsat un indiciu, spuse Barbă Stufoasă, împungând aerul cu un deget spre ei. Le-aţi arătat drumul pe care să ne atace!

— Nu! protestară într-un glas Anders şi Lisabet. Bineînţeles că nu!

— Tată! interveni Ellukka de unde era, sărind pe neaşteptate în apărarea lor, dar bărbatul solid cu coadă blondă clătină din cap spre ea, iar fata tăcu imediat.

Leif ridică mâna pentru a potoli murmurele care începuseră din nou.

— *Eu,* dacă aş fi vrut să las un indiciu pentru atacatori, spuse el cu blândeţe, nu sunt sigur că l-aş fi lăsat unei armate de soldaţi de doisprezece ani, şi din fericire pentru noi, ăsta e cazul aici.

— De data asta, spuse din partea opusă a mesei o femeie palidă, cu păr argintiu şi cu o expresie

neînduplecată pe faţă.

— Ce au lupii de gând să facă? îi întrebă Leif pe Anders şi pe Lisabet. Se vor pregăti de război?

În sufletul lui Anders se dădea o luptă – cum să răspundă? Adevărul era că el şi Lisabet ştiau că Sigrid chiar asta făcea. Trăseseră cu urechea şi o auziseră vorbind în birou despre duşmănia ei faţă de dragoni, despre nevoia de a-i găsi. Dar dacă ar fi recunoscut asta, oare dragonii aveau să-i atace înainte ca lupii să facă prima mişcare?

Lisabet răspunse încet:

— Lupii nu ştiu îndeajuns de multe lucruri despre voi. E uşor să crezi în poveşti, sunt sigură că şi voi le credeţi pe cele despre noi. Şi au fost incendii şi răpiri în Holbard. Colegii noştri au venit să ne salveze, nu să se lupte. Dar, aşa cum spuneai, avem doisprezece ani. Şefii lupilor nu-şi dezbat planurile cu noi.

Vocea ei era liniştită şi cumpătată. Oricât de tulburată era că pierduse singurul cămin pe care-l ştia, acum se descurca de minune explicând de ce trebuia să li se îngăduie să rămână în Drekhelm.

În cele din urmă, unul dintre cei doi membri tineri ai Adunării Dragonilor, fata, vorbi. Avea pielea de un cafeniu-deschis şi un păr blond cârlionţat, prins într-un coc neglijent. Gura şi obrajii ei rotunzi arătau de parcă erau făcuţi pentru a zâmbi, aşa că nu inspira teamă.

— Au trecut doar zece ani de la ultima mare bătălie, spuse ea. Oare lupii nu-şi amintesc cum era totul înainte de asta?

— Eu nu, răspunse Lisabet. Aveam doar doi ani când a avut loc. Dar, din ce am auzit, lucrurile nu stăteau tocmai bine între lupi şi dragoni nici atunci.

— E adevărat, recunoscu Leif.

Barbă Stufoasă pocni din degete, ignorând

cuvintele lui Lisabet.

— Ne întoarcem la treaba noastră? Au dovedit că au de gând să ne atace. Au dovedit că vor război.

— Nu! insistă Anders.

Trebuia să-i facă pe dragoni să priceapă că nu toţi lupii erau răi, că nu erau aşa cum credeau dragonii că sunt.

— Noi am venit doar pentru sora mea.

— Dacă e sora ta, pufni Barbă Stufoasă.

— Eu cred că este, spuse Leif încet.

Rayna îşi strecură iarăşi mâna într-a lui, strângându-l uşor, dar Drekleidul nu părea dispus să spună mai mult, cel puţin deocamdată.

Tatăl Ellukkăi luă din nou cuvântul.

— Torsten – ăsta trebuia să fie numele lui Barbă Stufoasă, îşi dădu seama Anders – nu vorbeşte despre venirea colegilor acestor copii. El vorbeşte despre furt. Anders, Lisabet... lupii care pretindeţi că au venit să vă salveze au furat artefacte de la noi. Unul dintre acestea este Piatra Zăpezii.

Toate chipurile din jurul mesei aveau acum o expresie gravă. În timpul bătăliei, Anders îi văzuse pe prietenii lui, Mateo şi Jai, dispărând în adâncurile peşterilor din Drekhelm, iar când haita se retrăsese, cei doi lupi cărau ceva în gură. Să fi fost acel ceva Piatra Zăpezii? Numele îi suna cunoscut, dar Anders nu ştia de unde să-l ia.

— Ce face Piatra Zăpezii? întrebă el.

— Ţinută de mâinile potrivite, poate să schimbe vremea, spuse Leif cu solemnitate.

Inima lui Anders tresăltă. Chiar auzise de ea. O văzuse în Skraboks, menţionată alături de farfuria care aducea ploaia.

— Răceşte vremea, spuse el.

— Da, zise Leif. Poate provoca viscole, poate aduce grindină şi zăpadă. În mâinile lupilor, dacă reuşesc s-o facă să funcţioneze, poate aduce gerul în Drekhelm. În tot Vallenul. De asta am ţinut-o mereu închisă aici, în siguranţă. Lupoaica Alfa poate îndepărta căldura de care avem nevoie să ne transformăm, slăbindu-ne până în punctul în care putem fi uşor învinşi.

Ca şi cum Piatra Zăpezii era deja pusă la treabă, Anders simţi un fior de gheaţă străbătându-l. Sigrid era suficient de necruţătoare încât să dea afară toţi dragonii din Drekhelm sau din întreg Vallenul. Până acum aflase sigur că ei o aveau pe fiica sa, lucru care ar putea-o înfuria şi mai mult. Una era ca Anders să-i convingă pe dragoni că lupii nu erau răi doar pentru că erau lupi, şi alta era să convingă pe oricine – inclusiv pe el însuşi – că Sigrid nu reprezenta un pericol pentru dragoni.

Toţi dragonii – inclusiv Rayna – puteau fi în pericol din cauza Pietrei Zăpezii. Mâna ei era caldă într-a lui, iar prezenţa surorii lui îi dădea putere să răspundă la întrebări. Nu suporta gândul că ea putea fi din nou în pericol.

Nici nu era de mirare că dragonii păreau furioşi. Cu ajutorul profesoarei Ennar din Holbard, Sigrid putea afla unde se afla Drekhelmul. Ar fi ştiut încotro să îndrepte gerul şi unde să atace.

— Nu avem unde să mergem, dacă lupii ne dau afară din Vallen, rosti Torsten încet. Nici o altă ţară nu ne va primi, chiar dacă am supravieţui drumului până acolo. Nu există niciun loc în lume care să nu fie revendicat de vreun soi de elementali drept teritoriul lor.

— Nu plecăm nicăieri! spuse Leif, dar nu mai părea la fel de hotărât ca de obicei.

Şi nici Anders nu se mai simţea aşa sigur.

Capitolul trei

Pentru câteva clipe, adunarea dragonilor păru să fi uitat că Anders, Lisabet, Rayna şi Ellukka stăteau în faţa lor. Membrii adunării discutau între ei, mulţi strigând unii la alţii. Anders era sigur că el şi Lisabet se gândeau la acelaşi lucru – anume că Sigrid avea să folosească Piatra Zăpezii, dac-ar fi considerat că îi poate oferi un avantaj în faţa dragonilor, dar că spunând lucrul acesta ar fi provocat o bătălie numaidecât. Aşa că tăcură amândoi. Deocamdată, nu aveau nevoie decât să li se îngăduie să rămână aici. Să găsească o cale prin care toţi trei – el, Lisabet şi Rayna – să fie în siguranţă. Apoi se va gândi şi la următorii paşi.

Primul care-şi îndreptă din nou atenţia către ei a fost Torsten, care se încruntă pe deasupra bărbii lui stufoase.

— Când va veni vremea, pentru cine veţi lupta? a întrebat, ţintuindu-l cu privirea pe Anders. Focul tău de gheaţă a oprit suliţele de gheaţă la fel de eficient precum flăcările noastre. Tu ai putea fi factorul decisiv.

Privirile tuturor celor din încăpere se întoarseră spre Anders, iar Leif ridică mâinile.

— Este un copil! protestă el. Copiii nu vor lupta deloc.

— Dacă se va ajunge la asta, va trebui să luptăm cu toţii ca să ne apărăm! replică Torsten. Şi am văzut de ce este el în stare.

— Are dreptate, spuse un bărbat cu nasul lung şi părul alb pieptănat cu grijă, aflat la câteva scaune depărtare. O să-i ţinem aici, în mijlocul nostru, când

băiatul ăsta ne-ar putea ataca în orice clipă?

— Şi ce propuneţi, să-i alungăm ca să bântuie prin munţi? întrebă un altul. Cel puţin ştim de unde să-i luăm. Ar trebui să-i închidem.

Se porni un şuvoi de argumente, vocile ridicându-se una peste alta, iar în cele din urmă Leif se văzu nevoit să bată în masă pentru a reinstaura tăcerea.

— Anders, spuse el, intenţionezi să te foloseşti de focul de gheaţă ca să ne ataci?

— De parcă ne-ar spune dacă ar face-o! pufni o femeie.

Anders îşi drese vocea, tulburat.

— Nici măcar nu ştiu cum am făcut-o… recunoscu el. Până atunci n-am fost în stare nici măcar să fac o suliţă de gheaţă. Toţi cei de la Ulfar ştiau că sunt tare nepriceput.

Lângă el, Lisabet dădu din cap, şi, deşi până atunci Anders suferise la gândul propriei neputinţe, acum era recunoscător pentru această confirmare. Rayna îl strânse din nou de mână, şi el ştiu că se stăpânea să nu dea răspunsul pe care-l avea mereu pregătit când se plângea el că era incompetent – o negare vehementă, urmată imediat de un sprijin ferm. Dar acum era bine că îi lăsase să creadă asta, lucru pe care Rayna îl ştia foarte bine.

— Eram disperat când am aruncat focul de gheaţă, continuă el, gândindu-se la momentul din timpul bătăliei când lansase flama argintie – focul de gheaţă, o legendă, era considerat imposibil de obţinut. Habar nu am cum s-o fac din nou. Şi nici n-am de gând să mai fac aşa ceva.

Îşi dădea seama că cel puţin jumătate din membrii Adunării Dragonilor nu-l credeau, cu toţii scrutându-l cu atenţie. Cu excepţia tatălui Ellukkăi, care arătă spre

Rayna.

— Şi tu? întrebă el. Dacă eşti sora lui de-adevăratelea, tu n-ai putea s-o faci?

Rayna clătină din cap.

— Nu pot să scot nici măcar o scânteie, Valerius, spuse ea. Leif a încercat să mă înveţe.

Lisabet se întoarse ca s-o privească.

— Poate c-o să reuşeşti, cugetă ea. Dacă tu nu poţi scoate foc, iar Anders nu poate scoate gheaţă, atunci probabil sunteţi amândoi meniţi să aruncaţi cu foc de gheaţă.

— Şi veţi putea învăţa amândoi, cu timpul… adăugă Leif. Vom încerca să vă învăţăm.

— Deci vrei să rămână aici? întrebă Torsten, gesticulând vehement, ca şi cum ar fi fost inadmisibil ce spunea Leif.

— Nu-i putem da afară, spuse Leif simplu. Dacă se întorc, lupii îi vor ataca şi vor muri singuri.

Iar aici nu-i putem ţine prizonieri pentru totdeauna. Noi nu suntem aşa.

Anders era sigur că unii dintre cei de-acolo erau *aşa,* şi, o clipă mai târziu, vacarmul din jurul mesei îi confirmă acest gând.

— Să votăm! sugeră tatăl Ellukkăi, Valerius, ridicându-şi vocea peste ceilalţi. Am vorbit destul, haideţi să votăm!

Se auzi un murmur de aprobare de-a lungul întregii mese, iar Anders simţi că i se înmoaie genunchii. Votul ăsta *nu* va fi în favoarea lor. Indiferent ce spusese Leif, era limpede că aproape niciun membru al Adunării Dragonilor nu avea încredere în ei.

— Toţi cei care… începu Valerius, vădit decis să supună chestiunea la vot chiar în acel moment, dar fu întrerupt de Leif.

— Fac apel la… începu el cu voce tare.

— Ridicaţi mâna, toţi cei care… încercă din nou Valerius.

— Valerius, nu! se răsti Leif, de data asta ridicând serios tonul; apoi coborî tonul din nou, vorbind în tăcerea care se lăsase în rândul membrilor uluiţi. Prin puterea cu care am fost învestit de votul poporului meu, ca Drekleid şi conducător al Finskól, îi declar pe lupii Anders şi Lisabet finskólari. Le ofer, astfel, toată protecţia acordată de Finskól.

La masă începu hărmălaia.

— Ce este Finskól? şopti Anders către Rayna, în timp ce membrii Adunării Dragonilor ţipau unii la ceilalţi.

— E o şcoală specială pentru elevii talentaţi, îi răspunse ea, tot în şoaptă. O conduce chiar Drekleidul şi tot el alege elevii. Dacă eşti înscris la şcoala lui, nimeni nu are dreptul să te alunge *sau* să te închidă.

— Leif! protestă Valerius. Sunt lupi, doar nu crezi că…

— Nu sunt doar lupi, sunt lupii care şi-au condus haita ca să ne găsească, argumentă Torsten, şi mulţi dintre cei prezenţi deschiseră gură pentru a-şi exprima acordul.

— Finskólari? rosti tânăra cu părul blond prins într-un coc neglijent.

Ea şi tânărul care-i stăteau alături erau singurii care păreau că vor să voteze cu Leif.

— Tu şi Mylestom aţi absolvit de curând, spuse Leif, dând din cap spre ei. Anders şi Lisabet vor ocupa locurile rămase libere. Decizia îmi aparţine numai mie, şi am luat-o deja.

Tatăl Ellukkăi mai făcu o încercare.

— Leif, Finskól este o onoare rezervată doar

dragonilor.

— De fapt, spuse Ellukka, intervenind din nou de pe locul ei de lângă Rayna, este o onoare pentru oricine este ales de Leif.

— Destul, Ellukka! se răsti el, iar ea îi aruncă o privire sfidătoare.

— Fiica ta are dreptate, Valerius, zise Leif. Iar azi îi aleg pe Anders şi pe Lisabet.

— Cel puţin vom şti unde sunt, spuse tânărul pe nume Mylestom.

Avea părul castaniu-închis, tuns scurt, iar tânăra de lângă el avea bucle blonde dezordonate, o piele mai închisă la culoare decât Ellukka şi o figură serioasă care se potrivea cu zâmbetul ei. Tânărul îi examina pe cei doi lupi prin ochelarii cu rame de sârmă.

— Cum adică cel puţin o să ştim unde sunt? repetă Valerius. Nici măcar nu ştim *ce* sunt, spuse el.

Ca să-şi arate susţinerea, Torsten lovi cu pumnul său uriaş în masă, creând şi mai multă rumoare. Într-un fel, Adunarea Dragonilor îi amintea lui Anders de stolurile de păsări pe care le văzuse la docuri – când una dintre ele scotea un ţipăt, toate celelalte i se alăturau, făcând o gălăgie de nedescris.

— Mda, normal că *tu* eşti de partea lui, îi spuse femeia de lângă Torsten lui Mylestom. Ai fost elevul lui până anul trecut.

— Şi m-a învăţat cum să gândesc cu capul meu! ripostă Mylestom. Saphira şi cu mine punem mai multe întrebări şi suntem mai deschişi la minte decât oricare dintre voi, iar Adunarea Dragonilor tocmai de asta are nevoie. De aceea am şi fost aleşi – dragonii tineri văd lucrul ăsta, chiar dacă voi nu.

— Cred c-ar fi mai bine, îl întrerupse Leif, punând capăt unei dispute ce se anunţa captivantă, să

încheiem discuţia asta altă dată. Mai avem şi alte chestiuni de dezbătut. Anders, Lisabet, Rayna, vă rog să nu plecaţi din Drekhelm fără permisiunea noastră. Astăzi nu ţinem lecţii, fiindcă ne pregătim pentru sărbătoarea echinocţiului de diseară. Dar de mâine-dimineaţă vă aştept la ore.

Cu doar o zi în urmă, Anders crezuse că sărbătoarea echinocţiului presupunea şi sacrificarea surorii sale. Că ea şi celelalte victime răpite din Holbard vor fi supuse unui ritual groaznic al dragonilor. Acum îşi dădea seama că era doar o petrecere şi că răpirile nu făcuseră decât să-i salveze pe copiii care ar fi murit dacă nu erau ajutaţi să se transforme în dragoni.

Bun, rosti vocea firavă din capul lui, *s-a rezolvat o problemă dintre cele nouă sute şaptezeci şi trei; în ritmul ăsta, o să fim în siguranţă numaidecât.* Când Leif îi îndemnă să iasă din sală, Anders reduse la tăcere vocea din gândul lui.

***

Nu mai scoase nimeni o vorbă până ce nu se închiseră uşile în spatele lor şi ieşiră pe hol.

— E bine, spuse Ellukka. Nici trimişi în exil, nici închişi. A mers mai bine decât ne aşteptam.

— Cum? zise Anders întorcându-se spre ea. Te aşteptai ca ei să…

— Niciodată, spuse Rayna. Adică, poate ar fi încercat, dar ne-am fi opus, fiţi siguri de asta! Iar Leif are dreptate. Chiar şi cei care n-au încredere în voi îşi vor da seama că este mai bine să vă ţină sub observaţie.

— Ce bine! mormăi Anders, care o lăsă pe Rayna

să-l ghideze, cu un ghiont uşor, din nou înspre hol.

— La urma urmei, cred că a mers destul de bine, spuse Lisabet. Cât timp ne protejează Leif, suntem în siguranţă, nu?

— Aşa ar trebui, confirmă Ellukka. Dar eu una nu le-aş da niciun motiv să se îndoiască de mine. O fi Leif la conducere, dar e un singur vot din douăzeci şi cinci.

În timp ce străbăteau holul, Anders simţea presiunea pericolului ce-i pândea, dar cel puţin aveau şansa de a rămâne la Drekhelm. Mai câştigaseră nişte timp – sau, mai bine spus, Leif le câştigase un pic de timp.

Poate că vor găsi o cale să le intre dragonilor în voie fără să-şi trădeze haita. Poate că răspunsul era chiar în focul lui de gheaţă. Oare dacă îşi dădea seama cum să-l facă, ar fi putut să-i împiedice pe dragoni şi pe lupi să se mai lupte, ameninţând că-l va folosi? Le-ar fi oferit asta lui şi Raynei un loc sigur în care să trăiască? Se hotărî să mai cumpănească în legătură cu ideea asta.

— Încotro mergem acum? întrebă el când trecură de un colţ.

— Mikkel şi prietenul nostru Theo sunt în grădini, spuse Ellukka. Hai la ei!

Lui Anders nu-i dădea pace o întrebare, dar nu ştia cum să-i dea glas.

— Ellukka, zise el, iar fata privi în spate peste umăr, fără să se oprească. Nu mă aşteptam… Îţi mulţumesc că ne-ai ţinut partea.

Auzi cum spre final îi tremura vocea, la întrebarea nerostită, dar destul de clară: *De ce ai făcut-o?*

Ellukka ridică din umeri, trecând repede peste mulţumirile lui.

— Eşti fratele Raynei, spuse ea. Dacă te-ar alunga

sau te-ar închide, ea ar face o prostie, şi atunci ar trebui să mă implic şi în *aia.* Or, am lucruri mai bune de făcut decât să mă bag în vreunul dintre planurile Raynei.

Anders zâmbi discret, chiar când Rayna o înghionti pe Ellukka. Cu o zi înainte se întrebase dacă, după ce fuseseră despărţiţi, Rayna reuşise să-şi facă prieteni apropiaţi, aşa cum reuşise el.

Dar privind la ele două cum stăteau una lângă alta, ghici răspunsul. Din exterior, cele două fete arătau cât se poate de diferit. Rayna avea pielea cafenie şi păr negru, cârlionţat, care avea tot timpul tendinţa să i se desprindă din codiţe. Ellukka era cu un cap mai înaltă decât ea şi avea pielea albă ca laptele, cu obraji rozalii şi păr blond, perfect împărţit în două cozi care-i cădeau pe deasupra umerilor laţi. Era mai bine făcută, mai solidă şi mai puternică decât sora lui Anders. Singurul lucru pe care-l aveau în comun era expresia fermă a gurii.

Dacă Ellukka o plăcea atât de mult pe Rayna, încât să ştie de schemele ei nechibzuite şi cu toate astea să vrea să-i ia partea, atunci răspunsul la întrebarea lui era da – Rayna îşi găsise cu siguranţă cel puţin un prieten aici.

Poate va reuşi şi el să-şi facă un prieten. El şi Rayna găsiseră mereu o cale de a supravieţui în Holbard, ascunşi prin vreun pod sau vreun staul dibuit la întâmplare, zbătându-se pentru a-şi asigura hrana şi căldura. Se descurcase şi la Ulfar, aşa cum şi ea se descurcase aici. Acum erau din nou împreună, din nou o echipă, şi îşi puteau construi un alt *acasă.*

Dar nu apucă să-şi ducă gândul până la capăt, căci Rayna deschise uşa din faţa lui şi Anders întrezări un loc plin de vegetaţie, ireal aproape.

Priveliştea de sub ochii lui îi dădu senzaţia că încă dormea în camera de oaspeţi şi că tot ce se petrecuse în dimineaţa aceea fusese un vis.

Se afla într-o peşteră largă, cu o deschizătură ce dădea în afara muntelui, iar dincolo de gura peşterii se iţeau, până hăt departe, stânci întunecate şi creste acoperite de zăpadă. Dar nu asta îi atrăsese lui atenţia.

În peşteră, pe jos, se întindea o iarbă verde, bogată, şi din fiecare colţişor de perete sau tavan creşteau plante. Ferigi lungi ce-şi unduiau uşor frunzele în briză, tufişuri dese cu frunze strălucitoare, de un verde-închis, strânse în mănunchiuri, şi mici flori violete ce se iţeau cu timiditate în spaţiile goale dintre ele. Simţea pe piele un aer la fel de fierbinte ca într-o zi de vară, iar întreaga peşteră era la fel de strălucitoare.

Mikkel stătea chiar în punctul unde peştera se deschidea în munte, capul său cu părul arămiu, dezordonat, aflându-se aproape de capul unui alt băiat – probabil acela era Theo. Avea aceeaşi piele cafeniu-deschisă ca a Viktoriei – Anders

tresări la amintirea prietenei sale – şi acelaşi păr negru, mătăsos, strâns într-o coadă de cal. Era subţiratic, dar silueta lui zveltă părea să ascundă un soi de energie cu greu reţinută, astfel că, în timp ce vorbeau, se legăna, lăsându-se când pe tălpi, când pe vârfuri.

— Nu-i aşa că locul ăsta este incredibil? întrebă Rayna zâmbind, în vreme ce Ellukka se îndrepta spre ceilalţi. E pe jumătate invenţie mecanică, pe jumătate artefact. Există nişte pompe-artefact care preiau căldura din pântecul muntelui, iar pe după plante, ascunse, se află nişte tuburi mici prin care curge apa, în timp ce oglinzile de la intrare reflectă lumina

înăuntru. Un dragon celebru a creat toate astea.

— Nu pe toate, spuse Lisabet. Nu şi dacă sunt artefacte aici. Sigur a contribuit şi un lup.

Rayna ridică din umeri cu indiferenţă, şi între timp ajunseră în dreptul celor doi băieţi.

— Aţi scăpat de la Adunarea Dragonilor? întrebă Mikkel.

— Cu greu, îi spuse Ellukka.

Acesta făcu un gest de uşurare, ştergându-şi parcă fruntea de sudoare.

— Anders, Lisabet, el este Theo, victimă a răpirii şi dragon, însă bine, sănătos, după cum puteţi vedea.

Theo scoase o mână din buzunar şi îşi mişcă degetele uşor jenat, în semn de salut.

— Ţi-a fost teamă? întrebă Anders, simţindu-se imediat ruşinat.

Fireşte că Theo se temuse. Dar probabil nu voia să-i supere pe dragoni recunoscând asta.

— Am fost îngrozit de-a dreptul, spuse Theo vesel. Dar cred că maică-mea ştia ce urma să se întâmple. Nu sunt sigur, dar m-a privit cumva când m-au înhăţat, iar eu doar… Am citit în ochi ei. Cred că înţelegea de ce erau dragonii acolo, ca şi cum ştia deja ceva despre familia noastră sau măcar bănuia. După care focul de la grajduri i-a distras atenţia.

— Era casa ta? Anders ridică sprâncenele. Cea de la ultimul echinocţiu? Toată lumea a aflat despre asta când a ars.

— A fost un accident, interveni imediat Mikkel.

— Da, chiar a fost, confirmă Theo. Şi au scăpat cu toţii teferi, au verificat dragonii.

— E un accident destul de grav, sublinie Lisabet.

Rayna, aşa cum îi era obiceiul să vorbească repede atunci când voia să schimbe subiectul, o făcu şi de

data asta.

— Mikkel studiază istorie şi ştie totul despre grădina asta!

Atenţia lui Mikkel fu distrasă, concentrându-se imediat pe istoria locului, într-un mod care îi aminti lui Anders de momentul în care Lisabet punea mâna pe o carte despre ceva interesant.

— A fost creată de o femeie-dragon pe nume Flic, zise el, aruncând o privire înspre grădină. Acum cel puţin cinci sute de ani în urmă, poate chiar mai mult. Este în parte invenţie, în parte artefact, în parte... sclipire de geniu. Se spune că avea un har deosebit în ce priveşte plantele, ştiind cu exactitate unde le e locul, sau ajutându-le să crească în cele mai neobişnuite cotloane.

— Pe coasta de vest există o cascadă care-i poartă numele, spuse Ellukka. Odată, am fost acolo cu Leif şi cu tata. Cresc o mulţime de chestii împrejur şi se crede că ea îşi avea atelierul pe drumul acela, cu mult timp în urmă.

— Ce ore faceţi voi? întrebă Lisabet. Au vorbit despre Finskól chiar adineauri, pare un soi de şcoală.

— O să mergeţi la Finskól?

Mikkel părea impresionat, iar Theo, încântat.

Ellukka dădu din cap.

— Erau pe punctul de a vota fie exilul, fie să-i întemniţeze. Leif i-a ales pentru Finskól în ultima clipă, a fost tot ce-a putut să facă.

— Scântei şi solzi! murmură Theo. Înseamnă că n-a mers prea bine.

— Nu prea, confirmă Ellukka, întorcându-se spre cei doi lupi. Suntem doisprezece acum, dacă vă numărăm şi pe voi doi. Rayna şi cu mine, Theo şi Mikkel suntem toţi finskólari. Iar Leif este profesorul.

— Dragonii nu au şcoli mari, precum Academia Ulfar, explică Rayna. Pe cei mai mulţi dintre ei îi pregătesc părinţii, iar câţiva dragoni conduc şcoli mici pentru grupuri de elevi aleşi de ei. În mare parte, încep să meargă la şcoală pentru că s-au dovedit a fi pricepuţi la ceva anume. Şi, firește, Drekleidul conduce întotdeauna Finskól. Saphira şi Mylestom, pe care i-aţi văzut la Adunarea Dragonilor, au absolvit Finskól anul trecut, iar toţi dragonii tineri au făcut eforturi ca aceştia să fie aleşi în Adunarea Dragonilor. Drekleidul este singurul care poate hotărî cine ajunge finskólar şi nimeni nu-i poate anula decizia. Să mergi la Finskól este un semn că vei ajunge cu adevărat cineva.

Anders îşi simţi gura uscată. Ultimul lucru pe care şi-l dorea – ultimul lucru pe care şi-l putea imagina – era să ajungă cineva. Tot ce voia era un loc sigur unde să trăiască, şi nu era nimic mai sigur decât anonimatul.

— Toţi cei de la Finskól îşi aleg singuri domeniul de studiu, urmă Rayna. Sau au motivele lor ca să fie acolo. Leif m-a ales pentru că spune că am o minte ageră şi trebuie să-mi aleg domeniul de studiu destul de repede, dar în momentul de faţă lucrez la abilităţile de scriere şi citire.

— Eu învăţ despre arta povestirii, spuse Ellukka. Poveştile sunt puternice. Îi pot învăţa pe oameni, le pot schimba gândirea, îi pot face să râdă sau să plângă, să-şi aducă aminte sau să uite. Iar eu învăţ cum să povestesc, dar învăţ şi cât de multe poveşti pot.

— Eu fac istorie, zise Mikkel, cu una dintre strâmbăturile lui. Şi e destul de învăţat, oho!

— Eu sunt în cercetare, interveni şi Theo. Nu sunt aici decât de câteva luni, dar deja ştiu o mulţime de lucruri. Însemnările sunt toate vraişte; de pildă, Mikkel nici măcar nu e sigur de perioada în care a trăit Flic şi

nici nu-i e uşor să caute. Tatăl Ellukkăi, Valerius, este arhivist, dar zilele astea îşi petrece cea mai mare parte din timp cu Adunarea Dragonilor. Aşa că acum mă străduiesc mai ales să găsesc o cale de a păstra cât mai bine însemnările, adică să ţinem evidenţa a ceea ce ştim şi a ceea ce nu ştim. După ce s-au mutat dragonii aici, în urma marii bătălii, totul a devenit un talmeş-balmeş. În arhive există depozite pline de artefacte care ar putea conţine orice.

Lisabet părea încântată de toate domeniile acestea de studiu, dar Anders era la un pas de leşin. Avea probleme mari cu scrisul şi cu cititul, iar în săptămânile petrecute la Ulfar, toate lecţiile i se păreau un chin. Ce avea să facă într-o clasă cu elevi superdotaţi? Vor descoperi foarte repede că e un intrus. Dar poate că Leif ştia deja că el nu era potrivit şi-l adusese aici doar ca să-l protejeze. Înţelegea de ce era Rayna acolo – după cum observase şi Leif, avea o minte ageră, fiind mereu pregătită cu un plan sau o idee. Ce-i drept, era mai bine s-o ai pe Rayna de partea ta, acolo unde-o puteai vedea, decât în altă parte, creând probleme. Dar pe Anders?

Cu toate acestea, se afla în cel mai sigur loc posibil, şi era recunoscător pentru asta. Dacă-şi dorea să refacă focul de gheaţă, dacă dorea să se protejeze pe sine şi pe cei la care ţinea, probabil că ar fi putut începe să se analizeze pe *el însuşi* la Finskól.

Tinerii dragoni, sau cel puţin Ellukka, Mikkel şi Theo păreau suficient de dispuşi să-i întâmpine cu bucurie la Drekhelm pe el şi pe Lisabet, deşi cu oarece prudenţă. Iar recunoaşterea din partea lui Leif era cu siguranţă mare lucru.

Entuziasmul lui Lisabet la gândul a tot ce avea să înveţe aici o îndemna să-şi depăşească teama şi

îngrijorarea, cel puţin pe moment. Acum, că lucrurile intraseră pe un făgaş normal, Anders nu se putea abţine să nu se gândească la expresiile de pe feţele prietenilor din haită, în timp ce alergau, şi la figurile încruntate ale membrilor Adunării Dragonilor când se holbau la cei doi lupi din mijlocul lor. Oare chiar aveau să fie în siguranţă aici? Ce o să se întâmple atunci când Sigrid va începe să folosească Piatra Zăpezii?

Săptămâni întregi, Anders fusese în misiune; mai întâi să intre la Ulfar, apoi să-şi dea seama cum s-o găsească pe Rayna şi să ajungă la ea. Nu se gândise niciodată că va ajunge la Drekhelm, iar acum trebuia să facă faţă unei noi provocări – să-şi facă un *acasă* din locul acela. Deocamdată, păstra tăcerea şi încerca să afle cât mai multe despre noul lui adăpost, dorindu-şi cu disperare să descopere o cale de a merge mai departe.

Reuşiseră mereu să supravieţuiască. O vor face şi acum.

***

În seara aceea, Anders şi Lisabet n-au participat la petrecerea organizată de dragoni cu ocazia echinocţiului. Era una dintre cele mai importante nopţi ale anului, atât pentru dragoni, cât şi pentru lupi. La echinocţiu, ziua şi noaptea erau egale, iar esenţa magică ce se găsea în natură – esenţa care le oferea lupilor suliţele de gheaţă şi dragonilor pârjolitori flăcările, care le permitea ambelor grupuri să se transforme – era în cea mai pură formă. Lisabet îi spusese lui Anders că lupii sărbătoreau echinocţiul în tăcere, printr-o noapte de reflecţie. Dragonii, pe de altă parte, erau faimoşi pentru petrecerile lor.

Leif le trimisese vorbă că era mai bine ca ei doi să rămână în camera lor, în Drekhelm găsindu-se mulţi dragoni care încă se îndoiau de cei doi lupi – chiar dacă erau lupii care-i salvaseră în bătălie. Lisabet era dezamăgită; spunea că pierdeau ocazia unui studiu cultural, dar lui Anders nu-i păsa. Leif avea dreptate: era mai bine să nu iasă în evidenţă.

Rayna şi Ellukka au ajuns în camera lui Anders şi a lui Lisabet chiar în clipa în care cei doi lupi începuseră să se gândească la cină, şi le-au adus farfurii pline cu mâncare servită la petrecere: peşte aburind, bine condimentat, mazăre gătită în unt şi morcovi portocalii şi galbeni, un vraf de felii de pâine neagră tronând deasupra legumelor. Rayna le-a mai adus şi nişte prăjituri, un fel de pandişpan preparat cu smântână şi acoperit cu glazură cu aromă de portocale.

Ellukka avea panglici roşii împletite în păr, iar cozile Raynei… cozile Raynei dispăruseră. Îşi tăiase părul care acum de-abia îi ajungea la umeri, iar buclele se mişcau libere, eliberate din cozi.

— Îţi place? spuse ea, întorcând capul, astfel încât Anders să poată vedea mai bine. Ellukka a venit cu ideea, pentru petrecere.

— Îmi…

Nu era prea sigur ce să creadă.

— Arată minunat, spuse el fără să se mai gândească.

Dar o mică parte din el, asupra căreia nu avu timp să cumpănească, avea îndoieli în legătură cu noua tunsoare a surorii lui. Arăta oricum cu totul diferit îmbrăcată în haine de dragon, fără să-şi schimbe şi figura atât de familiară lui! Şi o făcuse doar pentru că-i sugerase Ellukka?

— De unde fac dragonii rost de mâncare? întrebă

Lisabet cu gura plină, mâncând deja. Nu poate fi cultivată aici, în munţi.

— Facem schimb, spuse Ellukka, aşezându-se la marginea patului lui Lisabet; Rayna se aşează şi ea pe patul lui Anders. Fireşte, oamenii cu care facem schimb nu ştiu că suntem dragoni. Şi avem şi ferme. Cele mai multe sunt conduse de oameni ai căror părinţi au fost dragoni, dar care nu au reuşit să se transforme şi ei. Nu-i deranjează să trăiască departe de munţi, dar, desigur, nu sunt nevoiţi să părăsească comunitatea. Au ferme în Ţinutul de Sus şi corăbii cu echipaje care pleacă din Portul Tylerd şi Portul Alcher. Portocalele sunt cultivate în sere, lângă Portul Baernor, în sud-vest. La fel ca noi, îşi trăiesc viaţa aşa cum le-a fost sortit.

Anders îşi înfulecă repede mâncarea, străduindu-se să savureze fiecare înghiţitură, dar îi era aşa de foame că nu reuşea să înghită mai încet. Era ca şi cum trupul său încă se recupera după ce aruncase focul de gheaţă cu o zi înainte. Cu un zâmbet şăgalnic, Rayna rupse în două prăjitura ei cu portocale şi puse jumătate pe farfuria lui.

— Adunarea Dragonilor a ţinut toată ziua? întrebă Lisabet.

— Toată ziua, confirmă Ellukka. Douăzeci şi cinci de oameni într-un consiliu e un număr destul de mare, mai ales atunci când fiecare are câte ceva de spus.

— Şi *toţi* dragonii ţin cu tot dinadinsul să spună ceva, interveni Rayna. Durează la nesfârşit.

— Chiar şi acum, când Piatra Zăpezii se află deja în mâinile Lupoaicei Alfa, tot nu se grăbesc, spuse Ellukka. Se tot dau de ceasul morţii să ghicească ce şi-a pus ea în gând.

Anders şi Lisabet se priviră în grabă – încă nu

recunoscuseră faţă de nimeni că Sigrid era mama lui Lisabet, iar Anders se simţea un pic vinovat. La urma urmei, şi el fusese furios când Lisabet îi ascunsese acest lucru. Dar, în acelaşi timp, nu aveau de ce să le ofere dragonilor încă un motiv în plus să se îndoiască de ei. Anders începea să priceapă de ce fusese Lisabet nevoită să-l mintă.

— Cum e petrecerea? întrebă el repede, când crezu că Ellukka surprinsese acel schimb de priviri.

Rayna şi Ellukka se priviră una pe alta. Rayna ridică din sprâncene, iar Ellukka izbucni în râs.

— Vrei să vezi? întrebă ea. Există un locşor secret din care poţi să vezi Sala Mare fără să te ştie nimeni. Uneori merg şi eu acolo să-i spionez şi încerc să-mi dau seama dacă tata o să se oprească vreodată din pălăvrăgit. Dar să nu spuneţi nimănui despre asta.

— Promitem! îi făgădui Anders.

Cinci minute mai târziu terminară de mâncat şi dădură zor pe holurile din Drekhelm, strecurându-se pe o uşă laterală dincolo de care se afla o scară în spirală, îngustă, cioplită în piatră. De abia începea un copil de doisprezece ani, aşa că era greu de imaginat cum ar fi putut să urce pe acolo un adult.

Sus era o stâncă mică pe care se înghesuiră toţi patru, asemenea unei haite de lupi ce se aşeza la odihnă peste noapte: înghesuiţi unul în altul şi unul *peste* altul.

— Intru eu prima, şopti Ellukka, zâmbind larg. Sunt mai mare decât voi, v-aş strivi pe toţi. Pe urmă intră Anders, el e cel mai mare după mine.

Fata se târî în cotlonul acela, Anders o urmă şi se aşeză lângă ea, iar Rayna şi Lisabet se strecurară în urma lor, urcându-li-se în cârcă. În piatră era o gaură prin care se vedea Sala Mare, o gaură acoperită cu

gratii subţiri de metal.

— Ei cred că asta e o aerisire, spuse Ellukka.

— Aş vrea eu, murmură Rayna, încercând să-şi găsească o poziţie confortabilă şi îngânând o scuză când îl lovi pe Anders cu cotul în spinare.

Dar lui nu-i păsa. Avea privirea aţintită pe scena de jos. Uşile duble, uriaşe, erau deschise, iar prin ele se vedea cerul nopţii. În Sala Mare era un foc de tabără, iar în capătul mesei lungi a Adunării Dragonilor stăteau muzicanţii care cântau cât îi ţineau puterile la chitare, la viori şi la tobe.

Dragonii aveau toţi formă umană, unii dansau în jurul focului, iar alţii discutau în grupuleţe, mâncând şi bând. Energia din încăpere avea ceva feroce, de parcă teama lor legată de Piatra Zăpezii sau de un posibil atac al lupilor îi împingea să dea o petrecere mai mare, mai zgomotoasă şi mai animată. Anders nu putea să-şi explice de ce, dar simţea într-un fel că siluetele de jos strigau, cântau şi dansau mai sălbatic decât de obicei, pentru a-şi sfida teama.

Într-un fel, era ca dansul la care asistase la sfârşitul anului pe străzile din Holbard. Într-un alt fel însă, totul, de la munţii ce se întrezăreau printre uşi la culorile strălucitoare ale hainelor din sala de jos, numeroasele rochii, tunici şi mantii roşii – culoare de dragon, una rar văzută în oraş –, totul părea complet străin.

Dar un lucru era sigur – aşa cum lupii formau o haită, şi dragonii din sala de jos erau legaţi unul de celălalt. Aceasta era casa lor, iar împreună formau o familie. Se desluşea din felul în care sărbătoreau împreună şi îşi strângeau mâinile.

Anders se simţi trist gândindu-se la Holbard, la Ulfar, unde colegii săi încă-şi oblojeau rănile. Îşi dorea

să fi existat o cale prin care să le spună că nu asta îşi dorise. Că tot ce urmărise era un loc sigur pentru el şi surioara lui. Simţi căldura corpului Raynei lângă el şi, deşi nu ştia dacă va putea vreodată să facă parte din familia pe care o vedea dansând sub ochii lui, cu ea şi cu Lisabet alături, spera să-şi găsească locul aici.

Capitolul patru

În dimineaţa următoare, Rayna şi Ellukka veniră să-i ia pe cei doi lupi la micul dejun, conducându-i pe holurile cu felinare care atunci când se apropiau prindeau viaţă şi se stingeau odată cu trecerea lor. Anders se întreba dacă vor mânca într-o cantină, ca la Ulfar, cu mese lungi pline de dragoni. Gândul acesta îl neliniştea.

Îşi dorea să aibă mai multe ocazii să stea de vorbă cu Rayna. Se aşteptase să stea în aceeaşi cameră, dar ea şi Ellukka împărţeau deja o altă cameră, iar când îl întrebase pe dragonul care le adusese mai multe haine şi provizii dacă el şi Lisabet aveau să rămână în camera pentru oaspeţi, acesta le spusese că da. Anders era aproape sigur că, deşi nu le vor mai încuia uşa, dragonii tot voiau să ştie unde se află cei doi lupi în orice moment.

Se dovedi că micul dejun se servea într-o grotă mult mai mică decât sala de mese de la Ulfar, înţesată cu mese micuţe în locul celor lungi, în încăpere aflându-se vreo douăzeci de dragoni, dintre care mulţi nu păreau să ştie că Anders şi Lisabet nu erau de-ai locului. Ellukka îi trimise să stea la masă cu Rayna şi se puse la coada întinsă pe lângă un perete, ca să le ia micul dejun.

— Dragonii se deplasează mai tot timpul, le explică

Rayna, trântindu-se pe un scaun, după care se trase într-o parte, ca să-i facă loc şi lui Anders. Cei mai mulţi nu au ceea ce ei consideră o casă adevărată, ci doar diferite locuri în care stau. De aceea dulapurile sunt pline cu haine de rezervă şi au peste tot camere de oaspeţi. În Drekhelm se află de obicei cam vreo două sute de dragoni, dar acum sunt mult mai mulţi, cu ocazia echinocţiului şi pentru că s-a întrunit întreaga Adunare a Dragonilor. Noi, cei din Finskól, suntem oriunde e şi Leif, dar el stă aproape mereu aici, în Drekhelm. Se ocupă să avem tot ce ne trebuie, unde să dormim şi ce să mâncăm.

Ellukka se întoarse cu mâncarea, aşezând pe masă un platou cu pâine neagră unsă cu unt, felii de carne şi brânză şi un ulcior cu lapte, după care scoase patru căni pe care le îndesase cu greu în buzunare. Pentru un timp, cei patru păstrară tăcerea, cât au mâncat şi au băut, iar Anders ascultă larma din jurul lui. Prindea doar frânturi de conversaţii îngrijorate – auzi menţionate Piatra Zăpezii şi Adunarea Dragonilor –, dar îşi ţinea capul plecat.

— Probabil că azi veţi discuta cu Leif ce urmează să studiaţi, spuse Ellukka. Şi îi veţi cunoaşte pe ceilalţi şase elevi. Sunt toţi mai mari decât noi.

— Ştii ceva despre ei? întrebă Anders.

— Unii sunt mai de treabă decât alţii, răspunse Rayna, strâmbând din nas. Nouă cel mai mult ne place de Mikkel şi de Theo. Dar toţi sunt isteţi. O să vă daţi seama de ce i-a ales.

Grimasa făcu loc unui surâs mic, cu gropiţe.

— Din acelaşi motiv pentru care ne-a ales şi pe noi. Suntem geniali!

Ceilalţi izbucniră în râs şi, după o clipă, li se alătură

şi Anders. Fusese surprins privind-o pe Rayna, văzându-se parcă pe el în ea. Avea aceeaşi gropiţă şi îşi încreţea nasul la fel ca ea. Ţineau amândoi feliile de pâine exact în acelaşi fel, în mâna dreaptă, în timp ce cu mâna stângă prindeau cana.

Leif zisese că el crede că sunt înrudiţi, şi, cu toate că întotdeauna i se spusese că era imposibil, Anders era hotărât să creadă şi el. Să înveţe mai mult şi s-o *dovedească.* Nu se simţea chiar ca acasă în locul acela, dar avea prieteni şi familie şi asta era cel mai important.

Ştia ce voia să studieze la Finskól: moştenirea, istoria lui, cine era. *Ce* era şi ce putea. Cu cât ştia mai multe, cu atât creşteau şansele să-şi stăpânească puterile. Să se protejeze pe sine, pe Rayna şi pe Lisabet.

Spre sfârşitul mesei, Mikkel şi Theo veniră să-i ia şi merseră toţi şase împreună spre clasă, Rayna ţinându-şi braţul pe după umerii lui Anders, un lucru un pic cam dificil, căci el era mai înalt decât ea. Cu toate acestea, se simţea din ce în ce mai bine cu ea alături din nou şi-şi dădea seama ce ridicolă fusese reacţia lui la noua ei tunsoare, cu o seară înainte. Chiar îi stătea bine, şi aşa cum el formase o legătură cu haita sa, legase şi ea prietenii aici. Asta nu însemna că legătura dintre ei slăbise în vreun fel. Când îl strânse de mână, Anders conştientiză din nou ce senzaţie grozavă îi dădea căldura emanată de corpul ei. Această toleranţă nou-descoperită – poate chiar plăcere – faţă de căldură îl încredinţă că elementul-cheie al focului său de gheaţă avea să fie descoperit atât prin legăturile lui cu lupii, cât şi cu fata-dragon de lângă el.

— Cred că glumeşti! izbucni Ellukka din spatele lor, făcând-o pe Lisabet să izbucnească în râs şi pe ceilalţi

să se întoarcă să vadă se ce petrece. Nu port niciun ham! spuse ea, indignată. Doar pentru că există lesă pentru câini, nu înseamnă că dragonii au…

Anders se stăpânea cu greu să nu izbucnească în râs văzând expresia furioasă de pe faţa ei, dar Rayna, Theo şi Mikkel nu-şi bătură capul cu politeţuri, râzând cu poftă.

— Întâi şi-ntâi, spuse Lisabet cu demnitate, deşi pe buze încă îi zăbovea zâmbetul, *câine* nu e o insultă, aşa cum crezi tu. Noi suntem lupi, nu câini, dar câinii sunt rezistenţi, loiali şi inteligenţi. Şi, în al doilea rând, nu e la fel ca purtatul hainelor?

Ellukka pufni, mutându-şi atenţia la ceilalţi dragoni.

— Vrea să port ham când mă transform, ca să mă poată călări! îi informă ea. Şi nu vă mai hliziţi. Muriţi dacă mă susţineţi puţin?

— Oricum nu avem voie să ne îndepărtăm de Drekhelm acum, spuse Rayna, străduindu-se să nu zâmbească. Dar *ar fi* un mod mai sigur de a ne deplasa împreună.

— De ce aş vrea să fac asta? întrebă Ellukka. Când ajung acolo o să am un lup cu mine, care-i sensul?

Rayna prinse din nou să chicotească.

— Scuze, dar trebuie să recunoşti că e o idee strălucită. Altfel, nu ar fi uşor să se țină de tine. Poate fi folositor pentru cei de aici care nu se transformă sau pentru copiii care nu au încercat încă. Nu ţi-e teamă că, într-o zi, unul dintre ei ar putea să cadă?

Ellukka îşi împinse în afară buza de jos, cugetând, în vreme ce Lisabet, înţeleaptă, păstră tăcerea.

— Să zicem, spuse ea, în cele din urmă. E posibil.

Ajunşi în clasă, încheiară discuţia. Era o încăpere spaţioasă în care se aflau deja câţiva elevi aşezaţi la două mese lungi, ambele înţesate de cărţi şi caiete

rămase acolo de la lecţia precedentă. Pe fiecare latură erau rafturi pline cu cărţi, cutii şi câte un artefact, din loc în loc, iar în capătul camerei se afla o fereastră înaltă cu o arcadă deasupra, prin care se vedeau munţii. Era sigilată cu sticlă groasă, complet transparentă în unele locuri şi puţin opacă în altele, iar fâşii groase de plumb o împărţeau în gemuleţe pătrate. Anders căzu pe gânduri câteva clipe – contempla crestele care se întindeau către nord-vest, tot mai înalte şi acoperite cu zăpadă imaculată, dispărând în nori la orizont.

Apoi o voce îl readuse în clasă.

— Ei sunt lupii?

Vorbise o fată scundă, îmbrăcată complet în negru – lucru neobişnuit pentru un dragon, deci era diferită de cei pe care Anders îi cunoscuse până atunci. Părul, la fel de negru, îi atârna pe spate în două cozi lungi, iar pielea era de un maro-închis şi i se potrivea aproape perfect cu rochia. Părea să fie cu doar vreo doi ani mai mare decât Anders, dar se purta de parcă i-ar fi fost infinit superioară.

Şedea lângă un băiat înalt şi subţiratic, cu ochi uimitor de albaştri, o faţă albă şi un ciuf de păr negru care-i cădea pe frunte. Părea de aceeaşi vârstă cu ea şi afişa acelaşi rânjet dispreţuitor.

— Anders, Lisabet, spuse Ellukka pe cel mai politicos ton auzit la ea vreodată – dar şi cel mai glacial –, ea e Krissin, studiază ştiinţele, iar el este Nico şi studiază matematică.

— Sunt încântat să vă cunosc, spuse Anders, iar cum Lisabet repetă după el, aproape c-o simţi, fără s-o vadă, pe Rayna dându-şi ochii peste cap lângă el.

— Puteţi să vă aşezaţi la cealaltă masă, le spuse Krissin, aruncându-şi o coadă peste umăr.

Anders fu mai mult decât fericit s-o facă.

— Da, spuse una dintre fetele de la cealaltă masă, dând la o parte câteva cărţi ca să le facă loc. Veniţi şi staţi aici.

Se trase la o parte pe banca pe care stătea, iar părul ei lung, negru ca tăciunele, care-i atârna până peste talie, se unduia ca valurile unei ape atunci când se mişca. Avea o siluetă atletică, probabil strămoşii ei se trăgeau din Ohiro, ca ai lui Theo – şi ai Viktoriei de la Ulfar. Băiatul din faţa ei arbora un zâmbet ghiduş, ca şi cum tocmai făcuse o boroboaţă despre care nu ştia nimeni; părul îi era blonziu, ciufulit, avea ochi verzi scânteietori şi purta ochelari.

— Eu sunt Ferdie, zise el. Studiez medicina.

— Adevărul e, spuse fata pe un ton mucalit, că e aici pentru că Leif şi-a dat seama că-i farmecă pe toţi cu care se întâlneşte, aşa că s-a gândit că mai bine îl învaţă cineva pe Ferdie cum să conducă, având în vedere că într-o bună zi el va fi la cârmă.

Ferdie râse uşor, dar nu negă responsabilitatea.

— Ea este Bryn, spuse el, arătând spre colega lui. Studiază limbi străine. Cam pe toate, din câte îmi dau seama.

Arătă apoi spre o fată cu pielea foarte palidă, cu o claie de păr buclat, castaniu, şi cu o pată de grăsime pe nas, care stătea aplecată deasupra unei mici maşinării, ignorând restul grupului.

— Iar ea este Isabina, mecanicul nostru.

Isabina ridică o mână în semn de salut, fără să-i privească, rotind cu grijă o rotiţă zimţată cu ajutorul unei pensete.

— Şi ăştia-s toţi, spuse Ellukka, aşezându-se lângă Ferdie şi scotocind printre hârtiile de pe masă după cele care ar fi trebuit să fie ale ei. Cu excepţia lui

Patrik, care ajunge mereu în ultimul moment.

Rayna se trânti lângă Ellukka, iar Anders şi Lisabet se aşezară în faţa lor, lăsându-le lui Krissin şi Nico cealaltă masă doar pentru ei. Mikkel şi Theo se instalară la locurile lor de la capătul mesei, lângă Isabina.

Ultimul elev din cei doisprezece veni odată cu Leif: un băiat serios, cu părul lung, castaniu, păşea în urma Drekleidului.

— El e Patrik şi studiază artele, le explică în şoaptă Rayna, în vreme ce băiatul se aşează lângă Nico şi Krissin.

Imediat ce profesorul a ajuns în clasă, fiecare elev îşi pregăti proiectul, dar Anders nu prea ştia ce avea de făcut. Lisabet răsfoia caietele din faţa lor, scoţând o exclamaţie de uimire şi de entuziasm ori de câte ori descoperea câte ceva.

— Anders, spuse Leif, te rog să vii lângă mine la catedră, ca să vorbim despre ce vei studia.

Anders se ridică de pe scaun şi merse către capătul clasei, unde se afla catedra lui Leif, înţesată de vrafuri de caiete, artefacte şi alte obiecte. Drekleid mută o grămadă de haine pe podea, scoţând la iveală un al doilea scaun, iar atunci când Anders se aşeză pe el, teancurile de pe catedră îi blocară vederea spre ceilalţi elevi.

— Bună dimineaţa! spuse Leif, trecându-şi mâna prin părul roşcat şi aşezându-se.

Deşi până atunci el fusese cel mai primitor dintre toţi dragonii adulţi, tot îl tulbura pe Anders. Poate că de vină erau cei şase ani petrecuţi pe străzile Holbardului – era în mod automat agitat în prezenţa vreunei figuri autoritare. *Sau,* adăugă vocea din mintea lui, *poate e din cauza faptului că el poate decide să fii*

dat afară din Drekhelm, dar şi din Ulfar.

— Bună dimineaţa! răspunse băiatul, încercând să pară cât mai silitor cu putinţă.

— Ţi-au explicat ceilalţi cum funcţionează Finskól?

— Da, spuse Anders, hotărând să ia iniţiativa.

Trebuia să sugereze propria direcţie de studiu – o analiză a propriilor puteri –, înainte ca Leif să-l pună să înveţe să citească şi să scrie, ca pe Rayna.

— Vreau să studiez…

— O clipă, îl întrerupse Leif. Nu-i nicio grabă. O să începem cu lucrurile de bază, o să-ţi îmbunătăţim capacitatea de a citi şi de a scrie. Noi, dragonii, acordăm timpul necesar chestiunilor importante. Poate că ne mişcăm mai încet, dar luăm deciziile potrivite.

Lui Anders i-a stat inima în piept. Îşi aminti ce-i spusese cu o seară înainte Ellukka, şi anume că Adunarea Dragonilor discutase toată ziua, dar fără să ia o decizie. Chiar şi ţinând cont de pericolul legat de Piatra Zăpezii, nu păreau să se grăbească. Lupii, fireşte, erau total diferiţi – Sigrid hotăra ceva şi pe urmă toţi făceau ce le poruncea ea. Desigur, şi asta avea dezavantaje, dar Anders voia să afle mai multe despre el însuşi, să-şi dea seama de ce era capabil şi de ce avea puteri ieşite din comun.

— Aş putea învăţa să citesc şi să scriu în acelaşi timp cu alte lucruri, sugeră Anders.

— Metoda dragonilor a fost întotdeauna eficientă, replică Leif.

— Dar eu nu sunt dragon, Leif! spuse Anders, prudent.

— Chiar şi aşa.

Anders inspiră prelung şi mai încercă o dată, în speranţa că următoarea întrebare ar putea stârni interesul liderului.

— Leif, tu ştii ce sunt? Adică… cine sunt?

— Trebuie să studiez problema asta înainte să-ţi pot da un răspuns potrivit, zise Leif cu gravitate, şi Anders se simţi cuprins de deznădejde.

Specialitatea lui Theo la Finskól erau arhivistica şi studiul dragonilor, pentru că şi un nou-venit precum Theo îşi putea da seama că era imposibil să găseşti ceva acolo.

Ştiind despre tendinţa dragonilor de a reflecta întotdeauna profund asupra lucrurilor şi despre imposibilitatea de a descoperi informaţii, Anders avea sentimentul groaznic că putea aştepta şi ani întregi după concluziile lui Leif. Iar în timpul acesta, poate că lupii se pregăteau de război, iar dragonii doar pălăvrăgeau, pălăvrăgeau, şi iar pălăvrăgeau.

— Ştiu că eşti nerăbdător în privinţa multor lucruri, spuse Leif, văzându-i expresia. Dar trebuie să te pui cu burta pe carte şi să laşi Adunarea Dragonilor să decidă ce e de făcut pe mai departe, Anders.

Anders şi-ar fi dorit tare mult să-l contrazică, dar nu ştia cum. Îşi dorea să-i grăbească pe dragoni, să le explice cât de urgent era totul, dar când analiza situaţia, îşi dădea seama că el era cel care provocase mare parte din probleme.

Dacă nu l-ar fi furat el, profesoara Ennar ar fi folosit ea însăşi potirul, ca lupii să ştie, măcar în mare, cam pe unde se află dragonii, deşi probabil ar fi petrecut luni sau cel puţin săptămâni întregi scotocind munţii în căutarea locaţiei exacte a Drekhelmului. Cu siguranţă nu i-ar fi atacat deja şi n-ar fi furat Piatra Zăpezii. Lucrurile ar fi rămas în acelaşi impas tensionat, dar şi asta era tot un soi de pace.

Pe de altă parte, dacă nu i-ar fi avertizat în legătură cu potirul lui Fylkir, dragonii nici n-ar fi ştiut că

sunt în pericol, deci se putea spune că Anders le făcuse o favoare.

Trei la mână, dragonii nu păreau că plănuiesc să facă pe bune ceva în situaţia asta, chiar dacă *ştiu.*

Anders trebuia să găsească răspunsurile de unul singur. Dar poate că exista un lucru despre care Leif să ştie ceva, sau pe care cel puţin să-l poată include în cercetarea promisă, cu privire la cine sau ce putea fi Anders.

Anders îi spuse lui Leif ce observase în legătură cu felul în care tolera căldură, şi anume că din momentul în care scosese focul de gheaţă, nu părea să-l mai supere, ca de obicei, aşa cum li se întâmpla mereu lupilor. Dar Drekleid nu făcu decât să se încrunte gânditor, notând ceva într-unul dintre numeroasele lui dosare.

Zece minute mai târziu veni rândul lui Lisabet să discute cu Leif, iar Anders se trezi în spatele clasei, aşezat lângă fereastră, alături de o Ellukka surprinzător de calmă, pe care Leif o rugase să-l ajute cu cititul în dimineaţa aceea. Doar că ea îi tot spunea poveşti, uitând de treaba pe care o aveau – şi Anders îşi dădea seama de ce se specializase fata chiar în acest domeniu, se descurca grozav la istorisit –, şi petrecură mai mult timp povestind, decât privind la abecedarul pe care-l alesese ea.

Era o carte cu poveşti vechi, probabil pentru copii mici, iar pe primele pagini avea o hartă care arăta unde are loc fiecare poveste. Îl puse să citească pe rând numele fiecărui loc, după care i-l descria ea. Le parcurgea pe toate, ştiind cum să le aducă la viaţă pentru el.

— Ăsta are două cuvinte într-unul, spuse ea, arătând spre un lanţ muntos din nord-vestul

Drekhelmului – unul care aproape că forma o linie între fortăreaţa dragonilor şi Cascada Flic, acolo unde avusese pe vremuri atelierul dragonul care se dovedise un geniu al grădinilor.

Anders îl studie pentru o clipă, apoi totul deveni clar în mintea lui.

— Sălaşul Norilor, spuse el. Ce poveste s-a întâmplat acolo?

— Există mai multe versiuni, spuse Ellukka, privind afară spre munţii care se întindeau până hăt departe. Vezi acolo, în zare, unde munţii sunt atât de înalţi, încât dispar în nori? Dincolo de locul acela este Sălaşul Norilor. Se spune că acolo au descoperit primii dragoni fierari cum să-şi folosească focul pentru a făuri artefacte. Vârful acela e mai înalt decât oricare altul, şi nimeni nu ştie sigur ce se află pe culme. Norii nu dispar niciodată de acolo. Dar dacă legendele sunt adevărate, acolo-i un atelier abandonat care cine ştie ce secrete ascunde. Acum este interzis să mergem acolo.

Anders privea prin sticla zgrunţuroasă a ferestrei, studiind locul unde munţii dispăreau în nori. Se întreba cum arătase primul dragon fierar, se întreba cum arătase primul lup-proiectant. Ce soi de artefacte făuriseră împreună? Munciseră cot la cot pentru a-şi descoperi talentele, sau se suspectau reciproc tot aşa cum făceau azi dragonii şi lupii, întâlnindu-se doar pentru că nu aveau de ales?

Lecţiile continuară întreaga zi. Leif le predă tuturor vreme de câteva ore, aşa cum făceau şi profesorii lui Anders de la Ulfar, dar în cea mai mare parte a timpului elevii studiau pe cont propriu, citind, experimentând sau învăţând fiecare pentru propriul domeniu. Leif o ajută pe Bryn să găsească un text

vechi despre verbele mositalane[1] şi-i explică lui Nico o formulă matematică până ce acesta o înţelese. Părea să ştie câte puţin din toate şi era extrem de implicat şi de răbdător.

La finalul după-amiezii, Anders îşi simţea creierul plin până la refuz cu informaţii şi idei, plus încă şi mai multe întrebări decât cele cu care începuse ziua.

În următoarele câteva zile, lecţiile continuară. Ellukka îşi petrecea dimineţile cu el, spunându-i poveşti şi ajutându-l cu cititul. Uneori, li se alătura şi Mikkel să-i ajute să umple golurile de informaţii istorice, iar Theo venea şi se aşeza lângă ei ca să asculte – devenind şi el dragon de curând, avea o mulţime de învăţat. Uneori, Rayna avea sesiuni de citit cu Lisabet, iar alteori cele două li se alăturau celorlalţi, în spatele clasei. Din când în când, Rayna şi Theo ieşeau pentru lecţiile de zbor – deşi zborul le era instinctiv, cu cât exersau, cu atât se pricepeau mai bine –, şi se întorceau de fiecare dată zâmbind cu gura până la urechi.

Uneori, Ferdie îşi făcea şi el apariţia să vadă la ce lucrau Anders şi ceilalţi, mai mult ca să se distreze. Mai venea şi Bryn, care le arăta cum anumite cuvinte din limbi diferite semănau cu unele din limba lor. Chiar şi Isabina îşi mai ridica privirea de la maşinăriile ei când şi când, însă Krissin, Nico şi Patrik păstrau distanţa. Leif era tot timpul acolo, uneori predându-le, alteori alăturându-se discuţiilor acestora pentru câteva minute şi ghidându-i spre o nouă idee sau problemă.

Erau momente când Anders era aşa de fascinat de poveştile auzite şi de noile idei pe care le asimila, atât

1 Specifice locației Mositala, de unde provin leii fioroși, strămoși ai elementalilor - indicația apare în primul volum al trilogiei, *Lupii ghețiі* (n. red.).

de absorbit de lecţii, încât uita că era un lup printre dragoni. Uita că singurul lucru care-l proteja era invitaţia lui Leif de a urma Finskól.

Cu toate acestea, începuse să se obişnuiască acolo şi să creadă că Drekhelm chiar putea fi un nou cămin pentru el şi pentru Rayna, dacă reuşeau să se integreze. Ideea de *a trăi* oriunde cu sora lui geamănă – aşteptând următoarea masă fără să se mai întrebe de unde vine şi având zilnic haine curate – încă era atât de ciudată, încât nu prea ştia cum s-o ia.

Dar ori de câte ori începea să se simtă în largul său, un dragon mai în vârstă se încrunta la el pe hol, sau Nico şi Krissin şuşoteau ceva, holbându-se la el.

Sau Leif părăsea clasa şi mergea la Adunarea Dragonilor, întorcându-se apoi cu o expresie sumbră pe chip, ori Anders auzea murmure despre Piatra Zăpezii. De cele mai multe ori, Ellukka venea dimineaţa la micul dejun şi îi anunţa ce afla de la tatăl ei, şi anume că Adunarea Dragonilor se întrunise din nou cu o noapte înainte, dezbătând la nesfârşit ce ar fi trebuit să facă dacă atacau lupii, însă fără să ajungă la vreo concluzie.

Mai devreme sau mai târziu, Sigrid va face o mişcare, iar Anders şi-ar fi dorit să ştie ce să facă pentru a fi pregătit. Era tot mai convins că trebuia să facă ceva – fiindcă nimeni altcineva nu se arăta dispus să ia vreo măsură.

***

Într-o zi, la aproape o săptămână după sosirea lui în Drekhelm, Anders rămase în clasă în timpul prânzului ca să înveţe ultima lecţie. Theo stătea pe cealaltă parte a mesei, încercând să-şi ţină unul dintre

teancurile uriaşe de notiţe să nu cadă; încă nu li se alăturase nici el colegilor.

— La ce lucrezi? îl întrebă pe Anders, încercând să dea drumul teancului şi prinzându-l din nou, căci aproape se prăvăli.

— Cred…

Anders nu ştia ce să răspundă.

— Cred că încerc să învăţ cum să învăţ. Am o mulţime de întrebări.

— Păi, cam asta e ce fac şi eu, spuse Theo, care se lumină la faţă şi aproape că ţopăi pe loc, căci nu-i lipsea *niciodată* energia. Fac cercetare, caut prin arhive, încerc să-mi dau seama unde şi cum să stochez informaţiile ca să le putem găsi din nou când avem nevoie de ele, sau doar încerc să-mi dau seama ce întrebări să pun. Vreau să ajung dragon-bibliotecar. Chiar au nevoie de unul aici, la Drekhelm. Tu ce încerci să afli acum, de exemplu?

Anders îl privi lung, cântărindu-şi răspunsul. Oare să rişte un răspuns sincer? Poate că n-ar fi rău – Theo probabil că era fericit la Drekhelm, dar familia lui era în Holbard şi cu siguranţă îşi făcea griji pentru ei.

— Încerc să desluşesc vreo zece lucruri deodată, recunoscu Anders. Vreau din răsputeri să aflu ce se întâmplă în Holbard. Ce o să facă Sigrid cu Piatra Zăpezii. Ce spun toţi despre mine şi despre Lisabet. Vreau să ştiu *cine* sunt şi *ce* sunt.

Vorbele continuau să se rostogolească şi-şi dădu seama că nu le mai putea opri. Nici măcar nu ştia ce avea să spună mai departe, dar se trezi că pur şi simplu vorbea gura fără el.

— Vreau să ştiu ce ar trebui să fac. În legătură cu lupii şi cu Piatra Zăpezii. Pentru că nu cred că Adunarea Dragonilor va face ceva.

Theo dădu uşor din cap.

— Tot ce fac e să pălăvrăgească, aprobă el în şoaptă. Şi eu am observat. Şi pare că nu înţeleg că nu mai e timp să facă lucrurile cum vor ei, doar pentru că asta e metoda dragonilor. Dacă lupii au Piatra Zăpezii şi află unde suntem, nu vor aştepta la nesfârşit ca să atace.

— Exact! căzu de acord Anders. Dar habar n-am ce putem face sau ce ar trebui să facem. Credeam că dacă aflu ceva despre focul meu de gheaţă, voi şti cum să ne protejăm de el, dar ce poate face un lup împotriva unui artefact care ar putea afecta tot ţinutul?

— Păi „spuse Theo încet, pentru asta nu am un răspuns. Dar s-ar putea să te ajut cu celelalte treburi. Vino cu mine!

Proptiră împreună teancul de hârtii al lui Theo şi ieşiră din clasă, străbătând holurile Drekhelmului spre arhive – un şir lung de grote pline de dosare, notiţe şi cărţi vechi, artefacte şi experimente abandonate, precum şi creaţii lăsate în urmă de generaţiile de mult trecute. Arhivele erau un soi de combinaţie între o bibliotecă şi un depozit, şi erau teribil de dezorganizate.

— Cum reuşeşti să găseşti ceva aici? întrebă Anders, privind prin uşă la următoarea grotă. E un talmeş-balmeş!

— Mie-mi spui?! confirmă Theo. Când au părăsit Vechiul Drekhelm, după ultima mare bătălie, şi s-au mutat aici, pur şi simplu au luat totul cu ei şi apoi au aruncat toate documentele aici, şi, de atunci, cred că le-a fost prea teamă să se apuce să scormonească prin ele. S-ar putea să-mi petrec toată viaţa aşezând lucrurile în ordine, dar pun pariu c-o să descopăr chestii ca lumea. Sunt o grămadă de artefacte

împrăştiate peste tot şi pe care nu le foloseşte nimeni. Ieri am găsit unul la infirmerie, era folosit ca prespapier! Şi ar trebui folosit pentru a păstra ceainicele calde! Apoi uită-te la agrafele Raynei, un exemplu perfect de artefact folosit într-un mod destul de banal. Habar n-am la ce servesc, dar pun pariu că pe-aici pe undeva e vreo notiţă care ne-ar putea spune, dacă măcar am şti unde să căutăm.

— Agrafele Raynei?

Pentru un moment, Anders uită de cât de copleşitoare era colecţia de cărţi, artefacte şi hârtii.

— Ce vrei să spui?

— Păi, au rune pe ele, îl lămuri Theo. Şi-s din aramă, nu? Trebuie să fie un fel de artefacte.

Uneori, Anders şi Rayna se întrebaseră şi ei acelaşi lucru – nu ştiau de unde le avea Rayna, dar era singurul lucru pe care, oricât de disperaţi ajunseseră, gemenii nu-l puseseră niciodată la bătaie. Şi acum

lui Anders îi trecu prin minte un alt gând: dacă el şi sora lui aveau într-adevăr sânge de dragon, poate că agrafele erau o moştenire de familie.

Theo se căţără pe un artefact mare şi fusiform, care avea o grămadă de braţe, de picioare sau altceva de soiul acesta, şi scoase o carte uriaşă de pe un raft. Era de mărimea unui Skrabok – listele cu artefacte – din biblioteca de la

Academia Ulfar.

— Sunt nişte însemnări vechi, spuse Theo. Încă mai am de citit, dar din câte am văzut până acum, aici găseşti o mulţime de lucruri care te învaţă cum să vezi ce se întâmplă în altă parte. Şi care îţi vor răspunde la unele întrebări despre ce se întâmplă în Holbard. Habar nu am unde se găsesc cele mai multe lucruri din cartea asta, dar dacă ştim măcar ce căutăm, putem

reveni şi căuta prin grote. Sunt sigur că ne-ar ajuta şi ceilalţi, sau cel puţin unii dintre ei.

Anders se urcă pe maşinărie ca să privească peste umărul lui Theo, în timp ce acesta răsfoia cartea. Theo citea mai repede decât Anders, aşa că parcurgea rapid fiecare descriere, oprindu-se ori de câte ori dădea peste vreuna care vorbea despre supraveghere sau comunicare la distanţă. Unele artefacte erau însemnate ca pierdute sau stricate, iar altele ca „intacte”.

— Asta înseamnă că sunt pe-aici, pe undeva, spuse Theo, prinzându-şi din nou în coadă părul negru şi moale, care-i intra în ochi. Cineva le-a văzut, le-a testat şi a notat aici.

Mai dădu o pagină şi Anders fu zguduit de un fior când văzu ilustraţia. Era o oglindă mare, cu siluete de dragoni forjate pe una dintre laturile ramei din metal, şi cu o haită de lupi care alergau, pe cealaltă. Nu ştia unde o mai văzuse, dar îi părea cunoscută.

— Asta ce e? întrebă el, privind ilustraţia fix.

— Oglinda comunicării, răspunse Theo. Poţi să vezi şi să auzi ce se petrece la celălalt capăt, şi tot la fel poate şi persoana care are perechea ei. Sunt destul de des întâlnite, dar în zilele noastre cele mai multe au perechea stricată. Şi, firește, cealaltă trebuie să se afle într-un loc important, ca să fie folositoare. Totuşi, simbolul de aici arată că oglinda noastră este intactă. Oriunde s-ar afla.

Oare perechea ei chiar era într-un loc important, folositor? Oare mai văzuse Anders desenul acela în zilele din urmă, la Drekhelm, sau şi-l amintea de undeva din Holbard? Şi dacă era aşa, de unde anume?

Dintr-odată, din spatele lor se auzi o voce gravă:

— Vă pot ajuta cu ceva?

Era Valerius, tatăl Ellukkăi, şi nu părea deloc încântat să-i vadă; îi privea încruntat.

— Ce puneţi la cale?

Theo închise imediat cartea cea mare. Ştiau amândoi, fără să spună vreo vorbă, că nu ar fi fost o idee bună să recunoască în faţa unui membru al Adunării Dragonilor că erau în căutare de artefacte care i-ar putea ajuta să vadă – sau chiar să ia legătura – cu oamenii din Holbard.

— Îi arătam lui Anders la ce lucrez, spuse Theo, încercând să pară nevinovat.

— Anders nu are voie să fie aici, replică Valerius. Asta nu-i un centru turistic, Theo!

— Să fie cu iertare, spuse Theo politicos. Oricum, trebuie să mergem la masă.

Cei doi băieţi coborâră de pe maşinărie şi părăsiră încăperea sub privirea bănuitoare a lui Valerius. Păşind pe uşă în urma lui Theo, Anders se străduia în zadar să-şi amintească unde văzuse perechea oglinzii.

***

În după-amiaza aceea, le era tuturor greu să se concentreze la ore. La început, Anders nu băgă de seamă, era prea adâncit în gândurile despre oglindă, întrebându-se dacă nu cumva l-ar ajuta să afle ce se petrecea în Holbard şi ce punea Sigrid la cale. Ellukka pierdu însă firul poveştii de trei ori la rând, iar tăcuta Isabina scăpă pe jos ultima ei invenţie, piesele rostogolindu-i-se în toate direcţiile pe podeaua din clasă.

Rayna şi Mikkel îşi căutară cărţile prin toată clasa, ridicând teancurile de hârtii ale tuturor elevilor şi perturbându-i, ca să-şi dea seama apoi că le lăsaseră

pe masă, în faţa scaunelor pe care stăteau de obicei. Nici măcar Krissin şi Nico nu păreau să aibă chef de comentarii răutăcioase.

Când Leif şi-a dat seama de dezordinea din clasă, aproape că a tresărit, smuls din visul lui cu ochii deschişi, şi a privit la haosul creat de elevi, clipind încet, surprins.

— Ce se întâmplă? întrebă Lisabet, cu voce tânguitoare, privind în jurul ei la dragonii care uitaseră de disciplină.

— Mai avem şi zile proaste uneori, răspunse Leif absent.

— Asta nu-i doar o zi proastă! replică Krissin, iritată – lucru neobişnuit, căci de obicei li se adresa aşa colegilor, nu profesorului ei. E o după-amiază dezastruoasă pentru toată lumea.

— Iar eu îngheţ de frig, spuse Nico, încruntându-se şi provocând murmure de aprobare în întreaga clasă.

Anders se uită spre Rayna, iar inima îi tresări când văzu că sora lui îşi strângea umerii, cu o privire mohorâtă, cocoşându-se şi încercând să se cuprindă singură cu braţele.

Lisabet a fost cea care şi-a dat seama ce se petrecea.

— Vremea e de vină, spuse ea. Chiar *e* frig. Eu mă simt foarte bine, cel mai bine de când am venit aici. Pentru prima oară, simt că pot să mă concentrez. Tu cum te simţi, Anders?

— Mie mi se pare normal, recunoscu el.

— Atunci, asta e! spuse ea, pocnind din degete. Eu mă simt minunat, toţi ceilalţi se simt groaznic, iar Anders nu este afectat, aşa cum nici căldura nu l-a afectat.

Krissin, experta în ştiinţe, se ridică şi se îndreptă

spre instrumentele pe care le ţinea la fereastră, ciocănind uşor în sticla barometrului.

— Scade presiunea, anunţă ea. Lupoaica are dreptate, se face mai frig.

Ferdie, care era de obicei într-o permanentă bună dispoziţie, se încruntă, privind pe sub ochelari şi trecându-şi degetele prin părul blond.

— Oare de-aia mi-a fost greu să mă transform la prânz? întrebă el.

— Mai mult ca sigur, spuse Lisabet. Mie mi-a fost foarte greu să mă transform încă de când ne apropiam de Drekhelm. Dar dacă vremea rece va învinge temperatura lavei…

— Să fie din cauza Pietrei Zăpezii? întrebă Bryn încet, strângând la piept un manual de limbi străine.

— E foarte probabil, aprobă Leif. Trebuie să merg să discut cu Adunarea Dragonilor. Vă rog să vă străduiţi în continuare să lucraţi!

Leif se strecură afară şi, unul câte unul, elevii s-au prefăcut că se întorc la studiu, deşi cei mai mulţi dintre ei chiar nu se puteau concentra. Neliniştit, Anders se uită la Lisabet, încercând să ignore privirile străpungătoare ale lui Nico şi Krissin, şi chiar a lui Patrik, care nu părea să-i agreeze, dar care era rareori răutăcios pe faţă.

Prietenii lor rămaseră cât de cât politicoşi, dar deveneau cu toţii din ce în ce mai irascibili. După o vreme, Anders merse şi se aşeză lângă sora lui geamănă, încercând să-i încălzească mâinile într-ale lui şi s-o distragă, vorbind cu glas coborât despre orice îi trecea prin minte.

Pe măsură ce trecea timpul, temperatura îşi revenea, treptat, dar răul fusese deja făcut. La cină, Anders şi Lisabet au fost ţinta privirilor bănuitoare ale

dragonilor care începuseră să se obişnuiască cu prezenţa lor. Cu toţii văzuseră de ce era în stare Piatra Zăpezii şi, fiind lupi, ei erau cei mai la îndemână vinovaţi.

Anders fu măcinat de gânduri toată seara, conversaţia celor din jur parcă trecu pe lângă el, nu-i dădu prea multă atenţie. În schimb, un şir fără sfârşit de întrebări îi ocupa mintea, care mai de care mai crâncen. Abia noaptea târziu, când stătea întins în pat, ascultând respiraţia uşoară şi regulată a lui Lisabet din cealaltă parte a odăii, îşi dădu seama.

— Lisabet!

Se ridică brusc în capul oaselor.

— Hmmmcemaie? murmură ea, rotindu-se în pat şi proptindu-şi capul într-un cot.

La lumina lunii, nu putea să o vadă decât vag, distingându-i părul în dezordine şi faţa palidă, somnoroasă.

El dădu cuvertura deoparte, grăbindu-se să aprindă lumina şi să-i toarne fetei un pahar cu apă din ulciorul de lângă uşă.

— Trezeşte-te, mi-am amintit ceva! spuse el, iar ea, supusă, se ridică, luând paharul şi sorbind din el.

Anders îi spuse despre excursia pe care o făcuse cu Theo la ora prânzului, despre camerele de depozitare şi despre numeroasele cărţi, notiţe şi artefacte, fără să-şi dea seama că ochii ei se luminaseră la gândul de a explora un astfel de loc. Îi povesti despre marea carte cu însemnări pe care o descoperiseră, despre oglindă şi descrierea ei, dar şi despre simbolul care spunea că era posibil ca undeva, în Drekhelm, oglinda să existe şi să funcţioneze în continuare.

— Şi ştiu unde am văzut perechea ei! încheie el, cu

o voce triumfătoare. Era la Ulfar, în atelierul lui Hayn. Chiar el ne-a arătat-o, Lisabet! Ne-a spus că pe vremuri era o mare oglindă de comunicare cu Drekhelmul. Nu-mi vine să cred că nu mi-am amintit până acum!

— Mie nu-mi vine să cred că-ţi aminteşti acum, spuse ea. Au fost doar câteva cuvinte, de acum câteva săptămâni. Şi a spus „pe vremuri”, pentru că era spartă, aşa-i?

— Da, recunoscu el. Dar dacă a greşit? Dacă oglinda de la celălalt capăt nu s-a spart, ci doar a fost înlăturată? Poate că intenţionat sau din greşeală, acum se află într-o încăpere întunecoasă şi tăcută, iar lupii cred că asta înseamnă că nu funcţionează.

Ea reflectă la spusele lui, dând uşor din cap.

— Dacă tot ce spui tu despre felul în care dragonii îşi păstrează însemnările şi artefactele e adevărat, se prea poate ca asta să se fi întâmplat, confirmă ea tărăgănat. Poate că a fost depozitată pe undeva când s-au mutat din Vechiul Drekhelm. Sau poate că *a fost depozitată* intenţionat, căci ei s-au mutat imediat după bătălie, şi poate n-au vrut ca lupii să-i contacteze.

— Trebuie s-o căutăm, spuse el. Dacă găsim oglinda, dacă reuşim să pătrundem aşa în atelierul lui Hayn, poate aflăm câte ceva din ce se întâmplă la Ulfar.

— Trebuie să avem grijă că el să nu-şi dea seama că vedem ce se petrece în atelierul lui, spuse ea. Ne-a zis că Drifa, femeia-dragon fierar, i-a ucis fratele. O să creadă că suntem trădători.

Cuvintele acestea îi reduseră pe amândoi la tăcere. Probabil că Hayn nu era singurul care credea despre ei că sunt trădători. Sigur şi colegii lor – prietenii lor – gândeau la fel. Oare se întrebau dacă

Anders şi Lisabet erau bine? Sperau să fie bine sau nu?

— Dacă nu putem vorbi cu el, atunci o să tragem cu ochiul, zise Anders. Poate se întâmplă destul de multe chestii în atelierul lui ca să găsim vreun indiciu despre ce pun lupii la cale.

— Pun pariu că ai dreptate, spuse ea. Măcar e *ceva ce* putem face, în loc să zăcem pe-aici, aşteptând ca Adunarea Dragonilor să termine discuţiile. O să îmbătrânim pân-or termina, iar mama va ataca înainte ca ei să ia vreo decizie. De mâine începem să căutăm. E singura pistă pe care-o avem.

Capitolul cinci

Deşi Anders adormi simţindu-se încrezător cu privire la planul lor, în dimineaţa următoare se văzu nevoit să recunoască faptul că nu avea nicio idee concretă despre cum aveau să găsească oglinda din Drekhelm. În timp ce se pregăteau de ore, el şi Lisabet trecură în revistă opţiunile pe care le aveau.

— În cazul în care folosim oglinda ca să-i spionăm pe lupi, începu Anders, va trebui să avem grijă cui îi spunem de treaba asta. Dacă Adunarea Dragonilor s-ar folosi de ea, ar putea găsi ceva care să-i ajute să atace Ulfar. Ne dorim ca noi şi Rayna să fim în siguranţă, dar nu vrem să înrăutăţim lucrurile mai mult decât e cazul.

— De acord! Ar fi bine să-l cooptăm şi pe Theo, pentru că el ştie unde-s toate însemnările. Şi a venit de curând din Holbard, nu cred că i-ar ajuta pe dragoni să atace. Familia lui e încă acolo. Dar Mikkel e deja cel mai bun prieten al lui, sunt colegi de cameră, deci nu putem avea încredere că nu o să-i spună nimic.

— Iar Mikkel e cu totul de partea dragonilor, spuse Anders. Şi nici de Rayna nu-s prea sigur. Ea e dragon,

aşa că e în primejdie când vine vorba de Piatra Zăpezii. Iar lupii au încercat s-o omoare când s-a transformat. Are toate motivele să se folosească de orice am afla. Şi i-ar putea spune Ellukkăi.

— Atunci rămânem doar noi doi, zise Lisabet oftând. Va trebui să încercăm să intrăm în arhive.

Dar se părea că era mai simplu de spus decât de făcut. Le-a fost destul de uşor să scape de ore în dimineaţa aceea, spunându-i lui Leif, care era cu gândul în altă parte, că nu se puteau concentra şi că voiau să găsească un loc mai liniştit în care să citească. Luară câteva cărţi cu ei şi se îndreptară direct către grotele în care se găseau arhivele şi pe care Theo i le arătase lui Anders, ghidându-se după amintiri pentru a străbate pasajele întortocheate şi şerpuitoare care erau croite în munte.

Când pătrunseră pe ultima uşă, dădură chiar peste Valerius, care stătea în faţa intrării principale a depozitelor, vorbind cu alţi doi dragoni. Anders şi Lisabet se retraseră în tunel şi rămaseră în umbră, aşteptând să vadă dacă adulţii aveau să iasă sau să intre.

Dar când Valerius plecă, în sfârşit, după ce le adresă celorlalţi câteva ultime cuvinte, aceştia se aşezară într-o poziţie pe care Anders şi Lisabet o recunoscură, căci o văzuseră de mii de ori în Holbard, oriunde mergea Garda Lupilor. Cei doi rămăseseră de pază şi era clar că nu aveau chef de probleme. Iar asta însemna că fără permisiune, lupii copii nu aveau nicio şansă să intre.

— Poate găsim ceva în cărţile pe care le are Theo în clasă, sugeră Anders, nu prea încrezător, în timp ce se retrăgeau strategic.

— Merită încercat, replică Lisabet.

Dar imediat ce se întoarseră în clasă, Leif ridică privirea şi ochii i se luminară când îi văzu pe cei doi.

— Anders, spuse el, ridicându-se de pe scaun, vino cu mine, vreau să vorbim ceva! Şi tu, Rayna.

Lisabet se îndreptă tăcută spre mesele lungi, iar Anders ştiu că va căuta să vadă dacă Theo avea ceva în cărţile lui. Între timp, el îl urmă pe Leif în afară clasei, ascunzându-şi un frison de emoţie. Oare ce voia liderul? Îşi schimbaseră dragonii decizia de a-i lăsa pe cei doi lupi să rămână? Dar, în cazul acesta, lângă el ar fi trebuit să fie Lisabet ca să audă vestea, nu Rayna, nu-i aşa?

Leif îi conduse spre capătul holului şi deschise o uşă solidă, care avea pe ea o plăcuţă de argint cu numele lui, gravat cu litere unduite. Biroul era drăguţ, îi aducea aminte lui Anders de atelierul lui Hayn, de la Ulfar. Pe latura stângă era înţesat până în tavan cu rafturi pline de cărţi, artefacte, câteva plante cu frunze verzi atârnând până la gresia de jos, un ceainic, o pungă cu mere şi ceva ce părea a fi o felie de pâine uitată pe un raft, aproape de podea. Pe latura dreaptă se afla biroul lui Leif, la fel de încărcat cu obiecte. Pe podea era un covor roşu, gros, care ţinea departe răceala pietrei. La celălalt capăt al încăperii înguste se găsea o fereastră înaltă din podea până-n tavan, ca cea din clasa lor, care dădea spre Munţii Icespire din vest. Doar din punctul ăsta de vedere era diferit de atelierul lui Hayn, anume că acesta din urmă nu avea ferestre, lucru care-i silise pe Anders şi pe Lisabet să spargă încuietoarea şi să dea buzna înăuntru, cu numai câteva săptămâni în urmă.

— Vă rog să vă aşezaţi, spuse Leif, cufundându-se în scaunul lui mare şi confortabil şi trăgând afară două taburete care erau îndesate sub birou.

Anders îndepărtă cu grijă un fel de bibelou inedit, o vacă mecanică în miniatură, de pe unul dintre ele, şi se aşează.

Leif luă de pe un raft, cu ajutorul unei batiste, astfel încât să nu-i atingă pielea, o punguţă brodată. Materialul punguţei era de culoare roşie cu dungi din fire argintii care se asortau cu catarama de argint de deasupra.

— Acesta este un artefact, spuse Leif. După o căutare asiduă, am reuşit să-l recuperez din arhivele noastre.

Anders de abia aştepta să afle ce aveau el şi Rayna de-a face cu punguţa, dar nu putea să rateze ocazia de a afla cum reuşise Leif să repereze ceva, mai ales că era un lucru pe care-l voia, în arhivele din grote.

— Theo mi-a arătat câte ceva pe acolo, spuse el, făcând ochii mari. Părea că toate-s puse alandala, una peste cealaltă. Cum ai reuşit să găseşti ce căutai?

— Cred că mai bine ar fi să nu intri în arhive, spuse Leif absent. Încă sunt destul de mulţi dragoni cărora nu le convine că sunteţi pe-aici. Totuşi, presupun că încă nu ţi-a spus nimeni că nu ai voie. Sunt tare dezorganizaţi, chiar avem mare nevoie de mâna tânărului Theo acolo. În ce priveşte modul în care l-am găsit, n-a fost chiar simplu, dar ştiam că artefactele care servesc scopuri similare erau depozitate de obicei în acelaşi loc la Vechiul Drekhelm, iar când au fost luate şi aduse aici, am bănuit că au rămas împreună. Aşa că poţi să nu ştii cu exactitate unde este un anumit lucru, dar căutând altele similare lui e mai uşor să dai de grămada respectivă, după care trebuie să cotrobăi puţin prin praf şi gata.

Anders dădu din cap, întrebându-se dacă era

posibil ca oglinda să fie depozitată împreună cu alte oglinzi sau cu alte dispozitive de comunicare.

Leif clătină din cap.

— Vai, dar uşor mai cad în capcana întrebărilor! recunoscu el.

— Aşa-s dragonii, spuse Rayna, având pe chip o expresie indescifrabilă.

— Cam aşa e, admise el. În fine, artefactul ăsta ne va fi foarte util. E o punguţă de monede, proiectată să poată fi deschisă doar de membrii aceleiaşi familii. Acum că am găsit-o, avem la îndemână un mod foarte simplu de a afla dacă sunteţi înrudiţi. O s-o învăţăm să-l recunoască pe unul dintre voi, iar dacă celălalt o poate deschide după aceea, înseamnă că sunteţi rude.

Pe Anders îl trecu un fior neaşteptat de spaimă. Pe de o parte, era *convins* că el şi Rayna erau gemeni. Nu se putea îndoi de asta, i-o spunea chiar inima lui. Renunţase la tot ca să fie cu Rayna şi toate eforturile meritaseră. Pe de altă parte, aceeaşi inimă îi bătea nebuneşte la gândul acestui test, aşa de nebuneşte, încât simţea că-i sare din piept.

Îngrijorat de posibilitatea ca Leif să-i spună cumva că Rayna nu era sora lui, că ar putea încerca să nege sau să rupă conexiunea dintre ei, după toate prin câte trecuseră, îşi simţi gura uscată şi începu să respire sacadat.

Rayna întinse mâna şi i-o prinse pe-a lui, strângând-o tare, iar el ştiu, fără să se uite la ea, că era la fel de neliniştită ca el, deşi se străduia să rămână tare.

Anders se trezi vorbind înainte să ştie ce urma să scoată pe gură.

— Leif!

Vocea-i părea surprinzător de încrezătoare, deşi

era aproape sigur că tremura din tot corpul.

— Suntem oricum o familie. Indiferent ce va spune punguţa. Rayna va fi sora mea pentru totdeauna!

— Da, zise Rayna, neobişnuit de concis, cu vocea puţin aspră, strângând puternic din mână. Indiferent ce va spune punguţa, Leif.

Drekleid înclină respectuos capul.

— Fireşte. Dacă sunteţi pregătiţi să încercăm artefactul, cred că ne va fi folositor să aflăm dacă sunteţi fraţi de sânge, sau doar prin legătura sufletească.

Anders îşi întoarse privirea spre Rayna, văzându-şi propria îndoială oglindită în ochii ei.

— Cred că trebuie, spuse ea în cele din urmă. Amândoi vrem să ştim cine suntem. Ce suntem. Şi urăsc faptul că nu pot să produc nicio scânteie, ce să mai vorbim de flăcări! Dacă vom afla că suntem înrudiţi prin sânge, asta înseamnă că pot să scot foc de gheaţă. Doi sunt mai buni decât unul, nu?

Atât rosti, zâmbind ezitant.

— Doi sunt întotdeauna mai buni decât unul, îi spuse el cu fermitate, şi ştiură amândoi că nu se referea la focul de gheaţă.

— În regulă, îi spuse fata lui Leif, dând drumul mâinii lui Anders. Atunci hai să punem la încercare punguţa.

Leif încuviinţă din cap.

— Am desfăcut legăturile pe care le avea punguţa, şi n-a fost lucru uşor, căci a trebuit să găsesc un membru al familiei căreia i-a aparţinut şi să-l rog s-o deschidă. E vorba de nepoata familiei care trăieşte acum în Portul Alcher. Ce mai zbor! Ea nu se transformă, dar are o vagă bănuială că bunica ei reuşea să se preschimbe în dragon. În fine, ea – vreau

să spun nepoata – are o plăcintărie, şi a trebuit să cumpăr o grămadă de plăcinte până să-şi facă timp pentru mine.

Căzu o clipă pe gânduri, apoi continuă:

— Ce-i drept, au fost delicioase. În orice caz, punguţa nu mai aparţine acum nimănui, îşi aşteaptă noul proprietar. Va forma o legătură cu următoarea persoană care o atinge. De aceea o ţineam în batistă. Anders, vrei să faci tu onorurile? E nevoie doar de o picătură mică din sângele tău. Artefactele legate de familie cer adesea asta… printre altele. Sângele celor mai puternici lupi şi dragoni poate fi teribil de preţios.

Anders luă punguţa din mâinile lui Leif, ţinând-o în palmă. Luă un ac, îşi înţepă vârful degetului şi imediat ieşi la iveală o mică picătură stacojie de sânge pe pielea lui cafenie. O stoarse pe argintul cataramei, simţind o furnicătură în mână – un gâdilat, o senzaţie efervescentă care i se întinse rapid pe braţ şi în tot trupul, asemenea unui val. Pentru o clipă, punguţa păru să strălucească, după care reveni la normal.

— E gata, spuse Leif. Acum, Rayna, dacă eşti amabilă, ia punguţa şi încearcă s-o deschizi, astfel vom primi răspunsul. Dacă nu te recunoaşte, va suna o alarmă. Iar dacă se deschide, asta e tot ce trebuie să vedem.

Rayna trase adânc aer în piept şi luă punguţa din mâna lui Anders, aşa cum şi el o luase de la Leif cu un minut în urmă.

— Hai s-o facem şi pe asta! spuse ea, şi Anders ştiu că se străduia să pară curajoasă, ca de obicei, în ciuda tremurului din voce.

Îşi puse degetele pe micuţa cataramă de argint a punguţei şi respiră din nou adânc.

Apoi apăsă.

Se deschide numaidecât, ca şi cum ar fi aşteptat ca cineva s-o umple cu monede.

Se holbară toţi trei la ea, apoi Rayna izbucni uşurată în râs. Pe faţa lui Anders se ivi un surâs şi băiatul o luă imediat în braţe, strângând-o cu putere.

— Îţi dai seama?! exclamă fata. Dacă apărea cineva în timp ce noi stăteam aici, holbându-ne la punguţă, aşteptând să înceapă să cânte şi să danseze?

Chicoti, iar Anders nu putu decât să i se alăture. Chiar şi Leif zâmbi, răsuflând uşor pe măsură ce tensiunea se risipea.

— Pot să păstrez punguţa? întrebă Rayna.

— Da, spuse Leif, tot cu zâmbetul pe buze. Scântei şi solzi, sigur că poţi s-o păstrezi!

Anders se îngrozise de răspunsul la întrebarea *cine* era, *ce* era – încă din clipa în care se transformaseră –, dar până în momentul acela nu-şi dăduse seama ce efect copleşitor avusese asupra lui.

Se simţea atât de uşor, că ar fi putut pluti până-n tavan.

— S-ar putea să fiţi primii elementali cu sânge amestecat din Vallen… în mod oficial, le spuse Leif, calm şi gânditor. Sigur, o mulţime de oameni au urme de la străмoşi lupi şi dragoni, şi cred că unii se transformă în lupi sau dragoni chiar dacă au străмoşi de partea cealaltă. Dar mereu au fost doar poveşti despre ce s-ar putea întâmpla dacă doi elementali adevăraţi – adică doi oameni capabili să se transforme – ar face un copil. Datorită vouă, avem dovada că este posibil. Poate vom dovedi şi că vechile poveşti, care spun că elementalii cu sânge amestecat au puteri speciale, sunt adevărate. Asta ar putea fi explicaţia focului tău de gheaţă, Anders. Şi, Rayna, asta înseamnă că probabil şi tu ai un dar.

— E o poveste veche despre un dragon fierar cu puteri speciale, nu-i aşa? întrebă Anders, amintindu-şi figura încruntată a lui Hayn din ziua în care le spusese lui şi lui Lisabet despre dragonul care-i ucisese fratele.

— Aşa e, răspunse Leif, iar zâmbetul îi pieri. O chema Drifa. Pe când eram copii, am mers împreună la Finskól. A ajuns cel mai mare dragon fierar din epoca noastră. Era isteaţă, creativă şi cutezătoare, iar zvonurile spuneau că tatăl ei fusese un leu fioros din Mositala. Sunt elementalii care controlează vântul şi aerul. Dacă ştia adevărul despre descendenţa ei, nu ne-a spus niciodată, dar umblă vorba că moştenirea de la leul fioros îi permitea să controleze vântul din jurul forjelor ei, pe care să le infuzeze cu esenţă. Apoi, după ce lucra cu propriile flăcări magice, crea artefacte cu adevărat incredibile.

— Sună grozav! şopti Rayna. De ce pari aşa trist?

Leif clătină din cap.

— A murit mult prea tânără. Lupii susţin că l-ar fi omorât pe unul de-ai lor, după care n-a mai găsit-o nimeni. Am căutat-o din răsputeri, dar n-avem nicio idee unde a plecat sau dacă nu cumva a murit şi ea tot atunci. A trecut atât de mult timp, încât sunt sigur că acum nu mai e în viaţă. Relaţiile dintre dragoni şi lupi nu fuseseră prea bune nici până atunci, dar după aceea, au devenit imposibile. Lupii n-au mai avut niciodată încredere în noi, iar pretenţiile lor au devenit tot mai exagerate, până când, în cele din urmă, au încercat să ţină dragoni ostatici chiar în Holbard, ca să se asigure că lucrăm artefactele de care aveau nevoie. Moartea lupului şi dispariţia Drifei au dus apoi la ultima mare bătălie.

Anders şi Rayna tăcuseră şi ascultau cu ochii mari. Băiatul îşi dădea seama că nu asta era povestea care i

se spusese despre bătălia din Holbard. Întotdeauna auzise că dragonii atacaseră fără să fie provocaţi şi că lupii apăraseră oraşul. Dar dacă lupii luaseră ostatici dintre dragoni, asta era o cu totul altă poveste. Şi totuşi, dacă un dragon ucisese un lup… Anders nu mai înţelegea nimic.

Dar un lucru ştia sigur: ambele părţi aveau de suferit dacă se mai declanşa o bătălie.

— Leif, întrebă el, a făcut Adunarea Dragonilor vreun progres? Aţi hotărât ce e de făcut cu Piatra Zăpezii?

Drekleid clătină uşor din cap, pe chipul lui citindu-se regretul.

— Toată săptămâna am vorbit despre asta, dar tot în impas suntem. Probabil că e prea multă furie în rândul liderilor celor două părţi.

— Şi atunci ce-o să se întâmple? întrebă Rayna cu o voce firavă. Începe iar războiul?

— Eu sper că nu, spuse Leif pe un ton grav. Făcu o pauză, după care continuă, privind fix la Anders:

S-ar putea să fie nevoie de o altă soluţie. Poate că vine cineva cu o idee creativă, prin care să ieşim din această situaţie.

În momentul acela, Anders era cât se poate de sigur că Leif voia ca el să asculte cu atenţie ce zicea. Că Leif voia ca *el* să cugete la soluţia salvatoare. Pe de o parte, sarcina părea pur şi simplu copleşitoare.

Pe de altă parte, nu mai era acelaşi băieţel îngrozit de prima sa transformare. Reuşise să ajungă la Ulfar, la potirul Lupoaicei Alfa, chiar şi în Drekhelm. Iar acum căuta din nou să se descurce cumva, poate chiar să-şi facă un cămin la Drekhelm. Cine ştie de ce mai era în stare, atunci când cei dragi lui erau în primejdie?

Se întoarseră toţi trei în clasă, iar Anders ştiu că va

trebui să-i spună Raynei despre oglindă. Îşi făcuse griji, neştiind ce parte ar fi ales ea în conflictul dintre lupi şi dragoni, dar acum că aflase că îşi avea originea în ambele părţi, lucrurile aveau să stea altfel. Până acum, îşi uniseră eforturile ca să rezolve probleme, iar acum aveau nevoie de întreaga lor capacitate intelectuală.

Când se întoarseră la ceilalţi, Anders îi povesti în şoaptă lui Lisabet ce se întâmplase în biroul Drekleidului. O văzu pe Rayna făcând acelaşi lucru cu Ellukka. La aflarea noutăţilor, Lisabet făcu ochii mari, uluită.

— Haite şi labe! murmură ea. Tu eşti… Voi doi sunteţi un fel cu totul nou de elementali, Anders. E incredibil!

— Şi mai am să-ţi povestesc, spuse el, apropiindu-se şi mai mult de ea.

Îi spuse şi ce aflase de la Leif: despre modul în care dragonul îl privise fix, ca şi cum l-ar fi invitat să-şi folosească creativitatea pentru a evita un război, în timp ce adulţii erau preocupaţi cu discuţii fără sfârşit şi fără sens.

— Va trebui să-i spunem Raynei, încheie el, iar Lisabet dădu din cap.

— Şi celorlalţi, zise ea. Ellukka e nedespărţită de Rayna, şi vom avea nevoie şi de ajutorul lui Mikkel şi al lui Theo. *Trebuie* să avem încredere în ei. Dacă Adunarea Dragonilor nu vine cu o soluţie, şi am văzut ce poate face mam… ce poate face Sigrid cu Piatra Zăpezii, atunci trebuie să ne mişcăm repede.

***

După cina din seara aceea, Anders şi Lisabet îşi adunară discret prietenii în camera lor. Dragonii erau

curioşi din cale-afară, dar veniseră în linişte, îngrămădindu-se în mica odaie de oaspeţi a lupilor. Anders, Lisabet şi Theo se aşezară pe patul lui Anders, iar Rayna, Ellukka şi Mikkel, pe patul lui Lisabet.

— Ei? întrebă Ellukka. Care-i marele secret?

Anders le spuse despre escapada făcută împreună cu Theo în grotele unde erau adăpostite artefactele, iar Theo interveni şi el scurt, confirmând spusele lui Anders, deşi era limpede că habar n-avea de ce era aşa de important să împărtăşească informaţia asta.

Apoi, Lisabet preluă frâiele discuţiei de la Theo, şi cei doi lupi le spuseră dragonilor despre Hayn şi despre oglinda pe care-o văzuseră în biroul lui – despre teoria lor potrivit căreia era posibil ca perechea pe care o aveau dragonii să nu fie spartă, mai ales din moment ce simbolul de lângă ea din carte spunea altceva, ci era pur şi simplu încuiată într-un loc întunecos şi ascuns.

Şi, în cele din urmă, Anders le istorisi ce spusese Leif în biroul lui în acea zi – că pentru a găsi un artefact în Drekhelm trebuie să cauţi altele asemănătoare acestuia, ceea ce îi ajuta să-şi facă măcar o idee despre cum ar putea să reducă aria căutărilor. Şi ce era mai important, că Leif îi sugerase să ia atitudine.

— Şi ce anume vrea Leif să facem? întrebă Rayna gânditoare. Ce *putem* face noi?

— Avem doisprezece ani! spuse Mikkel palid. Cum am putea să ducem la bun sfârşit ceva din treaba asta?

— Eu am treisprezece, spuse Ellukka, iar băiatul o înghionti. Până la urmă, continuă ea, suntem elevi la Finskól. Suntem acolo pentru că toţi ne pricepem la câte ceva.

Anders încuviinţă din cap.

— Şi dacă nu facem nimic, va fi din ce în ce mai frig. Adunarea Dragonilor va flecări la nesfârşit, fără să ajungă să şi facă ceva. Trebuie să încercăm să aflăm ce pun la cale lupii.

— De acord, spuse Rayna. Trebuie să ne străduim să găsim oglinda şi să vedem ce putem afla dacă-l urmărim pe Hayn ăsta.

— Şi dup-aia ce facem? întrebă Theo. Dacă spunem cuiva de unde ştim ce şi cum, o să dăm de belea pentru c-am folosit un artefact fără permisiune. Asta, presupunând c-o să ne creadă. Şi dacă o să-şi imagineze că lupii au aflat, din cauza noastră, că oglinzile încă funcţionează…

— Atunci să facem tot ce ne stă în putere, spuse Anders, ca să încercăm să-i oprim de la a folosi Piatra Zăpezii. Să avem grijă ca lucrurile să rămână cum sunt acum, astfel încât lupii să nu poată ataca.

Până atunci, avusese de gând să aibă grijă ca el, Rayna şi Lisabet să fie în siguranţă. Dar acum, privind în jur, îşi dădu seama că trebuia să lupte pentru mai mult decât atât. Era nevoie să-şi lărgească viziunea – atât de partea lupilor, cât şi de partea dragonilor avea prieteni care ar fi suferit în cazul unei alte bătălii.

— Cred că ar trebui să votăm, spuse Lisabet. Este un risc uriaş pentru noi toţi! Anders şi cu mine am putea fi izgoniţi din Drekhelm dacă ne prind folosind un artefact ca ăsta fără permisiune, sau riscăm ca lupii să-şi folosească şi ei oglinda. Poate că aţi avea şi voi de suferit, nu ştiu… dacă ne prind că încercăm ceva pe ascuns, fără să ştie Adunarea Dragonilor. Trebuie să fim cu toţii siguri că vrem să ne implicăm în asta.

— De acord, spuse Anders, gâtuit de emoţie.

Ce-ar mai putea să facă dacă unul dintre ei nu va vrea să li se alăture, cunoscându-le deja planurile?

— Să ridice mâna cei care cred că ar trebui să căutăm oglinda, spuse Anders.

El ridică mâna, iar Lisabet, de lângă el, îi urmă exemplul. Rayna făcu imediat acelaşi lucru, susţinându-l fără ezitare.

Ellukka se uită pieziş la Rayna, apoi ridică şi ea mâna, şi, scoţând un oftat de îngrijorare, Theo o imită.

Mikkel îi privi pe rând, muşcându-şi buza şi reflectând.

— Chiar cred c-au să ne dea afară, spuse el încet. De la Finskól, cu siguranţă. Leif nu va putea să ne protejeze. Am putea fi alungaţi din orice comunitate de dragoni din Vallen, dac-or să creadă că le-am oferit lupilor o cale de a ne spiona sau că am încercat să vorbim cu ei.

Anders dădu uşor din cap.

— Toate astea se pot întâmpla, recunoscu el. Dar şi dacă nu facem nimic…

Mikkel rămase nemişcat vreme de încă un moment lung şi chinuitor. După care, în cele din urmă, ridică şi el mâna.

— Bun, spuse Rayna cu glas coborât, mult mai serioasă decât de obicei. Bun. Mergem după ea?

— Ce? Chiar acum? întrebă Mikkel.

— Ce rost are să mai aşteptăm?

— Nu e chiar aşa uşor, spuse Anders. În faţa depozitelor sunt gărzi, iar Valerius deja m-a prins o dată pe-acolo.

Se întoarseră toţi spre Ellukka, care ridică mâinile în sus, într-un gest de apărare.

— Scântei şi solzi, nu vă mai uitaţi aşa la mine! spuse ea. Credeţi că-l pot convinge pe tata? Ia să fiţi şi voi crescuţi de el… e stricteţea întruchipată!

— Îmi dau seama, după cum ţi-a tăiat avântul,

replică Lisabet sec, iar Rayna chicoti, risipind tensiunea care se strânsese în jurul lor.

Amintindu-şi că Rayna nu avusese încredere în Lisabet în ziua când sosiseră acolo, lui Anders nici nu-i venea să creadă că ajunseseră aşa departe în doar o săptămână. Şi totuşi, Rayna era iute şi isteaţă, iar dacă fusese atentă la Lisabet, îşi dăduse seama că aceasta îi seamănă şi că merita s-o aibă ca prietenă.

Discutară despre cea mai bună cale de a se strecura pe lângă gărzi şi, în cele din urmă, hotărâră că o diversiune clasică era cea mai bună variantă.

— De la mine ar trebui să pornească, spuse Ellukka, oftând resemnată. Tata e şeful lor, aşa că vor da fuga să vadă ce am păţit, iar asta o să vă ofere şansa de a intra. Dacă se întorc la posturile lor când vreţi să ieşiţi, va trebui să fim creativi, dar nu putem anticipa cât o să vă ia să cotrobăiţi pe acolo, aşa că nu prea ne-ajută să facem de pe acum un plan de ieşire.

— Şi cel mai bine e pe timp de noapte, spuse Theo, care petrecea mai mult timp decât oricine în grotele-depozit. Ziua e cineva mereu care caută ceva sau se uită prin cărţi, continuă el. Aşa cum a spus Rayna, n-avem niciun motiv să mai aşteptăm, iar asta e cea mai bună şansă de a evita să dăm peste cineva.

— Cred că ştiu ce poate face Ellukka, zise Rayna, mângâindu-şi gânditoare bărbia. Anders, Lisabet, voi aţi văzut una dintre acele oglinzi, aşa că voi va trebui s-o căutaţi, dar veţi avea nevoie de ajutorul lui Theo. Dacă-i am pe Ellukka şi pe Mikkel, aş putea să… Anders, mai ţii minte când eram la piaţa de peşte?

Anders o privi surprins.

— Oh, nu! spuse el, acoperindu-şi gura cu o mână.

— Oh, da! zise Rayna rânjind.

***

Jumătate de oră mai târziu, Anders se ghemui în întuneric, împreună cu Theo şi cu Lisabet, stând cu ochii pe cei doi paznici din faţa grotelor în care erau depozitate artefactele. Ellukka trecuse pe-acolo cu câteva minute mai devreme şi-i întrebase ceva, iar în acest timp, Rayna şi Mikkel se strecuraseră în tăcere de-a lungul unuia dintre tunele, venind mai aproape de paznici. Acolo, rotiră cu grijă discurile care controlau cele mai apropiate lămpi de perete, diminuând lumina cât de mult se putea.

Obţinuseră astfel un loc întunecat, în care Anders şi cei doi tovarăşi ai săi se puteau ascunde, observându-i de acolo fără probleme pe paznici, aşa încât să se poată furişa pe lângă ei imediat ce vigilenţii dragoni aveau să-şi părăsească posturile. Elevii se aflau la vreo zece metri depărtare, o distanţă pe care o puteau străbate în câteva secunde, imediat ce Rayna le dădea semnalul.

Iar Anders era sigur că Rayna o va scoate la capăt. Haosul din piaţa de peşte fusese unul dintre cele mai bune momente ale ei, un complot teribil care hrănise jumătate din copiii străzii din Holbard timp de o săptămână. Fusese una dintre puţinele dăţi când făcuseră echipă cu alţii, iar Rayna, aflată la cârmă, fusese de-a dreptul impresionantă.

— Ce are de gând să facă? şopti Theo, cam neliniştit.

— O să vezi imediat, promise Anders. Dar să nu te sperii dacă auzi ţipete.

— Ţipete? repetă Lisabet, foindu-se lângă el, iar Anders puse mâna pe braţul ei, ca s-o ţină pe loc.

Şi apoi începu.

Se auzi un zgomot slab, ca un fel de râcâit, dinspre pasajul larg din stânga paznicilor, care cobora pe partea dreaptă a unei pante blânde; unghiul înclinat abia dacă se simţea când mergeai, dar pentru scopul Raynei era perfect.

Râcâitul se opri, apoi începu un zgomot puternic, asurzitor, ca un scrâşnet, ca sunetul lemnului lovind piatra, iar Ellukka scoase un ţipăt oarecum înăbuşit, dar care avea, în mod straniu, şi ecou.

— Ce nai… începu Lisabet, dar se opri.

Pe lângă paznici se rostogoli în viteză un butoi, pe la unul dintre capete fluturând nebuneşte codiţele blonde ale Ellukkăi – fata se afla înăuntru şi se rotea în acelaşi timp cu butoiul care zbura de-a lungul culoarului, în jos, pe pantă.

O secundă mai târziu, Mikkel începu să zbiere, iar butoiul în care se afla el o luă pe urmele primului, urmat de Rayna, care venea în ariergardă, dând încântată din mâini.

— Cursă cu butoaie! strigă spre paznicii uluiţi care se holbau, apucând-o apoi la fugă după ea.

— Repede! spuse Anders, luând-o la fugă pe culoar spre uşile grotelor, de parcă participa la propria cursă.

Deschise uşile cu pricina, grăbindu-se înăuntru, cu Lisabet şi Theo în urma lui.

— Cursă cu butoaie? spuse Theo, închizând uşile. Pe bune?

Prima oară când încercase Rayna treaba asta, Anders era într-unul dintre butoaie, iar ea în celălalt, trecând fix prin mijlocul aglomeraţiei din piaţa de peşte din Holbard. Peştii începuseră să zboare în toate direcţiile şi, până când tarabagiii furioşi au pus mâna pe gemeni şi au ascultat versiunea dramatică, înduioşătoare a poveştii spuse de Rayna – că nişte

copii mai mari îi obligaseră să intre în butoaie, că ea se temuse pentru viaţa ei, că, ah, bietul ei frăţior atât de firav ar fi putut să moară de groază! –, restul copiilor străzii din Holbard căraseră cu ei peşte din belşug.

Anders era încă ameţit când, mai târziu, se adunaseră ca să-şi ia fiecare partea, dar trebuise să recunoască faptul că în săptămâna aceea au mâncat pe săturate. Până şi pisica lor, Kess, fusese uluită, căscând nişte ochi aşa mari, încât crezuseră că nu mai ştia să clipească.

Nu o mai văzuse pe Kess cam de când se transformase şi spera din tot sufletul că pisica găsise pe altcineva lângă care să doarmă şi un loc în care să fie în siguranţă. Şi-ar fi dorit s-o găsească, dar fugise de el, simţind mirosul de lup chiar şi în formă umană.

Deocamdată, avea însă alte probleme de rezolvat.

— Pe aici, spre oglinzi, spuse Theo, mărind pasul de-a lungul unui pasaj întortocheat care se întindea printre teancurile de artefacte vechi şi alte grămezi de vechituri. Afară, probabil că Rayna deja le ţinea un discurs paznicilor despre minunatele beneficii ale unei curse cu butoaie, mai mult ca sigur aproape convingându-i pe paznicii îngroziţi că dragonii ar trebui să-l practice drept sport de iarnă.

— Am mai văzut oglinzi pe aici, îi spuse Theo, oprindu-se lângă o masă pentru a lua o lanternă-artefact care lumina difuz.

Roti un buton pentru a aprinde lanterna complet şi apoi le dădu câte una şi lui Anders şi lui Lisabet.

— Întâi şi-ntâi, verificăm dacă o fi lângă oglinzile pe care le ştiu eu, adăugă băiatul.

Trecură prin încă două grote în care fuseseră aruncate cu mult timp în urmă grămezi de cărţi şi coşuri, unde artefacte cu braţe fusiforme şi mormane

de piese disparate aruncau umbre sinistre, încăperile devenind tot mai pline de praf pe măsură ce înaintau.

A treia grotă în care intrară avea o panoplie uriaşă cu ciocane – mici şi strălucitoare, mari, boante şi negre, atârnau de cârlige înfipte în stâncă. În mijlocul încăperii se afla o grămadă de nicovale de toate mărimile. Anders mai văzuse o nicovală, la un fierar din Holbard, dar aici erau o mulţime.

— Probabil au aparţinut dragonilor fierari, şopti Lisabet.

— De care s-au debarasat, spuse Theo, conducându-i mai departe.

Acum nu mai sunt de folos, gândi Anders. *Dar odată au fost.*

Când au trecut de următoarea uşă, Anders s-a tras, brusc, înapoi – lumina lanternei sale se reflecta dinspre o mulţime de oglinzi diferite, fiecare înfăţişând imaginea umbrită a unui băiat îngrozit, iar lumina puternică schimbându-i cafeniul feţei într-un galben-pal.

— Hai să ne împărţim şi să căutăm, spuse Lisabet. Nu e chiar aşa mare încăperea, ar trebui să ne putem vedea unul pe celălalt, sau cel puţin să auzim dacă strigă cineva.

Niciunul nu se arătă entuziast să rămână singur, dar importanţa sarcinii le dădu curaj şi se despărţiră, căţărându-se pe mormanele de obiecte şi pe teancurile de hârtii, cercetând rama fiecărei oglinzi, în căutarea unei haite de lupi încrustate pe o latură şi a unor dragoni unduindu-se pe cealaltă latură.

Deşi Theo îi strigă pe Anders sau Lisabet de câteva ori pentru a le arăta oglinzile găsite şi, după o vreme, începură să caute în locuri în care ceilalţi fuseseră deja, nu au găsit nimic.

— Sigur e pe aici, spuse Anders, disperat. Trebuie să găsim cumva o cale să vedem ce se întâmplă la Ulfar!

— Poate e ascunsă în altă parte? întrebă Lisabet, nepărând prea încrezătoare.

Anders închise ochii, imaginându-şi oglinda pe care o văzuse în atelierul lui Hayn.

— Trebuie… trebuie să fie într-un loc întunecat. Altfel, dacă funcţionează, Hayn ar fi văzut sau ar fi auzit ceva până acum. E pe-aici vreun loc cât de cât întunecat şi liniştit?

Theo se încruntă.

— Cât de cât? Mai sunt o grămadă de grote. Dar am fost în cele mai multe dintre ele şi sigur nu doar eu.

— Ce-i asta? întrebă Lisabet, din spatele unui maldăr de oglinzi.

Se grăbiră să i se alăture, lumina reflectându-se dintr-un colţ în altul, în timp ce băieţii mişcau lanternele încolo şi-ncoace. Lisabet se holba la o uşă grea de lemn, încastrată în stâncă.

— Ar putea fi un loc întunecat şi liniştit, spuse Anders.

Sperând din tot sufletul că nu era doar o altă încăpere, trase cu hotărâre de mâner, apoi se dădu în spate, apăsând cu toată forţa în ea. Treptat, uşa începu să se deschidă. Aruncă o privire prin crăpătură şi rămase cu gura căscată.

Nu se distingea rama oglinzii dinăuntru, aşezată în mijlocul unei camere micuţe, dar vedea clar ce se reflecta în ea.

Atelierul lui Hayn.

Rafturile înţesate până la refuz cu artefacte, biroul plin cu Skrabok-uri, şirurile de lumini de pe pereţi – erau toate acolo. Şi apoi apăru Hayn, trecând fix prin

faţa oglinzii, după care trecu în partea opusă. Era imposibil să-l confunzi – un bărbat înalt, cu umeri laţi, tenul de un cafeniu-închis, cu barbă neagră şi ochelari negri, cu rame pătrate, mai înalt cu cel puţin jumătate de cap decât oricine altcineva de la Ulfar.

Anders închise repede uşa, privindu-şi tovarăşii.

— Am găsit oglinda, şopti el. Se vede chiar şi Hayn.

Lisabet scoase un mic chiţăit de satisfacţie, iar Theo sări pe loc.

— Hai să stingem lanternele, sugeră Anders. Dacă închidem repede uşa în urma noastră şi rămânem în întuneric, păstrând tăcerea, nu are cum să ştie că suntem aici.

Reduseră toţi lumina lanternelor până mai rămaseră doar nişte licăriri, după care dispărură şi ele. Apoi, fără grabă, cu multă grijă, Anders deschise uşa. Intrară unul câte unul, iar Theo închise bine uşa după ei. Nu era prea mult spaţiu în mica încăpere, iar cei trei trebuiră să se înghesuie unul în altul. Se ghemuiră pe podea în tăcere, privind atelierul şi aşteptând să vadă dacă Hayn apare din nou sau dacă mai este cineva cu el.

Şi, după numai câteva minute, răbdarea le-a fost răsplătită. Hayn reapăru, deschizând una dintre uriaşele Skrabok-uri, aşezându-se la birou şi răsfoind uşor paginile. Se încrunta la vederea acelor pagini, când zgomotul uşii care se deschise îi distruse concentrarea. Întoarse privirea, uitându-se aproape direct în oglindă – pentru că, fireşte, oglinda se afla chiar lângă uşa atelierului.

— Sigrid! spuse el, şi, de lângă Anders, Lisabet scoase un icnet scurt, după care-şi puse mâinile la gură ca să-l înăbuşe, deşi era prea târziu.

Pentru o clipă, Anders ar fi putut jura că Hayn

aruncase o privire spre oglindă. Dar, dacă o făcuse, îşi întoarse imediat privirea către Lupoaica Alfa.

— Hayn, spuse ea cu o voce sumbră.

Anders, Lisabet şi Theo rămaseră complet nemişcaţi în timp ce Lupoaica Alfa – mama lui Lisabet – păşi în atelier.

— Ei? întrebă ea, cu spatele la oglindă şi cu braţele încrucişate. Ai găsit ceva?

— Până acum, nimic, spuse Hayn, coborându-şi privirea pe biroul său, apoi întorcând-o iar către femeia cu părul blond-deschis care stătea în faţa lui. Este o procedură incredibil de delicată, Sigrid, continuă el. Trebuie să înţelegi că e nevoie de timp.

— Ieri a funcţionat! se răsti ea. De ce nu poţi s-o faci din nou?

— Pentru că a funcţionat cam o oră, după care s-a topit amplificatorul, spuse el calm. Aşa că, fireşte, nu-l mai pot folosi. Era prea vechi, încă nu-mi vine să cred că a funcţionat chiar şi aşa puţin. Scormonesc Skrabok-urile după altceva ce mă poate ajuta, dar există un motiv pentru care nu am mai făcut-o de mai mult de un deceniu. Sunt foarte multe riscuri, Sigrid, şi nu cred că…

— Nu vreau să aud scuze, îl bodogăni ea. Mă întorc mâine şi vreau veşti mai bune!

Când Sigrid se întoarse spre uşă ca să iasă, Anders reuşi să arunce o privire spre ea – pielea îi era, ca de obicei, foarte palidă, aproape de aceeaşi culoare ca părul ei blond, iar cearcănele de sub ochi arătau ca nişte vânătăi. Apoi dispăru şi uşa se trânti în urma ei.

Ce era ăla amplificator? De ce-l voia Sigrid aşa de tare? Şi de ce şovăia Hayn?

Pentru câteva secunde se lăsă liniştea, atât în atelier, cât şi în mica încăpere în care Anders, Theo şi

Lisabet stăteau înghesuiţi unul în altul. Hayn privi fix spre uşă, după care îşi întoarse privirea spre oglindă.

De data asta se apropie de ea aşa de mult, încât mai că o atingea cu nasul, holbându-se la ceea ce Anders ştia că trebuie să fie o suprafaţă perfect neagră. Băiatul îşi ţinu respiraţia, ca nu cumva să-l dea de gol, iar trioul de spioni rămase atât de tăcut, încât băiatul era sigur că Lisabet şi Theo, aflaţi de o parte şi de alta a lui, făceau acelaşi lucru.

Apoi Hayn vorbi:

— E cineva acolo?

Îşi mijea ochii la bezna din faţa lui.

Niciunul dintre copii nu răspunse.

— Nu… nu văd nimic, spuse Hayn încet. Dar cred că tocmai am auzit ceva. Dacă mă aude cineva, vă rog, răspundeţi, vreau doar să ştiu dacă elevii noştri sunt teferi. Anders şi Lisabet sunt de abia în primul an şi, orice ar fi făcut, nu au intenţionat să rănească pe nimeni. Sunt copii buni!

Lui Anders îi bătea inima cu aşa o putere, de o resimţea în urechi, era convins c-o auzea şi Hayn. Păstră liniştea. Nu şi-l imaginase pe Hayn altfel decât furios pentru ceea ce considera el o trădare din partea lui Anders şi a lui Lisabet.

Hayn oftă.

— Dacă e cineva acolo, te rog, spune-le că vreau să vorbesc cu Anders. Trebuie să stau de vorbă cu el urgent. Am…

Făcu o pauză, privind din nou spre uşă, după care-şi coborî tonul vocii, continuând aproape în şoaptă.

— Trebuie să-i spun ceva care ne poate schimba soarta, poate aduce pacea sau următoarea mare bătălie.

Anders se simţea de parcă ar fi fost izbit în moalele

capului. Era ceva ce putea schimba soarta tuturor, putea aduce războiul sau pacea, şi Hayn voia să i-l spună *lui*?

Îl plăcuse întotdeauna pe marele lup – Hayn fusese generos în prima zi când Anders se transformase şi se arătase generos şi când Anders şi Lisabet plecaseră la vânătoare de informaţii. Dar nu erau tocmai prieteni.

Anders se lupta cu el însuşi pentru a lua decizia corectă. Ar fi trebuit să se consulte cu ceilalţi înainte să se arate, din moment ce asta nu făcea parte din plan – ceilalţi fuseseră de acord să-l ajute doar la spionat. Să ia legătura cu lupii putea fi un lucru pe care dragonii să nu-l agreeze.

Dar era posibil să nu mai aibă ocazia să revină aici, şi chiar dacă ar fi făcut-o, nu avea nicio garanţie că l-ar mai fi găsit pe Hayn în birou.

Trebuia să profite de şansa asta cât putea. Şi tocmai când luase decizia, Lisabet se apropie şi-l strânse de braţ în tăcere. El speră că asta însemna *Trebuie să spui ceva,* pentru că asta avea să facă.

— Hayn!

Scosese aproape un chiţăit, aşa că-şi drese glasul şi încercă din nou.

— Hayn, sunt eu, Anders.

Hayn se întorsese pe jumătate, dar reveni în poziţia iniţială, cu privirea fixată pe oglindă.

— Anders? În vocea lui se simţea teamă, dar şi speranţă. Eşti bine? continuă el. Cine mai e cu tine?

Anders simţi o mişcare lângă el – Theo învârti discul lanternei până ce se aprinse treptat, căci esenţa adunată în interior scotea la suprafaţă-i strălucirea ştearsă.

— Lisabet, spuse Anders. Şi el e prietenul nostru, Theo.

— Bună, Hayn, spuse Lisabet încet, iar Theo ridică o mână în semn de salut.

— Haite şi labe, am fost tare îngrijorat c-aţi murit! şopti Hayn, cuprinzând cu ambele mâini laturile oglinzii. Anders, trebuie să te văd cât se poate de repede. Ai cum să ajungi la Holbard?

Anders făcu ochii mari. Nu aveau voie să părăsească Drekhelm, iar să intre liniştiţi în fortăreaţa lupilor, nici vorbă!

— Nu… nu prea cred, spuse el.

— Vă ţin prizonieri?

— Nu chiar, răspunse Anders. Dar lupii nu ne vor înapoi în Holbard, nu-i aşa? Sunt sigur că Sigrid e foarte furioasă.

— Da, Sigrid este furioasă, recunoscu Hayn, privind cu părere de rău la Lisabet. Dar, fireşte, e şi îngrijorată.

— Atât de îngrijorată încât să ne ierte dacă ne întoarcem? insistă Lisabet.

Răspunsul se putea citi în expresia lui Hayn şi, după o clipă, el clătină domol din cap.

— Spuneţi-mi, zise el calm, aţi încercat dinadins să vă răniţi colegii? Sau pe Ennar?

— Nu! Răspunsul lui Anders veni imediat, ţâşnind parcă drept din sufletul băiatului. Sigur că nu am vrut, dar începuseră să-i atace pe dragoni! Iar dacă l-ar fi ucis pe vreunul dintre ei, acela ar fi fost începutul următoarei mari bătălii. Nici măcar n-am vrut să vină după noi, Hayn.

Bărbatul dădu din cap.

— Asta am crezut şi eu cu Ennar, spuse el, spre surpriza lui Anders. Deşi ea e mai puţin iertătoare decât mine. Făcu o pauză, după care continuă: Ennar ne-a spus cum susţineai că unul dintre dragoni este sora ta, Anders.

Băiatul dădu uşor din cap.

— Chiar e sora mea.

Hayn nu păru surprins, ceea ce era ciudat. Era doar neliniştit.

— Anders, trebuie să-ţi vorbesc, spuse el din nou. Şi surorii tale. Eşti sigur că n-ai cum să ajungi aici? Nu exagerez când spun că ar putea fi singura şansă să oprim un război. Trebuie să vii personal. Şi foarte curând. Poate chiar mâine. Unul dintre colegii tăi a furat un artefact important când se afla la Drekhelm. Se numeşte Piatra Zăpezii.

— Ştim, spuse Anders.

Lisabet adăugă de lângă el:

— Şi mai ştim că dacă poate, Sigrid îl va folosi să-i îngheţe pe dragoni.

Hayn dădu uşor din cap.

— Da. Dar cred că ştiu o cale de a-i contracara efectele.

— Şi de ce ai vrea să faci asta? întrebă Theo, vorbind şi el într-un final.

Era singurul dragon din încăpere, iar în voce i se ghiceau bănuielile.

— Pentru că nu-mi doresc o nouă bătălie, spuse Hayn. Toţi vor avea de suferit. Şi… din mai multe motive personale. Pe care aş prefera să i le spun lui Anders *în persoană.*

Anders îi privi pe Lisabet şi pe Theo. Văzu îndoiala din ochii lor, dar, în cele din urmă, Lisabet dădu uşor din cap şi, după o clipă, şi Theo făcu la fel. Băiatul se întoarse către Hayn.

— O să fac tot ce pot, îi zise el. Unde ne întâlnim?

— În piaţa docurilor, spuse Hayn. În colţul dinspre sud-est, lângă apă.

Piaţa docurilor era locul unde lupii îşi ţineau lunar

întrecerea Toiagului. Acolo se transformaseră Anders şi Rayna pentru prima oară, şi tot acolo Anders privise neputincios cum lupii luptaseră împotriva unui incendiu cumplit, cu flăcări alb-aurii, declanşat de dragoni; cuprinsese

clădirile de pe toată faleza.

În port era aglomerat şi era agitaţie toată ziua, fiind plin de cumpărători şi de vânzători valleniţi, de tarabagii şi de trecători, precum şi de vizitatori veniţi din locuri îndepărtate, ori de echipaje de pe navele comerciale sosite din toate colţurile lumii şi ancorate acolo.

Era un loc bun de întâlnire, pentru că te puteai pierde oricând în mulţime. Dar piaţa îi provoca coşmaruri lui Anders – amintiri cu fum şi ţipete din locul acela tulbure în care îşi trăise cele mai vechi aduceri-aminte. Uneori credea că puteau fi amintiri de la ultima mare bătălie. La vremea aceea nu avea decât doi ani, iar el şi Rayna au rămas orfani în urma bătăliei, necunoscându-şi părinţii.

— În piaţa docurilor, conveni Anders. Dacă plecăm după micul dejun şi dacă Rayna poate zbura aşa departe, am putea ajunge acolo până în ora 10.

— Să aveţi grijă! Ai putea fi recunoscut.

Lui Anders îi venea greu să creadă că l-ar recunoaşte cineva din Holbard, în afară de câţiva dintre colegii săi de la Ulfar, dar încuviinţă din cap.

— Vom avea, promise el. Dacă putem pleca de aici, ne întâlnim acolo.

Era nevoie de multe lucruri ca să poată ieşi – ceilalţi trebuiau să fie de acord cu întâlnirea, Rayna trebuia să poată zbura până acolo, iar Leif să fie de acord să le dea drumul de la ore. Dar Anders avea să facă tot ce-i stătea în putinţă.

— Trebuie să plecăm, spuse Lisabet. Nu ştie nimeni că suntem aici.

Hayn dădu din cap.

— Ne vedem mâine, spuse el, cu privirea fixată pe chipul lui Anders. Să ai grijă!

***

Ieşirea din arhive se dovedi mai uşoară decât se aşteptaseră – pe culoar era zarvă mare, iar câţiva dragoni adulţi, printre care şi paznicii, le ţineau un discurs Raynei, Ellukkăi şi lui Mikkel despre cât de periculoasă era o cursă de butoaie, despre iresponsabilitatea de a o desfăşura pe un culoar prin care putea trece oricine şi despre pretenţia ca elevii de la Finskól să-şi ocupe timpul cu lucruri mai bune, decât să se angajeze în astfel de năzdrăvănii.

Anders, Lisabet şi Theo se furişară afară din grote şi o luară în direcţia opusă, grăbind pasul spre camera lui Anders şi a lui Lisabet, unde-i aşteptară pe participanţii la cursa de butoaie. În cele din urmă apărură şi ei, cât se poate de voioşi.

— Ar trebui să mai facem chestia asta, spuse Ellukka, încântată, aruncându-se pe patul lui Lisabet.

— Mda, ţie îţi convine să spui asta, c-ai câştigat! se plânse Mikkel. Mie aproape că mi s-a făcut rău.

Cu toate acestea, şi el părea entuziasmat.

— Normal că ţi s-a făcut, replică Ellukka în glumă. Te-ai învârtit în butoiul tău ca un zar într-un pahar. Eu, în al meu, eram proptită bine, aşa că nu m-am mişcat deloc înăuntru. A fost mult mai uşor. Dacă n-ai fi aşa slăbănog…

Mikkel bombăni nemulţumit, dar tot se aşeză lângă ea pe pat.

— Ei? spuse Rayna. Aţi găsit-o?

— Ba bine că nu! răspunse Anders.

Le povestiră celorlalţi tot ce se petrecuse, iar prietenii lor făcură ochii mari la auzul istorisirii.

— Aşadar, vreţi să mergeţi la Holbard? spuse Ellukka, în cele din urmă. V-aţi gândit în ce belele intrăm dacă află Adunarea Dragonilor? Sau cât de periculos poate fi dacă află lupii?

— Ştiu, recunoscu Anders. Dar dacă Hayn chiar are o metodă prin care să oprească Piatra Zăpezii, e musai să încercăm. Altfel, e doar o chestiune de timp până ce lupii or să atace.

— Poate ar trebui să le spunem despre asta şi celor din Adunarea Dragonilor, zise Mikkel, deşi nu părea foarte convins.

— Şi pe urmă? spuse Rayna, dând ochii peste cap. Să aşteptăm să stea ei la poveşti încă o lună? Hayn ăla a spus că e urgent şi că trebuie să ne vedem chiar mâine. Nu ne permitem să aşteptăm. Eu una votez să mergem. O să zbor până acolo, Anders, şi te iau cu mine.

— Cred că ar trebui să merg şi eu, spuse Lisabet. Ştiu mai multe despre istoria lupilor decât oricare dintre noi. Îmi voi da seama dacă Hayn spune adevărul.

Anders o privi lung, întrebându-se dacă ăsta era motivul într-adevăr, sau dacă pur şi simplu voia să fie mai aproape de Ulfar, să-şi vadă casa din nou, chiar dacă nu se putea întoarce la ea. Nu uitase nici c-o văzuseră şi pe mama ei în oglindă.

— Dacă merge Rayna, merg şi eu! spuse Ellukka imediat. Dar voi, Mikkel, Theo, voi trebuie să rămâneţi aici. Cineva trebuie să ne acopere. Am un plan pentru cum să ieşim din Drekhelm fără probleme, dar dacă nu

ne întoarcem până se lasă noaptea, va trebui să inventaţi o scuză, sau chiar mai bine, să vă asiguraţi că nu află nimeni.

Mikkel şi Theo acceptară. Nu păreau pe deplin convinşi, dar Anders îşi dădu seama că nu avea niciunul vreo altă idee.

Astfel că hotărârea a fost luată. Indiferent de ce avea să fie, vor fi plecat la Holbard a doua zi dimineaţă. Nu mai trebuiau decât să spere că Hayn nu minţise şi că porneau către un aliat, nu spre o capcană.

Capitolul şase

În seara aceea, Anders nu mai apucă să afle care era planul Ellukkăi, fiindcă se auzi o bătaie la uşă înainte să poată continua conversaţia şi tatăl ei, Valerius, apăru în prag, cu o expresie neprietenoasă.

— Ellukka, trebuia să fii de mult în pat! spuse el, privind prin cameră, silueta lui robustă ocupând aproape tot cadrul uşii. La fel şi voi, ceilalţi. Hai, la culcare!

Nimeni nu-şi dorea să se ia la hartă cu un membru al Adunării Dragonilor, deşi Ellukka se încruntă în timp ce se ridică de pe patul lui Lisabet şi ieşi apoi pe hol alături de ceilalţi. Le explicase deja că nu-şi permitea să-i ofere tatălui ei un motiv să-i interzică să stea în cameră cu Rayna şi s-o oblige să locuiască cu el în zona dedicată familiilor, ca atunci când era mică; elevii de la Finskól aveau atât de multe de făcut!

În vreme ce dragonii se îndreptau spre capătul holului, Anders auzi vocea lui Valerius din spate.

— Tocmai ce am auzit o poveste despre o cursă de butoaie şi nu vreau…

Lisabet închise bine uşa în urma lor, întorcându-se cu spatele şi sprijinindu-se de ea, ca şi cum aşa ar fi putut ţine la distanţă întreaga Adunare a Dragonilor, cu toate necazurile aduse de ea.

— Mai ţii minte când cea mai mare grijă a noastră era să supravieţuim orei de luptă a profesoarei Ennar? spuse ea tristă.

Cei doi lupi se pregătiră de culcare în linişte, fiecare fiind pierdut în propriile gânduri. O întrebare îl frământa neîncetat pe Anders, dar nu îndrăznea s-o împărtăşească şi cu prietena sa: *Până unde e Sigrid pregătită să meargă?*

Hayn părea serios din cale-afară. Oare ar fi scăzut Sigrid temperatura aşa de mult, încât să-i ucidă pe dragoni? Încât să-i omoare sora? Oare vor continua dragonii să stea la taclale, ascultând fiecare punct de vedere în parte, până vor deveni doar nişte stane de gheaţă? Oare vor sta lupii de la Ulfar la o parte, mulţumindu-se doar să privească spectacolul, să privească Lupoaica Alfa în timp ce le ucide inamicii?

Anders se temea că ştia deja răspunsul. Auzise poveştile pe care le spuneau lupii despre dragoni. Ştia ce credeau aceştia. Chiar şi prietenii lui credeau cele mai rele lucruri despre dragoni, şi acum şi despre el, nu mai avea nicio îndoială.

Dar cu toate întrebările care i se învârteau în minte, nu avea altceva de făcut decât să se cufunde într-un somn agitat, aşteptând să vină dimineaţa.

***

A doua zi, Ellukka îl abordă pe Leif la micul dejun. Drekleid mânca de unul singur, citind dintr-o cărţulie şi clipind somnoros în timp ce lua câte o lingură de terci.

Nu era o persoană matinală, asta era clar, iar ăsta avea să fie un lucru grozav pentru tactica Ellukkăi.

— Vreau să-i duc pe Anders şi pe Lisabet într-o excursie culturală, îi spuse ea, luând loc la masa lui. Rayna o să mă ajute. Şi ea trebuie să afle mai multe poveşti despre dragoni.

— Într-o ce? spuse el, clipind. Şi unde vreţi să mergeţi, mai exact? Ştii că nu aveţi voie să părăsiţi Drekhelm.

— Nu mergem prea departe, făgădui Ellukka. Dar trebuie să-mi exersez arta povestirii. Mă gândeam c-am putea vizita câteva obiective turistice – chiar aici, în apropiere de Munţii Icespire – şi să le spun povestea fiecăruia. Poate despre Trecătoarea Lene.

Leif nu părea convins, iar Anders li se alătură, aşezându-se lângă Ellukka.

— Lucrăm şi la un proiect de inginerie, spuse el. Vrem să proiectăm un harnaşament special pentru dragoni, de purtat atunci când iau în spinare lupi sau oameni. Ceva la care să ne putem lega ca să nu cădem. Amintindu-şi ce spusese Rayna prima oară când discutaseră ideea asta, adăugă: Aici, la Drekhelm, sunt oameni care nu se transformă sau care sunt prea tineri. Şi pentru ei ar fi folositoare invenţia asta.

Ellukka bolborosi ceva în semn de protest, dar Leif încuviinţă din cap.

— Îmi place să încurajez inovaţia, aprobă el. Şi, după cum spuneai, mulţi dragoni au rude umane, care ar putea beneficia de o asemenea invenţie.

Dar trebuie să vă întoarceţi acasă cu mult înainte să se lase întunericul.

— Promitem! răspunseră ei într-un glas.

— Şi nu mergeţi prea departe, continuă el.

Asiguraţi-vă că nu vă vede nimeni de prin sate. Nu vă apropiaţi prea mult de Micul Dalven sau de Marele Rikkel. Şi nu uitaţi că există fermieri care locuiesc în afara acestor două locuri!

— Vom avea grijă, spuse Ellukka, ridicându-se în picioare.

Anders recunoscu aici o veche tactică a Raynei: *Imediat ce îi faci să spună da, dispari înainte să se răzgândească!*

— Bine, atunci, spuse Leif, iar Anders şi Ellukka o luară din loc.

Mikkel şi Theo îi văzură ieşind, şi amândoi păreau neliniştiţi, deşi Mikkel încerca să-şi mascheze neliniştea cu zâmbetul lui obişnuit.

— Să aveţi grijă, le zise Theo, dându-şi la o parte părul din ochi, aşa cum făcea mereu, lăsându-se de pe un picior pe celălalt. Şi dacă întârziaţi, o să încercăm să vă acoperim cât de mult putem.

— Şi când n-o să mai putem, adăugă Mikkel, o să scormonim prin lucrurile voastre şi o să luăm ce-i mai bun.

Rayna scoase limba la el, după care merseră spre mijlocul marii săli, unde Ellukka deja se transformase. Solzii Ellukkăi erau ca un răsărit de soare, de un portocaliu şi culoarea piersicii, iar aripile erau de un auriu-închis, presărate cu punctuleţe roz-roşcate.

Rayna se ghemui sprijinindu-se în trei puncte, cu picioarele şi vârfurile degetelor de la o mână pe podea, şi-şi plecă uşor capul. O clipă mai târziu, se mări atât de repede, încât Anders nu-i putu urmări transformarea. Pielea cafenie îi strălucea în timp ce se transforma. Într-o clipită era deja dragon, cu solzi roşu-închis, cu linii aurii şi arămii şerpuind în lumina dimineţii.

Toată viaţa lui, Anders fusese învăţat să se teamă de dragoni – să fugă, speriat de moarte, dacă vedea vreunul – şi încă nu putea domoli uşoara nelinişte pe care o simţea atunci când se afla aşa aproape de un dragon, chiar dacă era vorba despre sora lui. Dar vedea şi cât de frumoase erau culorile solzilor ei, ce striuri delicate avea pe aripi.

El şi Lisabet îşi puseră mai multe straturi de haine. Nu-şi permiteau să poarte mantiile de la Ulfar în Holbard, în cazul în care cineva s-ar fi întrebat de ce intrau nişte elevi în oraş din afară, sau de ce erau doar doi, în locul obligatoriului grup de patru. Aşadar, găsiră haine şi mantale în dulapurile pline de veşminte pregătite pentru musafirii Drekhelmului. Anders purta o pereche de pantaloni albaştri, groşi, pe care îi băgă în cizmele maronii, şi o tunică albastră, strălucitoare, cu o cămaşă verde pe dedesubt. Peste toate îşi pusese o jachetă cafenie căptuşită, încă o manta călduroasă, mănuşi, o eşarfă strânsă în jurul gâtului şi o căciulă de piele căptuşită cu lână, trasă peste urechi. Una era să te bucuri de aerul rece de munte în felul lupilor şi alta să mori de frig când zbori la înălţime.

Când Rayna fu gata, el se apropie de ea. Era doar a doua oară când o vedea transformată în dragon, deşi era în Drekhelm de mai mult de o săptămână. Şi ce mult însemnase o singură săptămână! Ultima oară când stătuse lângă sora sa dragon fusese îngrozit, cu Mikkel şi Ellukka alături, care priveau cu suspiciune. Acum Mikkel se afla lângă el, folosindu-şi amândouă mâinile ca să-l ajute să se urce în cârca surorii sale, lucru ce era mult mai uşor decât să se urce pe piciorul ei. Solzii Raynei radiau o căldură cumplită şi nu erau chiar aşa de tari cum păreau. Când apăsă cu mâna pe unul, îşi dădu seama că e elastic.

— Baftă! spuse Mikkel încet, în vreme ce Anders se aşează între două dintre crestele de pe spatele Raynei. Nu vreau să pun presiune sau ceva, dar soarta tuturor dragonilor stă probabil în mâinile voastre. Aflaţi ce ştie tipul ăla şi cum îi putem opri să ne îngheţe, şi orice aţi face, nu-i lăsaţi pe lupi să vă înhaţe!

— Un fleac! spuse Anders, cu un zâmbet neconvingător.

Apoi Mikkel se dădu înapoi, Anders îşi petrecu braţele pe după creasta din faţa sa – chiar trebuiau să aibă o discuţie serioasă despre hamuri, să meargă aşa era o idee *oribilă* – şi, înainte ca el să se dezmeticească, Rayna făcuse o grămadă de paşi şi-şi deschisese aripile. Erau în aer!

Trecură prin uşile uriaşe pentru dragoni din marea peşteră, pe unde aveau loc destul, iar Rayna îşi aplecă aripa stângă ca să vireze, luând o curbă pe povârnişul muntelui, după care-şi întinse perfect aripile, începând să plutească. Ţipă de fericire că se afla în aer, iar Anders auzi din spate un răspuns pentru strigătul ei – Ellukka şi Lisabet erau aproape, asta era sigur.

Zburară vreo două ore, drumul purtându-i prin Munţii Icespire şi peste Marea Pădure a Ceţurilor. Ţinuturile de sub ei păreau una dintre hărţile pe care Anders le studiase în clasă. În răcoarea dimineţii, ceaţa se strânsese nu doar în jurul pădurii, ci şi în fiecare ravenă sau vale, ca şi cum ar fi fost o apă albă care curgea spre cele mai joase puncte din ţinut. Fioroasa piatră neagră a muntelui, acoperită cu fulgi neatinşi de zăpadă, fu înlocuită întâi de vârfurile copacilor verde-închis, cu coroane bogate, din Marea Pădure, iar apoi de bine-cunoscutele câmpii auriu-verzui.

Anders ştia că râurile de sub el erau ca nişte fiare greu de stăpânit şi violente, gata să-i înhaţe pe

nechibzuiţi şi să-i tragă în adâncuri, dar de sus nu păreau decât nişte sfori albastre şi argintii, şerpuind în ondulaţii nesfârşite de-a lungul ţinutului.

Soarele strălucea peste câmpiile îmbăiate de rouă, iar acestea sclipeau asemenea unor câmpuri de diamante, punctate ici şi colo cu aflorimente de piatră neagră ca smoala, cu mici umbre care ascundeau un deal sau o casă. Cu atât de multe case de ţară care aveau acoperişuri îmbrăcate în iarbă, era adesea greu să-ţi dai seama unde erau aşezările.

Priveliştea era uluitoare şi acolo, sus, simţeai că ai putea să uiţi de toate temerile şi grijile. De acolo totul părea mic şi îndepărtat, asemenea pieselor de joc ce trebuie mutate pe o tablă – când Anders era jos, pe pământ, se simţea ca într-un joc primejdios, în care o singură
mişcare greşită putea declanşa o avalanşă asupra lui şi a prietenilor săi.

Fu puţin dezamăgit când Rayna, în cele din urmă, începu să coboare, aterizând într-o vale de lângă ţărmul Râului Sudrain, venind în urma Ellukkăi în locul de aterizare. Planul lor era să aterizeze undeva în afara Holbardului, mergând înspre oraş pe jos, către intrarea din vest, care adesea era cea mai aglomerată.

Încercând să se dea jos, Anders observă că amorţise, şi o durere pătrunzătoare îi apăsă membrele atunci când îşi trecu piciorul stâng peste spinarea Raynei ca să alunece într-o parte.

Lisabet se împleticea lângă ei şi, fără un cuvânt, pe jumătate fugi şi pe jumătate se clătină către malul râului. În clipa în care Lisabet se dădu jos, Ellukka se transformă şi se grăbi după ea. Anders încercă să-şi convingă braţele şi picioarele amorţite să se mişte şi, când le ajunse din urmă pe fete, Lisabet era

îngenuncheată pe malul râului, stropindu-se cu apă pe faţă. Ellukka ţinea de mantaua lui Lisabet cu ambele mâini, ca să fie sigură că n-o să cadă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Anders. I s-a făcut rău?

Ellukka doar ridică din umeri şi continuă să ţină de mantaua lui Lisabet.

— Nu prea vorbim când suntem acolo, sus, preciză ea. Habar n-am!

Rayna apăru şi ea lângă Anders, transformată în om, şi aşteptară toţi trei până ce Lisabet putu să ridice capul.

— Scuze, spuse ea, mai palidă decât de obicei, dar cu obrajii de un roz-strălucitor din pricina apei reci. Căldura e de vină. Cea mai mare parte din timp am fost în regulă, dar spre sfârşitul călătoriei am început să mă simt groaznic. Dragonii sunt cumplit *de fierbinţi* atunci când sunt… mă rog… dragoni.

Anders, cu noua sa rezistentă neobişnuită la căldură, nici nu băgase de seamă.

Ellukka, care în mod normal avea pregătită o remarcă usturătoare în ce-o privea pe Lisabet, scoase în schimb două prăjiturele din buzunar.

— Mănâncă puţin, spuse ea. Pe mine mă ajută de obicei, dacă mă afectează frigul.

— Cum ai reuşit să păstrezi prăjiturile când te-ai transformat? întrebă Rayna, uluită. Săptămâna trecută am avut cu mine un sandvici care pur şi simplu s-a evaporat. Leif spune că nimeni nu ştie unde dispar lucrurile astea, şi mi s-a părut că e un mister important de rezolvat, dar se pare că nu e chiar aşa.

— Contează mărimea, spuse Ellukka. Dacă iei cu tine ceva suficient de mic să-l poţi îndesa în buzunare, atunci presupun că talismanul tău crede că face parte

din vestimentaţie.

Scoase de sub tunică un colier de care era prinsă o amuletă care semăna foarte mult cu cele pe care le purtau lupii ca să-şi păstreze hainele când se transformau.

— Sunt ca ale noastre, spuse Lisabet, dând voce gândului lui Anders. Încă o dovadă că lupii şi dragonii lucrau împreună pe vremuri.

— *Noi* suntem dovada că lupii şi dragonii se împăcau bine, sublinie Ellukka. Dacă noi reuşim acum să ne înţelegem, cu siguranţă reuşeau şi ei pe vremuri. Făcu un semn din cap spre Anders şi Rayna, adăugând: şi ştim cel puţin un dragon şi un lup care s-au plăcut unul pe celălalt, altfel ei n-ar fi aici.

— Tare mi-aş dori să ştim cine au fost, spuse Anders, iar Rayna murmură aprobator.

Dar nu erau acolo ca să se gândească la asta şi, după ce Lisabet îşi mai aruncă puţină apă rece pe faţă, porniră toţi patru, mergând pe drumul care-i ducea în oraş. Se întindea între un vad ce străbătea Râul Sudrain şi zidurile Holbardului, acela fiind drumul pe care aproape toţi fermierii din ţinuturile sudice îl urmau ca să ajungă la Holbard cu produsele pe care le vindeau în piaţă.

A fost destul de uşor să aştepte un spaţiu liber în şirul de oameni şi căruţe, ca să coboare în viteză pe drum şi, odată ajunşi acolo, toţi patru încetiniră pasul, lăsându-se înghiţiţi de gloata de fermieri şi neguţători care se deplasau alene. Nu înaintau rapid, dar era o modalitate sigură de a intra în oraş.

Ţinându-şi capul plecat, cu mantia strânsă bine în jurul lui, Anders îi auzea pe fermieri sporovăind liniştiţi.

— Suntem deja la jumătatea primăverii, spunea un bărbat, strângându-şi eşarfa mai bine în jurul gâtului.

Toate ar fi trebuit să înflorească, să înverzească şi să revină la viaţă, or, pământul e încă îngheţat pe jumătate.

— Iarna asta parcă nu se mai termină odată! confirmă un al doilea bărbat.

— Totuşi, spuse femeia de lângă ei, dacă este greu pentru noi, înseamnă că pentru dragonii ăia e şi mai rău. Am auzit c-a ars jumătate de port în incendiul pe care l-au provocat ultima oară.

Primul bărbat oftă îngrijorat.

— Am auzit că va fi o bătălie până la sfârşitul anului. Sper doar să nu fim acolo când începe; mai că-ţi vine să stai la fermă, unde eşti în siguranţă, chiar dacă nu creşte nimic.

— Lupii sunt puternici, spuse al doilea bărbat. Cu siguranţă că ne vor apăra din nou.

— Ar face bine să ne apere! replică femeia, cu un pufnet care aducea mult cu cel al Raynei atunci când era indignată. Garda Lupilor e peste tot, te opresc mereu lupii şi te întreabă cu ce treburi eşti pe-acolo. Şi iau o grămadă de bani din cuferele oraşului. Lupoaica Alfa ne oferă protecţie, desigur, şi e un lucru preţios, dar stai liniştit, că sigur o să ne ceară un preţ piperat.

— Nu mai vorbi aşa, spuse bărbatul, coborându-şi vocea. Nu ştii cine te aude!

Anders aruncă o privire piezişă spre tovarăşii săi – Lisabet strângea din buze şi privea fix în faţă. Crescuse cu poveşti despre datorie şi onoare, aşa că probabil era greu pentru ea să audă ce credeau oamenii despre lupi. Rayna abia dacă le acorda atenţie, privind în continuare de-a lungul şirului de călători şi calculând cel mai bun loc în care să se afle toţi patru atunci când vor ajunge la poartă. Părea să-i fie şi ei frig, căci îşi strânsese mantia în jurul trupului. Iar Ellukka, care nu

mai fusese până atunci în apropierea Holbardului, se holba cu ochii mari la tot ce o înconjura, cu gluga dată pe spate ca să vadă totul, cozile blonde scânteindu-i în soare.

În cele din urmă, în faţa lor se ivi poarta oraşului. Zidurile de piatră neagră erau înalte şi îndeajuns de late încât să le permită lupilor să patruleze printre ele – mijindu-şi ochii, Anders zări două siluete în mantale cenuşii făcându-şi rondul. Porţile, care erau dintr-un lemn întărit, rezistent la foc, se deschiseseră, astfel ca oamenii şi căruţele să poată trece pe sub arcada uriaşă. Cu ceva noroc, mulţi dintre ei se vor îndrepta direct spre piaţa docurilor unde Anders şi Rayna urmau să se întâlnească cu Hayn, iar copiii se puteau amesteca printre ei pe drum.

Anders tocmai începuse să se relaxeze cu gândul la plan, când mulţimea din faţă începu să se strângă, încetinind pasul în faţa porţilor. Întinse gâtul şi simţi un fior străbătându-i trupul când îi văzu pe lupii din faţă, cocoţaţi pe nişte lăzi şi supraveghind gloata.

— Uitaţi-vă bine! striga unul dintre ei, ridicând un afiş mare. Copiii ăştia sunt căutaţi. Priviţi cu atenţie la chipurile lor şi anunţaţi numaidecât Garda Lupilor dacă-i zăriţi. Uitaţi-vă bine!

Pe afiş erau portretele lui Anders şi al lui Lisabet, dar şi unul mai puţin reuşit al Raynei – lupii reuşiseră chiar să le şi coloreze, feţele gemenilor maronii, ochi căprui şi păr negru, cârlionţat, alături de faţa albă a lui Lisabet, cu pistrui, ochii verzi şi buclele negre.

— Haite şi labe! murmură el, străbătut de un fior rece care nu avea nimic de-a face cu temperatura de afară.

Nu aveau cum să se mai furişeze acum, pe ultima sută de metri – trebuiau să găsească o cale de a se

ascunde *înăuntrul* gloatei care se apropia de poartă.

Anders privi spre Lisabet, care-şi trăsese gluga peste cap, încetinind pasul şi aplecându-se, până când începuse să-şi târască picioarele asemenea unei femei bătrâne, aproape ruptă-n două. Pentru că făcuse lucrul acesta treptat, nimeni nu surprinsese nimic din transformarea ei, cu siguranţă nu îndeajuns de mult încât să-i pună pe gânduri. Rămânea în urmă, dar, cu ceva noroc, era ascunsă bine.

Rayna se piti pe după o căruţă, lăsându-se în spatele ei – Anders îi întrezări mantia timp de o secundă, când Rayna se târî sub căruţă, dar nimic mai mult.

Chipul Ellukkăi nu era cunoscut, aşa că doar Anders mai rămăsese să se ascundă. Într-o clipită, găsi soluţia.

— Ridică-ţi mantaua, îi şopti el Ellukkăi.

Pe fruntea fetei se citea nedumerirea, iar apoi înţelese. Fără să mai piardă o clipă, înhăţă marginea mantalei, rotind-o în jurul ei, astfel încât să fluture în aer, plesnindu-l pe unul dintre vecinii ei peste faţă.

— Hei! strigă bărbatul.

Nimeni nu băgă de seamă când Anders se strecură sub manta, stând lipit de Ellukka, ascuns de faldurile vălurite.

— Scuze! spuse Ellukka cu vioiciune. Pentru o clipă, m-am lăsat dusă de val.

Bărbatul bombăni ceva, dar o lăsă în pace, iar Ellukka şi Anders păşiră cu grijă împreună, intrând pe porţi. Anders auzea gărzile deasupra capului său, strigându-şi mesajul.

— Copiii ăştia sunt căutaţi! Vă rugăm să le priviţi chipurile şi să raportaţi imediat Gărzii Lupilor dacă-i vedeţi. Uitaţi-vă bine!

Holbard fusese dintotdeauna casa lui, iar acum era un infractor căutat. Atât de căutat, încât lupii erau dispuşi să stea în fiecare zi la poartă pentru a răspândi mesajul.

Anders îşi trecu un braţ pe după talia Ellukkăi şi o conduse spre strada principală, ghidându-se după amintiri – fusese de multe ori la poarta din vest şi era sigur că există o mică alee lăturalnică, la mai puţin de jumătate de cvartal, în stânga lor. Ea înţelese ce făcea şi, imediat ce ajunseră în locul cu pricina, se desprinse de gloată şi o luă pe străduţa îngustă.

Rayna aşteptă momentul potrivit şi ţâşni de sub căruţă, amestecându-se în mulţime ca să li se alăture celor doi în cotlonul unde aşteptau, şi, nu după mult timp, apăru şi Lisabet, târşâindu-şi picioarele în deghizarea ei de bătrână, pe care o păstră până ajunse la cotlon, unde li se alătură. Acum toţi patru erau în siguranţă pe aleea micuţă.

— Afişe cu noi, spuse Lisabet, cu vocea tremurândă. Adică, ştiam… dar nu credeam…

— Ştiam că lupii ne vor căuta, zise şi Anders încet. Dar nici eu nu credeam că va fi chiar aşa.

— Şi cineva trebuie să mă fi descris după ce m-a văzut la întrecerea Toiagului, spuse Rayna. Sau poate cineva care ne ştia de pe stradă m-a recunoscut când s-a întâmplat şi le-a spus.

Se încruntă la ideea unei asemenea trădări, dar Anders ştiu că ea doar încerca să-şi mascheze şocul.

— Holbardul e atât de mare! spuse Ellukka, intimidată cum n-o mai văzuse Anders niciodată. Îl ştiam din poze, dar nu mi-am imaginat niciodată… n-am mai fost într-un loc ca ăsta. Sunt aşa de mulţi oameni!

Îşi molfăia încetişor capătul unei codiţe împletite şi

era limpede că se simţea copleşită. Până atunci, Anders n-o mai văzuse pe Ellukka altfel decât îndrăzneaţă şi nu ştia ce să spună.

Rayna îşi trecu un braţ pe după umerii ei şi o strânse la piept.

— O să te obişnuieşti numaidecât, îi zise ea. O să uiţi cât e de mare. Anders, dacă lupii sunt cu ochii pe noi, nu putem ajunge în port decât pe un singur drum.

— De acord, spuse Anders. Trebuie să mergem pe acoperişuri.

— Pe ce?! întrebă Ellukka.

Anders era cel mai înalt, drept pentru care, ca întotdeauna, o ridică pe Rayna până ce aceasta reuşi să se prindă de streaşină şi să se cocoaţe pe acoperiş – clădirile se înălţau pe ambele laturi ale aleii, ascunzând în mare parte cerul de deasupra lor.

Apoi Rayna se aplecă şi o prinse de mâini pe Lisabet, pe care tot Anders o ridică. Lisabet dispăru pentru o clipă, iar Rayna întoarse capul în direcţia în care dispăruse.

— Lasă privitul şi vino să mă ajuţi!

În cele din urmă, Anders o ridică şi pe Ellukka, care era mai grea decât celelalte două, dar le avea pe Rayna şi Lisabet care o traseră în sus şi lucrurile merseră bine. Bucuros că era mai înalt decât fetele, cum nu mai era nimeni care să-l sprijine din spate, sări pe loc până ce reuşi să se agaţe de streaşină, şi toate trei fetele îl traseră până ce ajunse pe iarba de pe acoperiş. În Holbard era, într-adevăr, mai frig – mâinile îi erau îngheţate, iar încheieturile degetelor îl dureau de la efortul depus să se prindă de Streaşină.

Dar apoi privi în jur şi uită de toate neplăcerile. Parcă sufletul întreg i se destinse în faţa priveliştii cunoscute, precum petalele unei flori ce se deschid în

soare la prima oră a dimineţii.

Acoperişurile din Holbard erau unite, sădite cu iarbă şi flori, aşa încât peste cea mai mare parte din oraş se întindea o pajişte, unduindu-se uşor odată cu acoperişurile şi colinele. Aşa cum râurile şerpuiau prin câmpiile din afara oraşului, aici şerpuiau străzile din Holbard. Cei mai isteţi copii ai străzii din oraş făcuseră punţi din scânduri peste cele mai înguste străduţe şi alei, ceea ce însemna că, dacă ştiai pe unde s-o iei, puteai străbate aproape tot oraşul fără să mergi o clipă pe pământ.

Văzură în depărtare alţi copii, dar se aflau prea departe ca să-şi dea seama cine erau, aşa că Anders şi fetele le făcură cu mâna doar şi-şi continuară drumul.

— Suntem patru, spuse Rayna, aşa că n-o să le treacă prin minte că trei dintre noi sunt căutaţi.

Ellukka şi Lisabet erau uluite de pajiştile de pe acoperişuri, încercând să privească în jurul lor, în timp ce-i urmau pe gemeni. Lisabet le mai văzuse o dată sau de două ori până atunci, pe când se antrena cu lupii. Pentru Ellukka aveau un efect calmant, simţindu-se de parcă era pe câmp. Cei patru au fost siliţi să coboare o singură dată, traversând strada în viteză şi mergând pe o alee din capătul îndepărtat, ca să se urce apoi din nou pe acoperişuri.

Când ajunseră în port, Ellukka avea prinşi în păr crini-făclie, flori galbene cu alb şi roşii, iar Lisabet bombănea ceva despre cercetarea utilităţii istorice a drumurilor de pe acoperişuri. Anders

şi Rayna ticluiau un plan.

— Portul e un loc bine ales pentru întâlnire, spuse Anders, chiar dacă ura zona aceea. Acolo sunt mai mulţi vizitatori decât în oricare altă parte, iar gărzile s-ar putea să nu aibă puncte de supraveghere aşa

departe de oraş.

— De acord, zise Rayna. Dar ne trebuie o deghizare mai bună. Acum, dacă tot am reuşit să intrăm în oraş, cel mai bine ar fi dacă am arăta ca şi cum n-am fi deloc din Holbard.

Aşa că găsiră un han unde trăgeau marinari şi neguţători veniţi din afară şi coborâră în curte, de unde şterpeliră haine din Mositala şi Halotan de pe frânghiile de rufe.

— Iertare, vizitatorilor, şopti Rayna. Bine aţi venit la Holbard! N-avem nimic personal cu voi.

Ellukka era bine deghizată fiind pur şi simplu ea, căci nimeni nu-i cunoştea chipul, dar Lisabet împrumută mantaua dragonului, care era mai mare decât a ei, şi-şi ascunse faţa cu ajutorul glugii.

— Cam dai de bănuit, hotărî Rayna, dar ai putea fi doar o fetiţă timidă.

Rayna şi Anders îşi puseră hainele şterpelite peste ale lor – el, o manta şi o vestă roz-aurie strălucitoare din Halotan, lăsându-şi jacheta desfăcută pentru a o scoate în evidenţă. Ea îşi înfăşură un şal mositalan peste fuste, care, atunci când se învârtea, sclipea în soare.

— Oamenii vor crede că suntem copii de negustori, le lămuri Anders pe celelalte două fete. Dacă observă un lucru la tine, de pildă cât de strălucitoare îţi sunt hainele, în cele mai multe cazuri nu mai observă nimic altceva.

Rayna îi aruncă o privire rapidă, ridicând din sprâncene. Pe când trăiau amândoi în Holbard – şi părea că trecuse o viaţă de atunci, chiar dacă nu fuseseră decât câteva săptămâni –, ea era cea care spunea lucruri de genul acesta. El se gândi că probabil e surprinsă să

audă că le ştia şi el. Apoi fata zâmbi şi Anders îşi dădu seama că nu era surprinsă – era doar impresionată.

Gemenii îşi ajustară ţinutele, pregătindu-se să meargă în piaţa docurilor, pentru a se întâlni cu Hayn.

Rayna, Lisabet şi Ellukka nu văzuseră zona unde avusese loc incendiul – Ellukka nu văzuse nici piaţa docurilor, fireşte – şi li se tăie respiraţia când văzură urmele focului. Chiar şi Anders rămase cu gura căscată, chiar dacă fusese acolo când se întâmplase. Magazinele de la parterele caselor de pe faleză erau devastate, iar urmele incendiului se ridicau până sus, pe acoperiş, de unde îi salvase pe Jerro şi pe ceilalţi. Dacă n-ar fi făcut-o, era limpede că ar fi fost pârjoliţi şi ei, sau chiar mai rău.

— Şi se spune că e mâna dragonilor? şopti Ellukka, roşie în obraji. Niciodată! Şi în mijlocul Holbardului? Nimeni n-ar ţine secret genul ăsta de lucruri, chiar dacă ar fi făcut-o.

— Ar fi *foarte* greu să te transformi în dragon, să aprinzi un foc şi să te transformi la loc fără să te vadă cineva, spuse Rayna suspicioasă.

— Se spune că nu există îndoială că dragonii au dat foc, zise Lisabet, şi sună de parcă-i părea rău s-o spună. Scântei aurii şi albe. Exact cum scot ei. Nu vezi genul ăsta de flăcări în altă parte.

Auzind aceste cuvinte, lui Anders îi veni o idee. El mai *văzuse* un astfel de foc. De fapt, chiar cu o zi înainte de încercarea Toiagului, la prima sa transformare. El şi Rayna urmăreau un spectacol de păpuşi şi, când apăruseră micii dragoni, păpuşarii creaseră flama unui asemenea dragon-păpuşă. Chiar vorbise despre asta cu Rayna – folosiseră un soi de sare ca să albească flama şi pilitură de fier pentru

scânteile aurii.

Dar una era să produci un pumn de foc pentru un spectacol de păpuşi, şi cu totul alta să faci din el o văpaie care să ardă din temelii clădiri întregi. Să fi fost chiar imposibil? Anders păstră întrebarea pentru mai târziu, pentru că ajunseseră în colţul sud-estic, la ţărm – era timpul să-l caute pe Hayn.

Erau foarte aproape de cel mai estic doc, unde fuseseră ancorate nave de o parte şi de alta, cu funii groase întinzându-se între ele şi între structurile de lemn, asemenea unor pânze de păianjen complicate, iar marinarii sărind din vase pe doc şi înapoi cu sprinteneala dată de experienţă. Spre capătul docului se aflau mai multe magazii improvizate, cu mese făcute din jumătăţi de butoaie şi scaune făcute din lăzi.

Şi acolo, chiar pe marginea lor, stătea Hayn. Era aşa de mare, încât aproape ascundea lada pe care stătea; şedea cu genunchii lipiţi de coaste, privind neliniştit piaţa. Când îi văzu pe Anders şi pe cele trei fete, vru să se ridice, după care se lăsă din nou pe ladă, ca nu cumva să atragă atenţia.

Copiii grăbiră pasul, iar Anders şi Lisabet se aşezară pe lăzile de lângă el. Rayna şi Ellukka îşi aruncară o privire, după care Ellukka se aşeză pe lada care dădea spre piaţă. Faţa ei era cel mai puţin cunoscută, aşa că avea să stea de şase cât timp ceilalţi discutau cu marele lup.

Când copiii i se alăturară, faţa lui Hayn se lumină.

— Aţi reuşit! rosti el, destinzându-se.

— Ea este Rayna, zise Anders, punându-şi mâna peste a ei.

— Da, spuse Hayn, da, sora ta.

Nu simţi nicio urmă de respingere în tonul său, iar Anders păru surprins să-l audă pe marele lup vorbind

ca şi cum nu avea nicio îndoială că Rayna era sora lui.

— Da, iar ea este…

— Altcineva, spuse Ellukka, fără să se întoarcă, întrerupându-l înainte să-i poată rosti numele sau explica cine era ea.

— Încântat să te cunosc, spuse Hayn politicos.

— Hayn, spuse Lisabet, băgându-se în vorbă, ce s-a întâmplat la Ulfar?

Proiectantul îşi ridică ochelarii pe nas, trăgând adânc aer în piept.

— Se crede că dragonii se pregătesc de atac, spuse el. Bănuielile au cam atins punctul culminant.

— Dar lupii sunt cei care au Piatra Zăpezii! bolborosi Anders. Ei sunt pe cale să atace.

— Aşa-i, răspunse Hayn. Dar cei mai mulţi nu ştiu lucrul ăsta. Majoritatea lupilor nu ştiu de Piatra Zăpezii şi habar n-au ce s-a întâmplat cu tine şi cu Lisabet. Există zvonuri cum că aţi fi fost răpiţi, iar altele că ne-aţi trădat. O privi pe Lisabet şi vru să continue: Mam…

— Lidera, spuse ea, întrerupându-l înainte să rostească „mama ta” în faţa Raynei şi a Ellukkăi. Lupoaica Alfa… ce face?

Hayn dădu din cap, înţelegând că fata nu voia ca el să pomenească legătura ei de sânge cu conducătoarea lupilor.

— Face tot ce poate ca să se asigure că lupii şi oamenii din Holbard înţeleg de ce crede că e necesar un atac.

Lisabet tresări, deşi veştile n-aveau cum să fie o surpriză. Întoarse capul, aruncând o privire peste oraş, spre locul unde erau porţile Academiei Ulfar, ascunse în spatele străzilor şi ale clădirilor, iar Anders se întrebă dacă nu cumva o parte din ea îşi imagina că… în fine, că va merge *acasă,* în ciuda tuturor celor

întâmplate.

— Se pare că lupii şi oamenii din Holbard o cred, spuse Anders încet. Tu o crezi?

— Cred că trebuie să vă spun câteva lucruri, zise Hayn. Şi e mai bine s-o fac acum, după care vedem ce şi cum.

— Bine, spuse Anders, aruncându-le câte-o privire Raynei şi lui Lisabet. Dă-i drumul, atunci.

— Pentru început, zise Hayn pe un ton grav, cred că tu şi sora ta sunteţi născuţi dintr-un lup şi un dragon. Aveţi sânge amestecat.

— Da, spuse Rayna, ştim asta.

Hayn rămase cu gura căscată.

— Cum se poate să ştiţi? întrebă el. Toată lumea crede că aşa ceva este imposibil!

— Leif, Drekleidul, ne-a spus, a răspuns Rayna.

Hayn dădu uşor din cap.

— Şi a ştiut să vă spună şi cine sunt părinţii voştri? Pentru că eu cred că ştiu.

Raynei i se tăie răsuflarea, iar pe Anders îl străbătu un fior.

— N… nu, îngăimă el. N-a ştiut.

— Sau n-a vrut să spună, interveni Lisabet.

— Eu vreau, zise calm Hayn. Anders, Lisabet, v-am mai spus că fratele meu, Felix, şi cu mine obişnuiam să lucrăm cu dragonul fierar Drifa. Noi proiectam artefactele, iar ea le făurea. Toţi eram apropiaţi. Am lucrat împreună ani de zile. Umblă vorba că Drifa l-a ucis pe Felix şi apoi a dispărut, zburând departe. Din cauza asta s-a reaprins vrajba dintre lupi şi dragoni, care a dus, în cele din urmă, la ultima mare bătălie. Când mi s-a spus, am crezut – la urma urmei, el era mort, iar ea fusese văzută plecând în zbor, după care a dispărut. S-a întâmplat ca din senin – părea că se plac,

chiar aveau grijă unul de celălalt –, dar nu găseam nici o altă explicaţie. Însă în adâncul meu…

Suspină, privind gânditor la vasele ancorate.

— În adâncul meu mi-am pus mereu întrebări.

Anders abia dacă mai respira.

— Şi acum ce crezi? şopti el.

Hayn înghiţi în sec, privind la Anders şi apoi la Rayna.

— Acum mă întreb dacă nu cumva a fost ucis de altcineva. Mă întreb dacă între Drifa şi Felix nu era mai mult decât o simplă prietenie. Dacă nu cumva au fost atacaţi *amândoi* şi dacă ea nu a fugit pentru că era însărcinată. Şi pentru că trebuia să se protejeze.

— Adică, vrei să spui…

Anders abia dacă mai putea rosti cuvintele.

— Da, spuse Hayn încet. Cred că tu şi sora ta aţi putea fi copiii Drifei şi ai fratelui meu… ai fratelui meu *geamăn...* Felix. Că aţi putea fi nepotul şi nepoata mea. Aveţi exact vârsta pe care ar avea-o copiii lor.

— Dar, dar…

Până atunci, Anders n-o mai auzise pe sora lui bâlbâindu-se. În ce-l privea pe el, se holba la Hayn, observând dintr-odată că se întipărea pe faţa lui o tristeţe pe care nu o mai văzuse până atunci. Anders nici nu-şi putea imagina cum ar fi fost s-o piardă pe Rayna. Înţelegea că Hayn s-ar fi putut gândi la ce era mai rău în tot timpul ăsta.

Lisabet rupse tăcerea.

— Prin urmare, eşti unchiul lor?

Un nou şoc îl copleşi pe Anders. *Un unchi*. Îşi petrecuse toată viaţă tânjind să-şi cunoască părinţii, iar acum avea pe cineva chiar în faţa lui, cineva pe care-l plăcea şi pe care chiar îl admira… un membru al familiei sale.

Poate că el şi Rayna nu mai erau singuri.

Brusc, Rayna începu să scotocească prin haină.

— Putem afla, spuse ea repede.

Mâinile îi tremurau şi a trebuit să încerce de trei ori până a reuşit să scoată din buzunar punguţa roşie-argintie pe care i-o dăduse Leif, după care i-a dat-o lui Hayn.

— Uite, deschide asta.

Hayn o puse în mâna lui mare, rotind-o pe toate părţile.

— Este un artefact, zise el impresionat. E lucrată cu mare dibăcie. Cred că Eliot a făcut-o, îi recunosc munca dintr-o sută. Bun, şi ce…

Studie micile rune gravate pe cataramă, după care, înţelegând, se lumină la faţă.

— Recunoaşte membrii familiei, conchise.

Ezită pentru o clipă, după care îşi drese uşor glasul. Anders se întreba dacă Hayn era la fel de emoţionat ca el. Apoi, bărbatul apăsă cu degetele groase pe catarama micuţă de argint.

Iar punguţa se deschise imediat!

O priveau cu toţii uimiţi – chiar şi Ellukka îşi întinsese gâtul să vadă ce se întâmplase –, iar pe faţa lui Hayn apăru un surâs, după care îi înapoie Raynei punguţa.

— Ei bine… începu el, după care îşi dădu ochelarii jos şi se şterse cu grijă la ochi. Mă întreb dacă Felix ştia. Sper că da. Probabil că Drifa v-a ascuns la cineva din oraş – lupii o căutau şi persoana care l-a ucis pe Felix ar fi omorât-o şi pe ea, ca s-o împiedice să spună adevărul. Dar sunt sigur că nu renunţase la ideea de a se întoarce la voi. Şi sigur ar fi vrut să vă cunosc şi eu.

— Ne-ai găsit, oricum, spuse Anders blând. Dar cum?

— Ennar şi elevii ei s-au întors şi ne-au povestit cum le-ai spus că sora ta ar fi dragon, răspunse Hayn. Şi, după asta, am stat mult timp şi am cumpănit. Prima oară când ne-am întâlnit, mi s-a părut că semeni mult cu fratele meu când era de vârsta ta, iar după aceea n-am mai scăpat de gândul ăsta. De fapt, tocmai de asta, dintre toţi lupii din piaţă din ziua aceea, eu te-am urmărit pe tine când ai luat-o la fugă, Anders. Mă holbam la tine cât erai pe podium, deşi nu-mi imaginam că poţi fi fiul lui Felix.

— Numai că e, murmură Lisabet.

Hayn aprobă din cap.

— În familia noastră au fost multe perechi de gemeni, iar când am auzit că ai o soră, m-am întors cu vreo doisprezece sau treisprezece ani în trecut. Îi cunoşteam pe toţi dragonii care veniseră în oraş ca să lucreze cu lupii proiectanţi. Nu era un număr copleşitor de posibile variante.

— Măi să fie, poate c-o să te faci şi tu ditamai matahala, ca unchiul Hayn! spuse Rayna, chicotind şi înghiontindu-l pe Anders.

Băiatul ştia, deşi era sigur că ceilalţi nu-şi dădeau seama, că sora lui încerca să folosească cuvântul „unchi” şi căuta un pretext pentru a-l spune cu voce tare.

— Credeam că sunt singur pe lume, spuse Hayn în şoaptă, iar acum vă am pe voi doi. Anders, Rayna, voi sunteţi motivul pentru care îmi doresc atât de mult să opresc o nouă bătălie între lupi şi dragoni… şi chiar la o bătălie se va ajunge dacă folosim Piatra Zăpezii pentru atac. Trebuie să vă protejez şi nu avem mult timp la dispoziţie. Sigrid m-a pus să caut amplificatoare, artefacte care pot fi folosite pentru a creşte efectele Pietrei Zăpezii. Până acum am reuşit să

trag de timp, dar n-o să meargă la nesfârşit.

Anders o auzi pe Lisabet respirând greu lângă el şi-i strânse în tăcere mâna. Oricât de înfricoşătoare ar fi fost planurile lui Sigrid, trebuie să fi fost şi mai rău să ştii că mama ta e cea care le pune la cale. Se pregătea să vorbească din nou, când, deodată, dinspre docuri se auzi un ţipăt, care atrase după el mai multe strigăte şi urlete.

El, Lisabet şi Rayna se întoarseră brusc, privind către Ellukka care se aplecase, gata să se ridice în picioare imediat, dacă i-ar fi observat cineva.

Dar nu se uita nimeni la ei. Cuprinsă de panică, o femeie cu figura îngustă se împingea şi-şi făcea loc prin gloată, înlăturând cu violenţă pe oricine îi apărea în cale. Avea pielea de un cafeniu-deschis şi un păr roşcat-castaniu, ondulat, care ieşea în evidenţă, fluturându-i în vânt în timp ce gonea.

Într-o secundă, Anders o recunoscu. Cândva îi spusese „femeia în rochie verde”, un dragon spion care-l urmărise prin Holbard în ziua incendiului, arătându-i agrafa Raynei, ca să-l facă să stea de vorbă cu ea. Probabil că şi azi venise să spioneze.

Trecu în fugă nu mai departe de zece metri de ei, împingând aşa de tare un marinar, că-l făcu să se clatine şi să dea frenetic din braţe, ca o moară de vânt, după care bărbatul căzu în apă. Femeia gonea de-a lungul docului, şi când mai avea jumătate din distanţă până la capăt, din gloată ţâşni brusc o haită de lupi care se repezi pe urmele ei.

Fugeau de-a lungul docului mârâind, iar Ellukka scoase un ţipăt, apoi îşi acoperi gura cu mâinile, ridicându-se în picioare ca şi cum ar fi vrut să încerce s-o ajute pe femeie. Lisabet o înhăţă de manta, trăgând-o înapoi. O fată nu putea face nimic împotriva

Gărzii Lupilor, care era formată din adulţi.

Dragonul ajunsese aproape de capătul docului, iar lui Anders i s-a tăiat respiraţia. Femeia nu avea cum să se arunce în apele îngheţate – frigul ar fi putut-o ucide. Dar chiar în ultima clipă, ea se chirci, atingând cu o mână pământul, şi se prefăcu în dragon. Îşi întinse aripile şi, în ţipetele mulţimii de pe docuri, începu să zboare, conturând cercuri pe deasupra portului spre un loc mai sigur.

Gărzile se opriră la capătul docului, aruncând cu suliţe de gheaţă spre ea, aşa de puternice încât un strat subţire de gheaţă se întinse peste apa din jurul lor şi în aerul din preajmă se simţi o răceală.

Dar ea se îndepărta, acum era doar o siluetă care se micşora rapid pe cer, în largul mării, îndreptându-se vijelios spre uscat, fără îndoială către Drekhelm.

Lupii se întoarseră la pas, mârâind de frustrare, şi pretutindeni se auzeau strigăte şi ţipete, cei care fuseseră martori povestindu-le ce se întâmplase celor care nu văzuseră scena. Când lupii trecură pe lângă ei, Anders şi ceilalţi îşi plecară capetele, păstrând tăcerea. Erau foarte mari şi foarte puternici. Dacă l-ar fi căutat pe vreunul dintre copii, nu era nicio îndoială că l-ar fi prins, aproape că reuşiseră să captureze dragonul spion.

Hayn a fost cel care a vorbit într-un târziu.

— Nu pot să mai amân găsirea unui amplificator, spuse el şoptit. Trebuie să facem ceva, înainte ca gărzile conducătoarei să fie pregătite să atace Drekhelm şi să câştige.

— Şi noi vrem să oprim o posibilă bătălie, conveni Anders în şoaptă.

Cu greu îşi mai amintea cum era când nu trebuia să-şi facă griji decât pentru el, pentru sora lui geamănă

şi pentru prietena lui cea mai bună. Iar acum nu se mai afla în joc doar soarta prietenilor săi lupi şi dragoni, ori a unchiului lui. Ci a tuturor locuitorilor din Holbard, a tuturor oamenilor nevinovaţi care ar fi suferit de căldură sau de frig, care ar fi fost în pericol dacă începea o nouă bătălie.

— Da, chiar vrem! îi întări şi Rayna vorbele. Dar nu ştim cum. Nu putem găsi Piatra Zăpezii? S-o luăm înapoi?

— Habar n-am unde o ascunde Sigrid, răspunse Hayn. Credeţi-mă, am încercat să dau de ea. Doar ea ştie însă unde e şi nu spune nimănui. Dar cred că am găsit un mod de a echilibra balanţa. Dacă nu putem lua Piatra Zăpezii înapoi, poate o facem pe Sigrid să se gândească mai bine înainte s-o folosească.

Îşi aplecară cu toţii capetele.

— Şi cum o să facem asta? întrebă Anders.

— Drifa a lăsat o hartă care indică unde şi-a ascuns toate artefactele de preţ, răspunse unchiul lui. Am văzut-o folosind-o de mai multe ori pe când lucram împreună şi nu cred că a avut destul timp să-şi adune lucrurile în ziua…

Făcu o pauză şi clătină din cap. În ziua în care fratele său – tatăl gemenilor – murise. Îşi drese glasul şi continuă:

— Până acum nu mi-a fost utilă pentru că, la fel ca punguţa asta, este blocată pentru toţi, în afară de membrii familiei. Şi până azi am crezut că nu are urmaşi.

— Dar acum putem folosi harta, spuse Lisabet domol. Şi crezi că ne poate conduce la un artefact care să ne fie de ajutor?

— Da, răspunse Hayn, puteţi folosi harta ca să găsiţi Sceptrul Soarelui. Nu ştiu prea multe despre cum

funcţionează, dar cred că va contrabalansa puterea Pietrei Zăpezii.

— Atunci, trebuie să-l găsim! exclamară Anders, Rayna, Lisabet şi Ellukka în acelaşi timp.

— De acord, zise Hayn. Nu cred că va fi uşor, dar dacă nu găsim Piatra Zăpezii, ăsta e cel mai bun plan care-mi trece prin cap. Harta va fi o provocare – solicită cunoaşterea atât a lumii lupilor, cât şi a dragonilor, pentru că Drifa sigur şi-ar fi dorit să-şi înveţe copiii despre istoria mamei şi a tatălui lor deopotrivă. Şi, din câte o cunoşteam, mă aştept să fie nevoie de curaj şi de inteligenţă, dar ştiu că voi le aveţi pe amândouă din belşug.

Anders nu era obişnuit ca cineva să spună astfel de lucruri despre el, dar Lisabet se întinse şi-l strânse de mână, aşa cum făcuse şi el cu câteva minute înainte.

— O să şterpelesc azi harta de unde se află, în bibliotecă, spuse Hayn. Ne întâlnim diseară să v-o arăt. N-am vrut să risc până n-am fost sigur că teoria mea despre voi este adevărată, pentru că sunt supravegheat. Cred că Sigrid bănuieşte că nu lucrez atât de repede pe cât aş putea la găsirea unui amplificator. Sunt sigur că nu ştie de legătura mea cu voi, pentru că altfel nu m-ar fi lăsat niciodată să părăsesc Ulfar, dar vremurile sunt tensionate, şi dacă l-a suspectat vreodată pe Felix că era un trădător…

— Ne putem ascunde pe timpul zilei, interveni Rayna. Dar ar fi mai bine dacă ne-am întâlni lângă poarta de vest ca să luăm harta. În felul ăsta putem ieşi din oraş mai repede, ca să pornim la drum. Suntem aşteptaţi la Drekhelm.

Şi, deşi n-o spuse nimeni cu voce tare, cu cât aveau să fie mai aproape de o poartă pe care să poată fugi, cu atât mai bine.

Anders se gândi la ora stingerii şi simţi un fior – lui Mikkel şi lui Theo avea să le fie greu, căci era clar că ei patru nu se vor putea întoarce la cină. Spera ca băieţii să facă faţă situaţiei.

— Voi face tot ce pot să mă grăbesc, am de gând să ajung acolo cu o oră înainte de apus, promise Hayn.

Făcu o pauză, apoi întinse mâinile, punând una peste mâna lui Anders şi cealaltă peste a Raynei. Ridicând privirea, Anders îşi dădu seama că se întrezărea pe el însuşi pe chipul bărbatului – Hayn zâmbi pe neaşteptate, iar băiatul văzu gropiţe ca ale lui şi ale Raynei. Avea bărbia ca a Raynei şi braţele şi picioarele lungi ca ale lui Anders.

— Sunt tare bucuros că v-am găsit, spuse Hayn încet. Voi face tot ce-mi stă în putinţă să vă protejez.

Anders nu ştiu ce să răspundă şi păru că nici Rayna, căci tăcură amândoi.

— Şi noi suntem bucuroşi, zise băiatul în cele din urmă.

Ellukka se lăsă un pic în spate, lipindu-şi umărul de cel al Raynei.

— Nu vreau să vă stric reuniunea, dar nu mai suntem bine ascunşi de ceva vreme. M-aş simţi mai în siguranţă dacă ne-am întoarce pe acoperişuri.

— De acord, spuse Hayn. Mergeţi! Ne vedem curând!

***

Porniră în direcţii diferite şi, câteva minute mai târziu, Anders le conducea iarăşi pe fete pe acoperişuri. Cei patru străbătură pajiştea de deasupra caselor într-o tăcere gânditoare, uluiţi cu toţii de ceea ce văzuseră şi aflaseră.

Anders văzu în depărtare Lupul Şiret – taverna care se afla în cel mai înalt punct din Holbard. El şi Rayna dormiseră acolo mai mult decât oriunde altundeva, ascunşi în spaţiul de sub trapa acoperită de iarbă, ghemuiţi lângă pisica Kess. Îi povestise lui Lisabet despre ascunziş, iar aceasta îi spusese lui Sigrid – fusese subiectul primei şi singurei certuri dintre Anders şi Lisabet –, şi deşi

el şi-ar fi dorit să se ascundă acolo, profesoara Ennar le spusese că lupii îl folosesc acum drept post de supraveghere. N-avea niciun dubiu că Gărzile scrutau înălţimile după dragoni chiar în clipa aceea, fără să ştie că doi dintre aceştia străbăteau acoperişurile nu foarte departe de ei.

— Ştiu că tocmai am avut câteva revelaţii importante, spuse Lisabet, dar eu sunt hămesită. Şi o să fie o zi lungă.

— Şi mie mi-e foame! zise Rayna. Ar trebui să ne luăm ceva de mâncare.

— Sună bine! adăugă Ellukka, care-şi luase înapoi mantaua de la Lisabet, acum că erau din nou pe acoperişuri, şi o înfăşurase bine în jurul corpului, stând cu umerii strânşi din cauza frigului.

— De acord, spuse Anders, privind spre Rayna. Dar nu prea văd cum am putea să umblăm brambura prin oraş sau prin piaţă…

Rayna scoase din nou la iveală punguţa roşie-argintie şi, când o clătină uşor, se auzi clinchetul monedelor dinăuntru. Anders ştia foarte bine de unde le luase sora lui, hoaţa de buzunare, dar de data aceasta nu avea de gând să-şi bată capul cu asta. El şi ceilalţi se străduiau să salveze lumea şi i se părea normal ca lumea să le ofere măcar un prânz.

Pe vremuri s-ar fi simţit prost că Rayna se gândea

să le facă rost de bani, când lui nici nu-i trecea prin minte să se ocupe de aşa ceva. Şi nici acum nu se gândise la asta. Contribuia şi el, ştia asta. Doar că în feluri diferite.

— Ar fi mai bine să coboare Ellukka, sugeră el. N-o cunoaşte nimeni.

Imediat cum spuse asta, ştiu că toţi se gândeau la dragonul care tocmai îşi luase zborul din port, dar Ellukka încuviinţă din cap.

— N-am mai fost pe-aici, spuse ea, n-o să fiu recunoscută.

Îşi croiră drum spre Piaţa Dreibaum, unul dintre locurile lor preferate, şi o ajutară să coboare pe o alee din apropiere, dându-i instrucţiuni precise despre ce trebuia să cumpere şi câţi bani putea să cheltuiască.

— Ah, dacă aş fi avut undita cu mine… oftă Rayna, privind-o cum se îndepărtează. Mi-e poftă de un cârnat.

— De un ce?! întrebă Lisabet confuză.

Dar Anders clătină din cap – ar fi sunat ridicol dacă ar fi încercat să-i explice ce legătură era între cârnaţi şi undiţe. Era o poveste din copilăria lor petrecută aici, pe străzile din Holbard.

O vreme tăcură cu toţii, aşteptând-o pe Ellukka, în adierea blândă care bătea peste acoperişuri.

— Bun, spuse Rayna în cele din urmă, deci avem un unchi.

— E un tip grozav! zise Lisabet. E unul dintre cei mai de treabă oameni pe care-i cunosc. Şi e şi isteţ.

— Chiar ştii aşa multe despre el? întrebă Rayna, dintr-odată curioasă.

— E prieten cu mama, decise Lisabet să se destăinuie. Şi Anders l-a cunoscut.

— El e cel care m-a găsit în ziua în care ne-am

transformat, confirmă Anders. Şi l-am cunoscut mai bine pe urmă, la Ulfar. Întotdeauna s-a purtat binevoitor cu mine. Cred că dacă ar fi să aleg un adult dintre toţi cei pe care i-am întâlnit la Ulfar, l-aş alege cu siguranţă pe Hayn.

Nu dură mult până se întoarse Ellukka, aducând cu ea o sacoşă plină cu produse de patiserie calde, pateuri umplute cu peşte şi smântână, şi o sticlă de lapte, cu dop de plută, pe care aveau s-o împartă.

— Sunt foarte mulţi oameni acolo, jos, spuse ea, făcând ochii mari. Şi e aşa mare zarvă şi vând de toate – staţi numai să vedeţi ce de lucruri vând!

— Ştim! replică Rayna, dar asta n-o opri pe Ellukka.

Continuă să pălăvrăgească în timp ce înfulecau cu toţii pateurile, şi chiar şi când porniră la drum prin pajişte către punctul de întâlnire. Trecu în revistă toate lucrurile întinse pe tarabe, sporovăi despre uşile colorate ale caselor, despre căruţele trase de cai şi despre muzicanţii pe care-i văzuse la un colţ de stradă. Prin ochii Ellukkăi, tot ce devenise banal pentru Anders era acum iarăşi nou. Era ciudat că fata aceasta, atât de obişnuită cu lucruri extraordinare precum grădinile dragonului fierar Flic, din Drekhelm, se arăta uimită de ceva atât de simplu ca un magazinaş care vindea lumânări şi baloturi de stofe de import.

Dar mai era un lucru legat de oraş pe care Anders îl vedea prin ochii Ellukkăi, şi era sigur că şi Rayna şi Lisabet observaseră.

Pe oriunde se uita, vedea Garda Lupilor. Crescuse înconjurat de patrule şi cu numai două luni în urmă, în săptămânile dinaintea transformării sale, se obişnuise să vadă şi mai multe gărzi pe străzi decât de obicei. Dar acum părea că sunt câte doi la fiecare colţ, unii în uniformele cenuşii, alţii în formă de lup. Erau prezenţi

peste tot, căutând spioni, dragoni, şi căutându-i pe Anders, Rayna şi Lisabet.

Membrii Gărzii Lupilor îi opreau pe cei pe care voiau să-i ia la întrebări, împresurându-i amenințător, căutând să obţină răspunsuri de la oameni înfăşuraţi în paltoane şi mantale ca să se apere de frig. Băiatul ar fi vrut să-i explice musafirei că lupii nu erau aşa – ci că erau loiali, protectori, că le păsa de oamenii din Holbard. Dar era greu să pară convingător acum, aşa că rămase tăcut.

Sub apărătoarea de vânt a unui acoperiş, găsiră un loc potrivit în care să-şi petreacă restul timpului rămas, aşteptând în mijlocul florilor şi discutând despre întâlnirea din piaţa docurilor de mai devreme. Anders şi Rayna reveneau adesea asupra amănuntelor, încercând să se obişnuiască cu ideea că aveau, în sfârşit, o rudă, după atâţia ani în care nu ştiuseră cine le sunt părinţii, şi cu atât mai puţin că aveau un unchi.

Dar, în cele din urmă, o altă întrebare începu să îi frământe. Când rămăsese mai puţin de o oră până la asfinţit, începură să se uite după Hayn, apropiindu-se doi câte doi de marginea acoperişului şi privind la mulţimea în mişcare, căutând silueta aparte a marelui lup.

Dar ora de întâlnire veni şi trecu, soarele coborî până ce atinse orizontul, iar el tot nu-şi făcuse apariţia. În cele din urmă, peste oraş se lăsară întunericul şi liniştea, iar Hayn tot nu se ivi.

— Ce facem? întrebă Lisabet în şoaptă. Ne dăm bătuţi?

— Păi… măcar ştim că n-a fost o cursă, spuse Rayna, căci dac-ar fi fost, în locul lui ar fi apărut o grămadă de Gărzi care să ne înhaţe. A auzit-o pe Ellukka când a spus să mergem pe acoperişuri. Sigur a

apărut ceva şi l-a întârziat.

— E posibil, dar nu putem aştepta toată noaptea, replică Ellukka. Poate că ar trebui să revenim mâine. Deşi va fi greu să-l convingem pe Leif să lipsim încă o zi. O să se înfurie că ne-am întors aşa de târziu.

— Trebuie să mai aşteptăm puţin, insistă Anders, uitându-se deznădăjduit pe stradă. O să vină, sunt sigur!

Capitolul şapte

Anders rămase unde era, pe marginea acoperişului, şi observă dintr-odată două siluete mult mai mici decât Hayn, dar familiare.

— Lisabet! spuse el în şoaptă. Lis, vino puţin. Nu ţi se pare că cei de colo seamănă cu Sakarias şi cu Viktoria?

— Să fie seara în oraş?! întrebă ea, dar acceptă să se aplece şi să arunce o privire.

Jos, pe stradă, erau doi copii îmbrăcaţi în ceea ce păreau a fi mantiile cenuşii ale Academiei Ulfar, tivite cu alb. Unul avea părul negru, lung şi lucios, iar celălalt, o figură care în lumina lunii părea teribil de palidă. Stăteau la marginea mulţimii care ieşea şi intra pe poarta de vest, şi dacă *erau* ei, atunci Sakarias explica ceva grăbit – lucru care confirma bănuiala lui Anders că aceia erau prietenii lui –, în vreme ce Viktoria se învârtea uşor în cerc, analizând împrejurimile. Îşi lăsase capul pe spate, privind spre acoperişuri, deşi

Anders ştia că n-ar fi putut să-l vadă în întuneric.

— Prieteni de-ai tăi? întrebă Rayna, venind lângă el.

— Colegii noştri de cameră de la Ulfar. Prietenii

noştri. Şi n-au voie să iasă după ce s-a întunecat. Prezenta lor aici n-are cum să fie o coincidentă. S-au strecurat afară ca să ne caute, asta e singura explicaţie. O să cobor să aflu ce se întâmplă. Nu putem risca să ne vadă pe toţi.

Fetele îl ajutară să coboare pe o alee întunecoasă, iar Anders le simţi mâinile calde în palmele lui.

— Ai grijă, îi şopti Lisabet.

— Dacă te înhaţă cumva, venim să te eliberăm! promise Rayna.

— Nu te încrede prea mult în ei, îl sfătui Ellukka.

Anders simţea furnicături de nerăbdare, iar inima începuse să-i bată puternic. Sakarias fusese rănit în bătălia dintre lupi şi dragoni, iar Viktoria îl scosese teafăr din încăierare, ajutându-l să scape. Anders se frământase nopţi întregi, întrebându-se ce credeau prietenii lui despre el, dar faptul că erau acum aici – poate chiar ajutându-l pe Hayn – îi dădu speranţa că s-ar putea să nu-l urască.

Nu-şi dăduse seama că începuse să se simtă ca acasă în Academie, până în clipa în care realizase că nu se mai putea întoarce. Dar ştia de mai multă vreme că cei doi îi erau prieteni.

Ieşi de pe alee cu inima cât un purice şi se repezi să se amestece printre adulţii care forfoteau pe stradă, îndreptându-se spre poartă şi ţinându-şi gluga mantalei ridicată. Cei doi tovarăşi îl zăriră imediat; Sakarias, cel care zâmbea mereu, nu schiţa acum nici măcar un surâs. Viktoria părea bănuitoare, purtând suspiciunile ca pe o mască ce îi ascundea gândurile.

Fără să scoată un cuvânt, se retraseră toţi trei la marginea străzii, şi când Sakarias se mişcă, Anders văzu pentru prima oară că, pe sub mantaua de la Ulfar, braţul îi era bandajat. Silueta sa zveltă parcă era mai

măruntă decât de obicei.

Tăcură toţi pentru câteva minute bune. Anders ştia că el era cel care trebuia să spargă liniştea.

— Vă cer iertare, spuse el încetişor.

— Să nici n-aud! replică Viktoria imediat, cu o voce aspră. N-am venit ca să vorbim despre asta.

Sakarias privea în altă parte, studiind gloata.

Anders simţi că-l durea sufletul.

— Nu înţelegeţi, spuse el în şoaptă. Dacă le-aţi fi ucis conducătorul, bătălia…

Viktoria ridică mâna ca să-l oprească.

— Noi eram acolo pentru *tine,* Anders. Pentru tine şi pentru Lisabet. Pentru că eraţi prietenii noştri. Am fost îngroziţi, credeam că aveau să vă tortureze. Ne era foarte frică să mergem în Drekhelm, dar pentru voi am… Toţi cei din clasă am găsit curajul s-o facem. Şi când am ajuns acolo… voi eraţi de partea *lor.*

Anders simţi cuvintele ca pe nişte lovituri nemiloase în stomac.

Apoi continuă Sakarias, fără să-l privească.

— De ce te-ai dus acolo, Anders?

Băiatul se stăpâni să nu-şi ridice privirea spre acoperiş. Nu voia să dezvăluie locul în care se afla sora lui… Dar nici nu ştia cât de multe le putea spune prietenilor săi. Şi îi era ciudă că trebuia să-şi pună problema asta.

— Este complicat, spuse el cu voce stinsă. Dar vă jur că nu a fost ca să vă trădez! Hayn v-a trimis?

— L-au arestat, răspunse Sakarias în şoaptă.

Anders simţi că se învârte pământul cu el. *Oare a aflat Sigrid cu ce se ocupa Hayn? A aflat de legătura noastră?*

— L-au închis în atelierul lui, continuă Viktoria. Nu ştim ce se întâmplă, însă Hayn l-a rugat pe unul dintre

paznici să-i dea o carte de la bibliotecă lui Sakarias, spunându-i că i-o promisese pentru ore.

— Dar n-aveam nevoie de ea la ore, spuse Sakarias. Şi ştim cu toţii că n-am împrumutat o carte de la bibliotecă în viaţa mea, decât dacă am fost obligat. Aşa că ne-am închipuit că e ceva ciudat la mijloc.

— Şi am răsfoit cartea, continuă Viktoria. Înăuntru am dat peste o hartă şi un bileţel prin care ne ruga să găsim o cale să ieşim şi să ţi-o aducem.

— Hayn a contat pe noi, s-a gândit că încă îţi suntem prieteni, spuse Sakarias, scoţând de sub bandaj o bucată împăturită de stofă, pe care i-o întinse lui Anders.

Fără să mai spună ceva, Anders o luă şi o vârî în jachetă.

— Şi sunteţi? întrebă cu glas domol. Mai sunteţi prietenii mei?

Cei doi se priviră în tăcere.

— Ce face Lisabet? întrebă Viktoria în cele din urmă.

— E bine, răspunse Anders, simţind o strângere de inimă. Jur că e în siguranţă!

Tăcură din nou. El aştepta, sperând din tot sufletul că mai au ceva să-i spună.

— Vrem să fim, spuse Sakarias într-un târziu. Adică… vrem să fim prietenii tăi. Ne pasă de voi doi, şi la fel şi celorlalţi – lui Jai, lui Mateo, lui Det. Dar e greu.

Viktoria încuviinţă din cap.

— În clipa asta suntem prinşi la mijloc. Îi ducem mesajul lui Hayn…

— Şi lipsim de la cină! le reaminti Sakarias, redevenind pentru o clipă cel de pe vremuri.

— Şi-o să intrăm în tot felul de belele, dacă nu

reuşim să ne furişăm înapoi fără să observe cineva, continuă Viktoria. Însă am făcut-o pentru că ne-a rugat Hayn. Încercăm să avem încredere în tine, Anders, dar…

Se opri şi ridică din umeri, iar Sakarias nu o contrazise.

Anders simţea un nod în gât. Ştia că şi asta era mai mult decât merita – prietenii lui aveau despre dragoni chiar părerea pe care o avusese şi el înainte; din câte ştiau ei, el îi trădase.

Şi *aveau dreptate,* iar asta era partea cea mai gravă. Chiar dacă o făcuse ca să evite o bătălie cumplită, devastatoare, adevărul era că luptase împotriva lor.

Chiar dacă se zbătuse pentru siguranţa tuturor, ei fuseseră nevoiţi să fugă, răniţi şi înfricoşaţi. Era oricum mare lucru şi că se aflau acum lângă el.

— Vă mulţumesc că încercaţi, le şopti el. O să vă dovedesc că puteţi avea încredere în mine! Vă rog, nu renunţaţi! Dar acum trebuie să plecaţi, până nu se face şi mai târziu.

— Baftă! spuse Sakarias. Sper că n-o să ne faci să regretăm că te-am ajutat.

— Spune-i lui Lisabet să aibă grijă de ea, rosti şi Viktoria.

Se mută pe partea pe care Sakarias era rănit, pentru a-l proteja de mulţime, şi, o clipă mai târziu, cei doi se strecurară în furnicarul de oameni.

Curând, nu erau decât două umbre în lumina palidă a felinarelor din faţa magazinelor şi a caselor.

Anders grăbi pasul pe alee, pentru a le ajuta pe fete să coboare; apoi ieşiră împreună pe poartă, cu capetele plecate în întuneric, pentru a nu fi observaţi de gărzile care încă îi căutau, strigând neîncetat pentru

a atrage atenţia către afişele cu portretele lor.

— Putem să ne luăm zborul de aici, din apropierea oraşului, spuse Ellukka după ce ieşiră şi porniră pe drumul de dincolo de ziduri. Nu ne vede nimeni şi lumina lunii e slabă, continuă ea. Abia aştept să fiu în aer, am îngheţat de tot!

Arăta mult mai slăbită decât de dimineaţă, după o zi lungă în care se expusese frigului din oraş, departe de lava din subteran de la Drekhelm.

— Ar trebui să studiem harta mai întâi, zise Lisabet. În caz că avem nevoie de ceva din oraş, înainte să plecăm. Oricum am întârziat şi oricum o să avem necazuri, aşa că vreo cinci minute în plus nu mai contează.

Înaintară o vreme pe drumul care ducea la vadul din depărtare, şi cum mulţimea se împuţina odată cu lăsarea nopţii, le-a fost destul de uşor să găsească ocazia de a ieşi de pe drum. Au dat peste un loc din spatele unei stânci uriaşe, iar Anders a scos bucata de stofa, despăturind-o şi aşezând-o pe pământ.

Era o hartă a Vallenului, aproape la fel ca cele pe care le văzuse în clasă sau pe peretele din sala hărţilor de la Drekhelm, cu o roză a vânturilor sus, în colţul din dreapta, şi ornamente complexe pe margini. Fusese pictată direct pe material.

Bucata de stofă avea dungi din fire de argint, metal pe care Drifa îl ţesuse direct în material. Probabil că aşa funcţiona magia – toate artefactele aveau nevoie de metal şi de focul magic al unui dragon fierar, iar Anders îşi imagina că runele desenate de lup trebuiau să fie gravate chiar pe fir, la o scară foarte mică.

— Păi, e pur şi simplu o hartă, spuse Rayna, împingând-o cu un deget. Nu se întâmplă nimic atunci

când o ating. Cum o să ştie că facem parte din familia Drifei?

Încă părea foarte ciudat să rostească lucrul acesta cu voce tare. Anders cercetă harta la lumina slabă a lunii. În afară de faptul că era imprimată pe pânză, şi nu pe hârtie, nu avea nimic deosebit.

— Sânge! spuse băiatul. Asta a mers cu punguţa. Probabil că, după atâta timp în care n-a atins-o nimeni, are nevoie de ajutor ca să funcţioneze.

— Bună idee! conveni Rayna, desfăcând broşa care-i prindea mantia şi înţepându-se în deget fără să mai stea pe gânduri.

Îşi ţinu degetul deasupra rozei vânturilor şi apăsă uşor până ce în mijlocul cercului căzu o picătură de sânge.

— Vreau să aflu unde se găseşte Sceptrul Soarelui, spuse ea cu voce hotărâtă.

La început nu se întâmplă nimic.

— Uite! exclamă Ellukka după câteva momente, arătând spre ornamentele de pe marginile hărţii.

Când privi mai atent, Anders văzu că marginile frumos desenate începuseră să se răsucească, să se amestece şi să se rearanjeze.

— Formează litere, şopti Lisabet, aplecându-se să distingă cuvintele care apăreau acum pe marginea hărţii.

Începu să le citească cu voce tare:

Acolo unde soarele se-ntâmpină la răsărit,
Iar stelele se admiră singure pe înserat,
Unde albastrul îmbrăţişează azuriul îndrăgit,
Capul sceptrului stă bine-ngropat!

Anders simţi un fior pe şira spinării.

— Păi... nu ştiu ce înseamnă asta, dar un lucru e clar: aşa o să găsim Sceptrul Soarelui.

— Şi-o să oprim Piatra Zăpezii din a slăbi dragonii şi a-i pune în pericol, murmură Rayna.

Anders dădu uşor din cap.

— Asta o să ne ajute să păstrăm pacea.

Capitolul opt

În timp ce Anders împăturea harta, îndesând-o în haină, Ellukka vorbi:

— Sceptrul Soarelui poate schimba totul. În felul ăsta putem pune capăt conflictului pentru totdeauna. Noi, dragonii, n-am vrut niciodată să începem luptele... mereu începeau lupii. Cu asta i-am putea slăbi atât de mult, încât să preluăm controlul definitiv. *Astfel* putem păstra pacea.

Anders înmărmuri.

— Nu, Ellukka! spuse el, îngrozit. Nu, nu pentru asta este sceptrul! Nu aşa ne-am înţeles. Am fost de acord să găsim un echilibru, o cale prin care să ne asigurăm că nici lupii, *nici* dragonii nu vor fi atât de puternici încât să pornească o bătălie.

Ea se întoarse spre el, punându-şi mâinile în şolduri.

— De ce îi aperi? Lupii au afişe cu tine, te caută, vor să te prindă, ar trebui să fii de partea noastră!

— Nu sunt de partea voastră, începu Anders. Eu...

— Păi n-ai cum să fii de partea *lor*! îl întrerupse ea.

— Nu sunt de partea nimănui!

Dintr-odată, toate cele trei fete îl fixară cu privirea şi el îşi dădu seama că ţipase. Or, el nu ţipa *niciodată.*

— Cred că suntem de ambele părţi, spuse Rayna, şi prin ea vorbi vocea raţiunii. Şi cred că aşa trebuie să

fim, pentru că noi facem parte din *ambele* lumi, Ellukka.

Nu părea convinsă pe deplin – iar Anders n-o văzuse arătându-şi nici cel mai mic interes pentru lupi până atunci. Dar faptul că aveau un unchi schimba lucrurile. Mai ales când era vorba despre unul căruia îi păsa aşa mult de ei precum părea să-i pese lui Hayn.

— Hai să vorbim despre asta când ne întoarcem, propuse Lisabet. Lui Mikkel şi lui Theo sigur le este greu să ne acopere atâta timp.

În tăcere, se îndepărtară şi mai mult de porţile oraşului, până ajunseră la o ravenă întunecoasă, unde dragonii se puteau transforma şi puteau pleca fără să fie văzuţi. Anders şi Lisabet îşi strânseră bine în jurul corpului toate straturile de îmbrăcăminte, pregătindu-se să îndure frigul nopţii.

De data asta, nu se mai vedea nicio privelişte sub ei – jos beznă şi deasupra stele, aveau sentimentul că zboară la nesfârşit în noapte. Din când în când, Anders vedea lumina lunii strălucind în câte un

râu sau lac, dar, după un timp, îi era prea frig ca să se mai uite în jos. Se retrăsese în gândurile lui, cumpănind la tot ce se întâmplase în ziua aceea şi la tot ce urma să se întâmple.

Fetele aterizară pe partea cealaltă a muntelui faţă de intrarea în Marea Sală, prinzându-se cu ghearele de pietrişul alunecos şi de zăpadă, şi, odată ajunşi în loc sigur, Anders şi Lisabet coborâră din spinarea lor. Rayna şi Ellukka îşi luară forma umană şi urcară toţi pe versant. Dragonii păreau deja mai întremaţi, căci simţeau costişa muntelui la picioare, şi chiar şi Lisabet, întărită de o zi petrecută în aerul rece din Holbard, arăta complet refăcută.

Sperau că vor reuşi să se strecoare neobservaţi pe

uşile mici, de dimensiunea oamenilor, ca să pătrundă rapid pe aleile din Drekhelm, fără să-şi dea cineva seama că fuseseră afară.

Dar n-au avut noroc. Ellukka intră tiptil pe uşă, iar ceilalţi o urmară. Anders era chiar în spatele ei, descheindu-şi mantia, iar când fata se opri, Anders, Rayna şi Lisabet se ciocniră unii de alţii – pe Anders îl izbi zdravăn în faţă o coadă blondă.

Când făcu un pas în spate să vadă ce-o oprise din drum, inima i se strânse cât un purice. Îi văzu pe tatăl ei, Valerius, şi pe bărbatul cu barba stufoasă, membru al Adunării Dragonilor, Torsten, care-l suspectase încă de când se înfăţişase pentru prima oară în faţa consiliului. Cei doi bărbaţi masivi stăteau la una dintre măsuţele întinse de-a lungul laturilor Marii Săli – centrul era probabil lăsat liber ca să poată ateriza dragonii –, iar în faţa lor erau resturile

de la cină. Probabil veniseră aici ca să poată sta de vorbă liniştiţi.

— Ellukka…? începu Valerius, ridicându-se în picioare. Ce cauţi afară la ora asta?!

Ellukka deschise gura, vrând să răspundă, după care o închise la loc, dar Rayna nu se pierdu cu firea.

— Am admirat stelele, spuse ea, din spatele prietenei ei. E o seară frumoasă şi cerul e senin.

— Ce?

Valerius le privi pe rând pe Rayna şi pe Ellukka, apoi din nou pe Rayna, iar dinspre Torsten răsună un pufăit dispreţuitor.

— De-abia am ieşit, acum câteva minute, continuă Rayna.

Într-un târziu, interveni şi Ellukka:

— Da, am admirat stelele, a spus ea, dând energic din cap.

Nu se pricepea deloc să se prefacă, iar dacă Valerius nu-şi dădea seama, Torsten cu siguranţă bănuia ceva.

— Şi de ce admiraţi stelele? întrebă el, încruntându-se.

— De ce nu? replică Rayna, degajată.

Anders ştia că sora lui era pe deplin conştientă de părerea lui Torsten despre ei doi, dar fata le ţinuse piept unor oameni şi mai înspăimântători pe străzile din Holbard.

— E o seară frumoasă, continuă ea.

— Nu aveţi voie afară după ce se lasă întunericul! i-o întoarse Torsten, încruntându-se. În special lupii. De unde ştim că nu trimiteţi semne cuiva?

— Să trimitem semne? răspunse Anders. Cui?

— Iar asta am putea face la fel de uşor şi în timpul zilei, interveni Lisabet. Cu o oglindă sau ceva.

Torsten căzu pe gânduri preţ de o clipă. Lui Anders îi venea să-i ardă una lui Lisabet.

— Deci chiar v-a trecut prin cap aşa ceva? întrebă bărbatul mătăhălos.

— Nu! răspunse Lisabet. Ziceam doar că…

— De când sunteţi pe-afară?

Exact în clipa aceea, Mikkel intră în goană în Sala Mare, folosind intrarea din spatele celor doi membri ai Adunării Dragonilor. Se opri brusc, iar pe uşă năvăli apoi şi Theo, rămânând în spatele colegului său de cameră.

— Aha, aici eraţi! exclamă Mikkel, exagerat de vesel; îşi dădu imediat seama că aveau nevoie de un alibi, dar nu ştia exact cum să le ia partea. Cum a fost…

— La admiratul stelelor! rostiră Anders şi Rayna într-un glas, înainte ca el să-şi poată încheia fraza.

— La admiratul stelelor! confirmă el, dând din cap cu multă convingere.

Torsten se întoarse şi îl privi lung, iar Mikkel rămase neclintit.

— Am fost pe-afară aici, aproape, spuse Ellukka. Vă auzeam, dacă ne strigaţi. Şi n-am stat mult.

— Aşa e, aprobă Mikkel. Doar am luat cina împreună!

— Sigur? întrebă Valerius, privind băiatul roşcat şi apoi fixându-şi cu privirea fiica.

— Tată! sări Ellukka, indignată.

Anders aruncă o privire spre Torsten. Bărbatul se holba drept la haina lui. *Se vede harta? Să fi ieşit vreun colţ din buzunar?* Lăsă privirea în jos şi văzu că vesta roz-aurie pe care o purtase ca deghizare în Holbard era la vedere şi îşi dădu seama că nu semăna deloc cu hainele pe care le primise din dulapurile dragonilor. Probabil că Torsten se întreba de unde o luase. Apoi îl străbătu un fior când realiză că Rayna încă purta o eşarfă verde-aurie.

— Ar trebui să ne pregătim de culcare, spuse fata, făcând o plecăciune întâi spre Valerius, apoi spre Torsten. Noapte bună!

— Uite ce e, eu… începu Torsten.

Dar Rayna o înhăţă pe Ellukka de mână, grăbindu-se spre cel mai apropiat hol şi, o clipă mai târziu, se bulucirăşi ceilalţi în spatele ei. Nimeni nu strigă după ei să se întoarcă.

— Haideţi la noi în cameră să vorbim! propuse Anders.

— Să luăm şi nişte mâncare, adăugă Rayna.

— Merg eu să iau, se oferi Theo. Dar nu începeţi fără mine!

Anders, Lisabet şi Mikkel se aşezară pe patul lui

Anders, iar Rayna şi Ellukka, una lângă cealaltă, pe cel al lui Lisabet.

În timp ce prietenii lui mai dădeau jos din haine şi se încălzeau, aşteptându-l pe Theo, Mikkel clătină trist din cap.

— Leif a întrebat dacă v-aţi întors, îi anunţă. I-am zis că da, şi că ultima oară când v-am văzut eraţi la cină, aşa că a pornit să vă caute. Mai târziu am dat iarăşi peste el şi nu vă găsise, fireşte, aşa că l-am trimis să vă caute în clasă. A fost un talmeş-balmeş.

Theo veni cu o tavă plină ochi cu felii de pâine neagră unse cu unt din belşug, cu două castroane mari de tocană – câte una pentru fiecare pat –, şase linguri şi o pungă cu mere pe care o ţinea sub braţ.

— Bun, zise el, împărţind mâncarea. Daţi-i drumul!

În timp ce înfulecau rapid, le povestiră lui Mikkel şi lui Theo toate întâmplările din ziua aceea. Anders era aproape sigur că, la fel ca Ellukka, şi Mikkel vedea în Sceptrul Soarelui oportunitatea de a-i învinge pe lupi odată pentru totdeauna. Theo însă nu părea la fel de entuziasmat de idee. Chiar dacă era şi el tot dragon, îşi lăsase familia în Holbard cu câteva săptămâni în urmă şi, fireşte, îi iubea.

După ce terminară povestea, Anders a rupt tăcerea care se lăsase. Ştia că avea să spună un lucru extrem de important, aşa că-şi alesese cuvintele cu grijă pe drumul de întoarcere de la Holbard.

Simţea că face un salt în aer, dar avea încredere că Rayna va zbura pe sub el ca să-l prindă. Avea încredere că o să fie de partea lui şi o să-l susţină, aşa cum se salvaseră şi până atunci unul pe altul, indiferent de situaţie. Spera că fata vorbise serios atunci când spusese că erau jumătate lup, jumătate dragon.

— Vom folosi sceptrul într-un singur fel, începu el, pe un ton ferm.

— Şi care-i ăla? întrebă Mikkel.

— Nu-l vom folosi ca să ajutăm vreuna dintre părţi să câştige, îi replică Anders. Dacă reuşim să dăm de el, o să-l folosim pentru a menţine echilibrul între lupi şi dragoni. O altă bătălie ar fi mult prea periculoasă, indiferent cine e în avantaj. Avem noroc că în ultima luptă nu a murit nimeni.

Spre marea lui uşurare, Rayna aprobă din cap.

— Eu şi Anders suntem singurii care pot folosi harta pentru a-l găsi, spuse ea. Aşa că asta e înţelegerea pe care-o propunem.

Cugetară toţi în linişte.

— Şi n-o să le spunem nimic adulţilor, interveni Lisabet.

Nu era chiar o întrebare, ci o afirmaţie.

Unul câte unul, ceilalţi cinci aprobară.

— N-ar face decât să trăncănească la nesfârşit despre asta, continuă Ellukka.

— Sau îl vor folosi ca să câştige, completă Lisabet. Voi sunteţi prietenii noştri, voi ne ascultaţi…

— Şi înţelegem de ce vreţi să-l folosiţi pentru a menţine echilibrul, spuse Ellukka oftând.

— Dar Adunarea Dragonilor nu va înţelege de ce vrem asta, răspunse Lisabet. La fel cum nici Lupoaica Alfa n-ar înţelege.

Când vorbi despre mama ei, vocea îi rămase neschimbată, însă fata lăsă privirea în jos.

— Bine, spuse Anders. Deci dacă-l găsim şi-l folosim, totul depinde numai de noi.

— Cred că asta a încercat şi Leif să ne spună, replică Rayna. Că trebuie să găsim un mod nou şi creativ de a rezolva problemele, unul la care să nu se fi

gândit nici lupii, nici dragonii. Ei nu fac altceva decât să caute metode de a se învinge unii pe alţii. Noi căutăm o cale prin care să ne asigurăm că nicio parte n-o să încerce să lupte contra celeilalte.

— Suntem cu toţii de acord? întrebă Anders.

— Da! răspunseră Lisabet şi Rayna într-un glas.

— Da, încuviinţă Theo din cap.

— Mă bag, zise Ellukka.

Mikkel oftă, privind în jos şi apoi în depărtare, cu umerii gârboviţi. Dar chiar când Anders simţea că inima începe să-i bată nebuneşte, celălalt băiat ridică privirea şi zâmbi larg.

— Glumeam! Sunt de acord. Trebuie să facem ceva, iar asta e cea mai bună soluţie pe care-o avem.

— Atunci, n-avem timp de pierdut, zise Lisabet. Însă acum ar trebui să mergem la culcare. Hai să ne vedem la micul dejun, ca să începem să descifrăm ghicitoarea de pe hartă şi să aflăm unde se găseşte sceptrul.

Anders mai citi ghicitoarea o dată, ca fiecare să se poată gândi la ea peste noapte, şi apoi, unul câte unul, plecară la culcare.

Şi Anders şi Lisabet se pregătiră de somn, dar se mişcau încet. Fusese o zi lungă, iar pentru Lisabet era tare greu să petreacă aşa mult timp aproape de căldura unui dragon.

— Mă simt bine să fiu de ajutor, spuse ea, în timp ce se băgau sub plăpumi.

— Şi eu, aprobă Anders. Sper să fie suficient.

— Ai făcut deja multe, îi zise ea. Mai mult decât şi-ar fi putut imagina cineva.

— Eu?!

Îi venea să râdă – de săptămâni de zile fusese neliniştit şi confuz. Nu se prea simţea ca o persoană

care rezolvă probleme.

— Da, tu, sigur că da! Ai descoperit cum să vezi până în Ulfar cu oglinda, ai luat legătura cu Hayn, te-ai întâlnit cu el, ai pus mâna pe hartă şi acum aduci laolaltă o echipă. O să fie bine, Anders, într-un fel sau altul, o să izbândim.

Anders nu ştia ce să răspundă, dar, în vreme ce îl fura somnul, se simţea mai optimist decât în ultimul timp.

A doua zi aveau să caute locul *unde albastrul îmbrăţişează azuriul îndrăgit.*

Dar deocamdată trebuia să se odihnească.

***

În dimineaţa următoare se întâlniră la micul dejun şi erau cu toţii nerăbdători să analizeze ghicitoarea. Dar, de parcă ar fi ştiut unde nu sunt bine primiţi, Nico şi Krissin, elevii de la Finskól pe care îi plăceau cel mai puţin, se aşezară la masa alăturată, mâncând în linişte, ca să audă cât mai bine tot ce discutau Anders şi prietenii săi. Se prefăceau că nu le dau atenţie, dar Nico se strâmba în timp ce-şi privea budinca pe sub bretonul brunet, iar Krissin îşi ţinea nasul pe sus, ca un lup care adulmecă în aer.

În aceste condiţii, Anders repetă în gând ghicitoarea, încercând să o desluşească singur, şi, alături de ceilalţi, privi frustrat la vecinii lor. Nu prea aveau unde să se mute, aşa că aşteptară altă ocazie ca să poată discuta.

După ce terminară cu toţii de mâncat, se ridicară şi-şi duseră castroanele şi farfuriile, după care se îndreptară spre clasă. Anders fierbea de frustrare; după ce aruncă o privire peste umăr ca să se asigure

că nu erau urmăriţi, le şopti prietenilor lui:

— Până la urmă, ce caută Nico şi Krissin la Finskól? Se poartă groaznic cu toată lumea. Leif putea alege pe oricine, şi, în plus, sunt lucruri care contează mai mult decât inteligenţa!

Mikkel îi răspunse tot în şoaptă:

— Leif alege pe cine vrea şi nu-şi explică niciodată deciziile. Dar are tot felul de motive. Am citit despre asta în studiile mele de istorie. Nu înseamnă că aceia pe care îi alege sunt şi de treabă.

— Avem câteva teorii în ce-i priveşte pe Nico şi pe Krissin, adăugă Ellukka. N-or fi ei de treabă, dar sunt foarte isteţi. Poate că Leif preferă să ştie mereu unde sunt şi ce pun la cale.

— Şi apoi, mai sunt cei ca Ferdie, spuse Mikkel rânjind.

— El studiază medicina, zise Ellukka, aşa că ar putea lucra şi învăţa fără nicio problemă la infirmerie. De fapt, stă pe-acolo mai tot timpul.

— Aşa-i, interveni Anders, amintindu-şi ce spusese Bryn când îi cunoscuse prima oară pe cei de la Finskól. Dar e altceva, toţi cei care îl întâlnesc îl şi plac. Ferdie ar putea ajunge şi să conducă lumea, atât de carismatic este, aşa că poate Leif vrea să se asigure că ajunge un om cinstit, pentru orice eventualitate.

— Exact, confirmă Mikkel. Iar în cazul Ellukkăi, fiind aşa o bună povestitoare, cred că Leif vrea să se asigure că şi ea o să fie cinstită. Poveştile au o putere uriaşă, cu ele poţi convinge oamenii să creadă tot felul de lucruri sau *să facă* tot felul de lucruri.

— Bineînţeles că sunt cinstită, spuse Ellukka pufnind. Cea mai cinstită.

— În fine, chiar dacă sunt sau nu ca noi, Nico şi Krissin complică lucrurile, interveni Lisabet.

— De acord, răspunse Anders, şi deja ne urmăresc membrii Adunării Dragonilor, nu avem nevoie de şi mai mulţi spectatori.

Anders sperase că vor putea studia singuri în dimineaţa aceea, ca să poată lucra la ghicitoare, măcar cu câţiva dintre prietenii lui; dar norocul n-a fost nici acum de partea lor.

— Bună dimineaţa! îi întâmpină Leif când intrară.

Alături de el erau cei mai tineri membri ai Adunării Dragonilor – Saphira şi Mylestom. Anders îşi dădu seama ce-i scăpase când Adunarea Dragonilor se strânsese în jurul mesei din Sala Mare – Saphira era într-un scaun cu rotile, aşa cum văzuse şi la alţii în Holbard. Pe fiecare roată se afla un mâner pe care-l putea apuca şi roti, iar fata purta mânuşi maro fără degete, ca să-i protejeze palmele. Ea şi Mylestom – ea cu obrajii rotunjori, zâmbind, iar el serios, deşirat, ţinându-şi spatele drept – se aşezaseră lângă pupitrul lui Leif.

— În dimineaţa aceasta, începu Leif, vom avea o lecţie mai puţin obişnuită. Deşi nu se discută prea des despre ele, vom vorbi despre evenimentele care au condus la ultima mare bătălie.

Un murmur slab se auzi printre elevi, iar el dădu din cap, semn că înţelegea uluirea elevilor.

— Având în vedere ce se întâmplă în ultima vreme, simt că ar trebui să ştiţi mai multe. Chiar şi cei mai mari dintre voi erau nişte copii pe-atunci, iar motivele bătăliei n-au fost simple. Ellukka, le poţi spune colegilor prima şi cea mai importantă regulă a poveştilor istorice?

Ellukka încuviinţă din cap.

— Există cel puţin două variante pentru orice poveste, şi de obicei chiar mai multe. Aşa că trebuie să

căutaţi variantele pe care nu le ştiţi, după care să vă întrebaţi de ce n-aţi aflat de ele.

— Exact! confirmă Leif. Aşa că noi o să vă spunem povestea în versiunea noastră, dar, în acelaşi timp, vreau să ţineţi minte regula Ellukkăi. Dacă aveţi o altă variantă în care poate fi spusă povestea, vă rog să interveniţi.

Aprobară toţi din cap, iar Anders aruncă o privire spre Nico şi Krissin, care se holbau deja la el, pregătindu-se parcă să arunce asupra lui responsabilitatea pentru toate nelegiuirile lupilor din poveste. Dar şi el era curios – mereu i se spusese că, într-o zi, dragonii atacaseră pur şi simplu, dar din vorbele lui Leif se înţelegea c-ar fi fost mai mult de atât.

— Acum zece ani, începu Leif, cei mai mici dintre voi – Anders, Rayna, Mikkel, Theo – aveau doar doi ani. Iar cei mai mari – Patrik şi Isabina – aveau doar opt. Pe atunci, Holbardul se dezvolta foarte repede. Paravanele împotriva vântului din port fuseseră reparate. Lisabet, ne poţi spune ceva despre paravane?

— Sunt cele mai mari artefacte din Vallen, răspunse Lisabet. Se întind de-a lungul zonei de la intrarea în port şi, indiferent cât de tare bate vântul sau cât de furtunoasă este vremea în larg, în port e mereu blândă. De-asta sunt atâţia oameni care vin din toate colţurile lumii să facă comerţ la Vallen.

— Chiar aşa! Doi lupi proiectanţi, Hayn şi Felix, au lucrat împreună cu un fierar de-ai noştri, Drifa, şi cu echipa ei, pentru a repara paravanele.

Ferdie ridică mâna.

— Vrei să spui că dragonii erau acolo, în Holbard, şi munceau *cot la cot* cu lupii?

— Exact! Existau neînţelegeri, eram două grupuri complet diferite, dar asta nu e doar povestea ultimei mari bătălii. Este povestea despre cum noi, dragonii, am încetat să mai lucrăm în Holbard. Cum ne-am oprit din a mai lucra alături de lupi.

Făcu o pauză, aşteptând ca murmurele din clasă să se stingă, după care continuă:

— Paravanele erau deja foarte vechi şi uneori erau lovite de rafale de vânt, punând în pericol vasele. Să le repari era o treabă foarte grea şi necesita o muncă migăloasă şi complexă. Trebuia să ne oprim destul de des ca să discutăm următorii paşi, dar şi să analizăm ce făcuserăm până atunci.

— Cred că ştiu un alt mod de a spune asta, interveni Rayna, ridicând mâna. Leif dădu din cap, iar ea continuă: Paravanele de vânt sunt importante. Dacă nu funcţionează, nu mai ajunge hrana la Holbard. Şi nici vapoarele. Oamenii au nevoie de marfa de pe vapoare ca să se poată întreţine şi chiar să supravieţuiască. Pentru dragoni, important e să discuţi totul iar şi iar, şi iar...

Făcu o pauză, iar Saphira râse, şi chiar şi Mylestom îşi acoperi gura, ca să nu i se vadă zâmbetul.

— Scuze, dar ăsta e adevărul!

— Aşa e, confirmă Saphira. Noi suntem cei mai noi membri ai Adunării Dragonilor şi tocmai învăţăm cum e cu discuţiile nesfârşite.

— Ei bine... spuse Rayna, poate dragonii au făcut cum credeau ei că este mai bine. Dar poate că lupii şi oamenii din Holbard simţeau că dragonii trag de timp intenţionat. Nu e întotdeauna uşor să-ţi dai seama care e motivul întârzierii.

Anders se juca cu vraful de hârtii de pe biroul din faţa lui – erau câteva schiţe tehnice de-ale Isabinei –,

îndreptându-le, una câte una, deşi nu era necesar s-o facă. Vorbeau despre părinţii lui şi ai Raynei. Despre Felix şi Drifa. Care lucraseră împreună la paravane.

— Foarte bine, Rayna, interveni Leif. Nu ştiu dacă e aşa sau nu, dar este un punct de vedere! Tare bine ar fi să putem gândi cu aceeaşi limpezime şi în legătură cu ce s-a întâmplat în continuare. Cineva, nu ştim cine, l-a omorât pe unul dintre lupii proiectanţi, pe Felix.

Celor aflaţi în încăpere li s-a tăiat răsuflarea, iar Anders lăsă capul în jos. Era foarte greu să audă vorbindu-se despre asta atât de nonşalant şi să se prefacă, la rândul lui, că nu era decât o poveste. Hayn spusese că el, Anders, semăna cu Felix, dar se întreba cum fusese bărbatul. Dacă fusese insistent şi încrezător precum Rayna, sau tăcut şi îngândurat ca Anders. Sau ce fel de lucruri i-ar fi învăţat pe gemeni, dacă ar fi avut şansa să-i crească.

Dacă Anders va mai avea ocazia să vorbească cu Hayn, îl va întreba.

— Ce păcat, zise Bryn, că a fost ucis. Dar ce legătură are asta cu bătălia?

— Ah, răspunse Leif, şi chipul lui blând, de obicei prietenos, se întunecă. În aceeaşi zi în care a fost omorât Felix, continuă el, dragonul fierar Drifa a fost văzută zburând din locul în care au găsit cadavrul.

— Deci ea l-a ucis, şopti Bryn.

— Sau… poate că fugea de persoana care-l omorâse, interveni Lisabet.

Toţi colegii se întoarseră spre ea, dar Anders îşi îndreptă privirea spre Leif şi descoperi că Drekleid îl privea şi el, gânditor.

— Poate că da, spuse Leif. Şi acesta e un fel de a interpreta faptele. Din păcate, lupii cred că Drifa este vinovata – şi motivele lor sunt uşor de înţeles. Ne-au

cerut să o judecăm, dar n-am găsit-o pe nicăieri.

Mylestom, care stătea în faţa clasei, luă cuvântul.

— Sau refuzăm s-o trimitem la Holbard, cum cred lupii.

— Chiar aşa! spuse Leif oftând. Fiind unul dintre dragonii care au căutat-o, vă spun sincer că eu, cel puţin, n-am reuşit să dau de ea. Dar lupii şi locuitorii Holbardului n-au fost mulţumiţi de eforturile noastre. Zvonurile s-au înmulţit şi, pe zi ce trecea, cetăţenii din Holbard au devenit tot mai sceptici în ce-i priveşte pe dragoni, temându-se de ei mai mult decât oricând.

— Pentru că, din câte ştiau ei, dragonii erau ucigaşi, spuse Ellukka şoptit.

Leif dădu din cap.

— Ne-au cerut să purtăm haine roşii când ne aflăm în Holbard în formă umană, ca să ştie cine suntem. După care ne-au spus că nu avem voie să mergem decât în anumite zone din oraş.

— Credeau că sunteţi chiar aşa de periculoşi? întrebă Theo încet.

— Că *noi* suntem chiar aşa periculoşi, îl corectă Mikkel. Sau, pun pariu că ar fi putut spune asta pentru că oamenii erau furioşi din cauza crimei şi nu voiau ca vreun dragon să fie atacat de locuitorii mânioşi din Holbard. Aşa era mai bine să fie în siguranţă în anumite zone din oraş.

— Bravo, Mikkel! spuse Leif. Chiar asta a fost scuza. Ori de câte ori zbura pe deasupra un dragon care venea să lucreze în Holbard, oamenii fugeau să se ascundă, iar Garda Lupilor ne urmărea.

— Şi cine ar mai fi vrut să meargă în Holbard în condiţiile astea? întrebă Rayna.

Leif oftă.

— Aşa cum s-a dovedit ulterior, mai nimeni. Din ce

în ce mai puţini dragoni fierari acceptau să lucreze în Holbard, iar proiectele începeau să se adune. Ne temeam că nu mai eram în siguranţă.

— Sau, interveni Ellukka, aţi refuzat să-i ajutaţi pe locuitorii din Holbard. Adică asta ar fi putut crede ei.

Leif privi înspre Saphira şi Mylestom.

— Aţi văzut?

— Reuşesc mai multe decât a realizat Adunarea Dragonilor în toate întrunirile, răspunse Mylestom. De obicei, în stadiul ăsta, membrii Adunării vorbesc unii peste alţii sau se îndepărtează cu totul de subiect. Măcar elevii tăi se ascultă unii pe ceilalţi.

— Asta înseamnă să fii Finskólar, replică Saphira cu zâmbetul ei simpatic.

— De aceea vă şi spun povestea asta astăzi, li se adresă Leif tuturor. Nu vorbim despre ea prea des, dar voi sunteţi tineri şi aveţi minţile deschise. Uneori, voi găsiţi soluţii acolo unde adulţii nu găsesc nimic.

Oare Leif le spunea din nou să treacă la acţiune? Anders nu era sigur, dar bănuia că asta era intenţia bărbatului. Deşi habar n-avea că ei puseseră deja mâna pe harta Drifei.

Leif continuă:

— Din ce în ce mai puţini dragoni îşi doreau să lucreze în Holbard, indiferent de recompensă. Lupii cereau ca Drifa să fie adusă în faţa judecăţii. Unii dintre noi erau de aceeaşi părere, iar alţii credeau că niciun dragon n-ar trebui supus judecăţii lupilor. Dar, în orice caz, nimeni nu a reuşit s-o găsească.

Anders îşi strânse pumnii pe sub bancă. N-o găsise nimeni, ştia, şi asta pentru că se ascunsese. Aşteptând să nască şi să-şi ascundă copiii la vreun aliat din Holbard. Dar unde plecase, totuşi? Oare o găsise cineva şi făcuse dreptate în numele lupilor? *Sau există*

o şansă ca ea să fie încă ascunsă pe undeva? şopti o voce timidă în mintea lui.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Krissin în şoaptă.

— Lupii au luat ostatici câţiva dragoni, răspunse Leif, nepermiţându-le să părăsească oraşul şi obligându-i să muncească la paravanele de vânt sau la alte proiecte.

— Stai puţin, interveni Lisabet, ridicând mâna. Lupii sunt o haită şi iau hotărârile altfel decât dragonii, dar nu cred că poţi spune că toţi „lupii” au făcut ceva, la fel cum nu poţi spune că toţi „dragonii” au făcut ceva. *Conducătorii* lupilor i-au luat ostatici pe dragoni.

— Şi poate erau disperaţi, spuse Ellukka ezitant. Dacă ei credeau că un dragon ucisese un lup…

— Dar poate că a făcut-o, îi replică Bryn. Fiindcă pe urmă s-a ascuns, şi asta nu dă bine deloc!

Rayna trase rapid aer în piept – Anders ştia că voia să-i ia apărarea mamei lor –, însă apoi îşi coborî privirea. Băiatul putea să bage mâna în foc că Ellukka o călcase pe picior pe sub masă.

— S-ar putea să fi fost disperaţi, admise Leif, având prea puţine motive să se încreadă în dragoni şi niciun ajutor pentru proiectele pe care le considerau vitale…

— Asta tot nu-ţi dă dreptul să iei ostatici! spuse Nico. Chiar dacă bănuielile lor erau întemeiate, şi nu ştim dacă erau, ce-au făcut ei a fost să plătească cu aceeaşi monedă.

— Mulţi dragoni au fost de părerea asta, zise Leif. A fost organizată şi o misiune de salvare. Un raid pentru a-i elibera pe dragonii ţinuţi prizonieri şi obligaţi să muncească în Holbard. Dar cum altfel ar putea fi descrisă o astfel de misiune?

— Un atac, şopti Anders.

Nu spusese nimic până atunci, fiind preocupat să-şi imagineze părinţii, şi toţi cei din încăpere îşi întoarseră privirile spre el.

— Chiar aşa, confirmă Leif, tot în şoaptă. Un atac. Care a dus la o bătălie. Şi la năruirea fărâmei de încredere care mai rămăsese; astfel s-a ajuns la prăpastia ce există şi azi între dragoni şi lupi. Mulţi membri ai Adunării Dragonilor au luptat în acea bătălie. Lupoaica Alfa de azi era pe atunci comandantul unui detaşament, una dintre vocile care se exprimau cel mai vehement împotriva noastră.

— Nu ne-au spus niciodată lucrurile astea, zise Lisabet, iar vocea îi tremura.

Anders tresări când îşi dădu seama că vorbeau despre mama ei.

— Lupii bătrâni sigur ştiu, dar nimeni de vârsta mea n-are habar de aşa ceva, continuă Lisabet.

— Lupii bătrâni îşi trăiesc propria poveste, spuse Ellukka. La fel ca dragonii în vârstă. Poveşti despre omoruri, despre refuzul duşmanilor de a face dreptate, despre haine roşii şi despre ameninţări.

— Dar asta nu înseamnă că a şi fost aşa, insistă Lisabet. Niciuna dintre părţi nu poate construi artefacte fără ajutorul celeilalte. Paravanele din Holbard n-au mai fost terminate. Şi se vede asta şi acum. Uneori, rafale puternice izbesc portul, iar în ultima vreme se întâmplă tot mai des.

— Paravanele sunt ultima noastră problemă, replică Leif. Deocamdată, noi, cei din Adunarea Dragonilor, ne confruntăm cu un raid al lupilor în Drekhelm şi cu furtul Pietrei Zăpezii. Fără îndoială că lupii au propriile poveşti despre răpirile noastre din timpul echinocţiului – şi aici îl privi pe Theo, care se

îmbujoră –, precum şi despre spioni de-ai noştri în oraşele lor. Iar noi avem poveşti despre raiduri, despre atacuri şi despre intenţiile lor sumbre. E greu de explicat cum se acumulează tensiunile şi cum se dezlănţuie la un moment dat.

— Şi de zece zile, membrii Adunării Dragonilor dezbat problema asta fără să ajungă la vreo concluzie, spuse Ellukka. Fără supărare! li se adresă celor trei membri.

— Nu se supără nimeni, răspunse Leif. Ai dreptate.

— Leif, interveni Nico încruntându-se, nu cred că ar trebui să discutăm despre cum să procedăm, având în vedere că aici, în clasă, sunt nişte lupi.

— De acord, îl susţinu numaidecât Krissin. Nici măcar n-ar trebui *să fie* în clasă. Ar putea fi spioni.

— Ba nu-s! sări ca arsă Ellukka.

— Întoarceţi-vă la ecuaţiile voastre, le spuse Mikkel de lângă ea. Sunteţi oricum mai buni la chestiile care necesită răspunsuri simple.

— Nu e nimic rău în faptul că o ecuaţie are un răspuns corect şi unul greşit! se răţoi Nico. La fel e şi cu lucrurile despre care vorbim aici.

Krissin se încruntă.

— Credeam că ascultăm toate punctele de vedere. Leif aşa a spus. Din punctul nostru de vedere, n-ar trebui să discutăm despre asta de faţă cu lupii. Ştii care este numele lui? adăugă ea arătând spre Anders. Anders *Bardasen!*

Urmă o tăcere lungă – se părea că dragonii ştiau proveniența numelui, deşi niciunul dintre ei nu era din Holbard. După ultima mare bătălie, orfanii ai căror părinţi şi nume erau necunoscute primiseră chiar numele bătăliei.

— I-a murit familia şi acum se presupune că le este

prieten dragonilor? întrebă Nico, ridicând o sprânceană.

— Voi n-aţi văzut ce au făcut în bătălie! spuse Ellukka, ţâşnind în picioare şi arătând spre Anders şi Lisabet. Eu, da! Dacă vreţi să plece, aţi prefera şi ca Leif să moară?

— Am dubii şi în privinţa lui Theo, adăugă Krissin. A venit din Holbard cu doar şase luni în urmă, iar familia lui este încă acolo. De unde ştim cui îi este loial?

Anders privi spre Leif, care-şi plecase capul şi îşi freca obrajii cu ambele mâini. De ce nu spunea ceva în apărarea lor? Anders şi Lisabet renunţaseră la *tot* ca să vină aici – la prietenii lor, la mama ei şi la unchiul lui. Renunţaseră la viaţa lor de la Ulfar, la toate cu care se obişnuiseră. Şi, deşi îşi găsiseră prieteni de nădejde aici, băiatului tot îi era un dor nebun de Sakarias şi de Viktoria, de Jai, de Det şi Mateo, simţea un gol în suflet când îşi imagina că-l credeau un trădător.

— Toată treaba asta putea fi o înscenare, spuse Krissin, vorbind tărăgănat, de parcă explica ceva extrem de simplu. Erau toţi în aceeaşi clasă. Cine ştie dacă nu aveau un plan ca cineva să-l atace pe Leif, iar Lisabet să-l apere şi apoi să avem toţi încredere în ei?!

— Nu e adevărat! a izbucnit Anders. Crezi că noi ne-am dorit să rămânem blocaţi aici?

Şi, în secunda următoare, începură toţi să ţipe, arătând cu degetul şi ridicându-se în picioare, unii aruncând acuzaţii şi alţii apărându-se. Anders nici măcar nu-şi mai dădea seama ce spunea fiecare, dar nici nu-i păsa – ce-l interesa era faptul că *el* se putea descărca şi se simţea foarte, *foarte* bine când ţipa la Nico şi la Krissin.

În cele din urmă, Leif ridică mâinile şi apoi vocea:

— Destul! strigă el, şi cum nimeni nu-l asculta,

strigă şi mai tare: DESTUL!

Unul câte unul, tinerii lupi şi dragoni tăcură şi se întoarseră să-l privească.

— Ei bine, spuse el calm, deduc că, până la urmă, nu sunteţi mai breji decât membrii Adunării Dragonilor. Şi începuseră ţi aşa de bine! Aveam aşteptări mai mari de la elevii pe care i-am ales chiar eu.

Anders o auzea pe Rayna mormăind ceva în bărbie şi chiar şi Lisabet cea liniştită părea să bombăne pe sub mustăţi. Iar el simţea că face la fel.

Leif clătină din cap.

— În restul zilei veţi avea studiu individual, spuse el. În mod normal, aş încheia lecţia aici, dar sincer să fiu, n-am încredere că nu veţi continua cearta când nu sunt aici. A venit timpul să primiţi o zi liberă, aşa că mâine e zi de odihnă. Mă aştept să fiţi toţi mai calmi când ne revedem.

Se auzi un şir de scuze, însă niciuna nu părea sinceră, şi, unul câte unul, elevii îşi reluară lucrul la mesele lungi, întorcându-se fiecare la treaba lui. Când Anders reveni la cărţulia cu lecturile sale şi exerciţiile de scriere, simţea cum în încăpere clocotea un conflict tăcut.

Mai mult decât oricând, părea să nu existe nicio soluţie pentru înverşunarea dintre lupi şi dragoni; poate doar să excludă posibilitatea ca unii să-i atace pe ceilalţi.

În timp ce clasa discutase despre începuturile luptei, era uşor să-şi dai seama unde se stricase treaba. Deşi tot conflictul pornea de la suspiciuni şi credinţe false, adevărul era că, până la urmă, muriseră atât lupi, cât şi dragoni.

Nu era vorba doar despre a înţelege şi cealaltă variantă a poveştii – clasa lui nu reuşise s-o facă nici

măcar cu ajutorul Drekleidului, şi niciunul dintre ei nu fusese implicat. Răul cel mai mare fusese făcut în timpul ultimei mari bătălii, şi Anders nu ştia dacă mai putea fi reparat.

Răul cel mare a fost făcut, rosti o voce firavă din capul său, *şi în bătălia din urmă cu zece zile.*

Acesta era gândul care-l măcinase încă de pe-atunci, oricât ar fi încercat să se ascundă. Nu le putea explica prietenilor săi că dragonii nu erau cine crezuseră ei că sunt. Suferiseră răni grave – fugiseră ca să-şi salveze viaţa.

La fel ca marea bătălie, şi aceasta începuse din pricina unor mituri şi-a unor minciuni, dar acum era vorba de nişte suferinţe reale, care trebuiau iertate. Şi deşi spera din adâncul sufletului că vor obţine cu toţii iertarea, se întreba dacă era posibil.

***

La prânz, Anders şi ceilalţi nu-şi mai asumară riscul ca Nico şi Krissin să se aşeze iarăşi lângă ei şi să-i oprească din dezlegarea enigmei. Mikkel şi Rayna merseră să ia mâncarea şi se întâlniră cu ceilalţi în marea sală a hărţilor, pe care Anders şi Lisabet o descoperiseră în prima zi, când ieşiseră din dormitor spărgând uşa.

Harta uriaşă a Holbardului era încă acolo, ocupând un perete întreg, iar în timp ce privea la însemnele care indicau Academia Ulfar, locul incendiului din port şi alte locuri din preajmă, Anders simţi primejdia unei bătălii iminente. Se strădui să se concentreze pe ghicitoare şi se aşeză alături de ceilalţi la capătul unei mese lungi.

— Hai s-o mai auzim o dată, spuse Lisabet, care-l

ajuta pe Theo să pună pe masă teancul de cărţi pe care-l adusese cu el.

Theo încă încerca să-şi dea seama ce făcea Sceptrul Soarelui, pe lângă presupunerea că avea legătură cu căldura – la urma urmei, purta numele Soarelui –, dar nu avusese prea mult noroc în cercetările lui.

Anders înghiţi o bucată din sandvici şi repetă versurile:

Acolo unde soarele se-ntâmpină la răsărit,
Iar stelele se admiră singure pe înserat,
Unde albastrul îmbrăţişează azuriul îndrăgit,
Capul sceptrului stă bine-ngropat!

Tăceau cu toţii.

— Ăăă… De unde să începem cu chestia asta? făcu, în cele din urmă, Ellukka.

— Cu primul vers, răspunse Lisabet. Soarele la răsărit.

— Deci e undeva în est, spuse Anders. De acolo răsare soarele. Nu se poate întâlni pe sine în altă parte, decât acolo unde este.

Îşi întoarseră cu toţii privirea către harta uriaşă a Vallenului, care înfăţişa, cu o acurateţe aproape perfectă, toate detaliile insulei, de la bălţi şi lacuri până la crestele munţilor.

— Mă întreb cum poate să „se întâmpine” pe el însuşi…? meditä Rayna.

— Poate e un fel de oglindă? încercă Mikkel. Trebuie să fie doi de tine ca să te saluţi singur.

— Cred că aşa e, admise Lisabet cu glas coborât. În următorul vers spune că e undeva unde stelele se

pot admira singure. Te admiri într-o oglindă, nu-i aşa? Theo, există cumva…?

Theo se ridicase deja, suspinând.

— O să caut o carte despre artefacte celebre care sunt oglinzi, spuse el, ieşind din sală.

Rămaseră toţi tăcuţi în absenţa lui Theo, mâncându-şi prânzul şi holbându-se fie la harta Drifei, fie la harta de pe perete, rupând din când în când tăcerea ca să murmure vreunul dintre versurile ghicitorii. Theo se întoarse şi începu să răsfoiască încruntat paginile cărţii cu care venise.

— Ce înseamnă „albastrul îmbrăţişează azuriul îndrăgit”? întrebă Anders în cele din urmă. Încerc să mă gândesc la… în fine, cred că sunt două chestii albastre şi azurii.

— Ce chestii? întrebă Lisabet încet, observându-i expresia încruntată şi contemplativă.

— Marea şi cerul, răspunse Anders. Poate că e pe undeva de-a lungul coastei de est?

Ellukka lăsă sandviciul jos.

— Ştiu locul! sări ea, împingându-şi scaunul în spate şi repezindu-se către uriaşa hartă a Vallenului. *Există* un loc în care marea întâlneşte cerul, şi este aici, în est! Am fost acolo cu tata şi, acum câteva luni, la şcoală, am tot repetat o poveste despre locul ăla!

Înhăţă un indicator de pe raftul de lângă hartă şi-l folosi pentru a le arăta un loc aflat în apropierea vârfului coastei de est. De-a lungul coastei se vedea un şir de insule; arătau de parcă fuseseră aruncate acolo în mare, iar jos, unde Ellukka bătea uşor cu indicatorul, era o pată albăstruie numită Lacul din Cer.

— Este un lac enorm, spuse ea. Se află chiar pe vârfurile foarte înalte şi abrupte ale culmilor negre – de aceea i se şi spune Lacul din Cer. Pentru că este

extrem de sus față de nivelul mării. Şi dacă te afli acolo la momentul potrivit, apa este aşa de liniştită, încât pare o oglindă.

— Bun! zise Theo, închizând cartea cu oglinzile şi întinzând mâna spre sandvici, vizibil uşurat. Pentru că eu nu găsisem nimic.

— Se reflectă răsăritul în el, continuă Ellukka. Sau, dacă zbori pe deasupra, noapte poţi vedea stelele.

— Crezi că ar trebui să mergem acolo într-o zi cu vreme bună? întrebă Mikkel.

— Nu, răspunse Anders. Aici nu spune „când”, ci spune „unde”. Aşa că trebuie pur şi simplu să mergem în locul în care se întâmplă, nu în ziua în care se întâmplă.

— Ăsta trebuie să fie, zise Rayna. Propun să mergem mâine, când avem zi liberă.

Mikkel mormăi, lăsându-şi capul în jos şi lovindu-l uşor de masă.

— De data asta să vă întoarceţi acasă înainte de lăsarea întunericului! Pe bune, vă implorăm! Theo şi cu mine n-o să mai găsim niciun pretext să vă acoperim.

— Vom face tot ce putem, îi promise Ellukka.

Anders abia dacă o auzi. Era prea preocupat cu harta. *Lacul din Cer!*

Rezolvarea ghicitorii nu fusese aşa de dificilă pe cât îl avertizase Hayn, dar îi ajutaseră prietenii lupi şi dragoni. Şi poate că, până la urmă, cea mai grea parte era să fie sânge din sângele Drifei – căci asta chiar nu era ceva ce putea simula.

A doua zi aveau să afle dacă interpretarea lor era corectă. Şi dacă era aşa, aveau să găsească Sceptrul Soarelui.

Capitolul nouă

În ziua următoare se strecurară afară dis-de-dimineaţă, lăsându-i în urma lor pe Mikkel şi pe Theo, destul de tensionaţi – cei doi băieţi îşi făceau mai puţine probleme pentru reuşita misiunii şi mai multe pentru interogatoriul la care aveau să-i supună Valerius şi Torsten, dacă cineva observa lipsa celor patru elevi. Theo plănuia să încerce să vorbească cu Hayn, ca să-l pună la curent cu ce descoperiseră, numai de-ar fi găsit o portiţă în care să fie suficientă linişte încât să se poată strecura în micuţa cameră unde era ascunsă oglinda.

Deocamdată, el şi Mikkel erau hotărâţi să se străduiască din răsputeri. Îşi luară rămas-bun de la ceilalţi, după care se grăbiră înăuntru pentru a pune la cale prima lor diversiune – o sesiune de studiu în camera Raynei şi a Ellukkăi. Dacă va veni cineva să le caute pe fete, aveau să le spună că tocmai plecaseră după ceva gustări. În fond, trebuiau să fie prin preajmă, dacă prietenii lor erau acolo, nu?

Anders îşi ţinea eşarfa înfăşurată în jurul feţei, în timp ce Rayna plutea printre vârfurile munţilor. Stabilise împreună cu Ellukka să pornească spre est şi să zboare la înălţime joasă pe deasupra Râului Sudrain, până aveau să ajungă la Munţii Seacliff de pe coastă. De acolo, urmau să se îndrepte spre Lacul din Cer. Avea să fie o călătorie mai lungă decât dacă ar fi zburat în linie dreaptă, dar aşa riscau mai puţin să fie observaţi de jos.

Ceaţa din timpul nopţii nu se risipise încă şi, privind în jos peste umărul Raynei, Anders văzu că se adunase la poalele muntelui, precum apa, cuibărită în fiecare ravenă. Sudrainul curgea printre brazii înalţi

asemenea unei cumplite fiare dungate cu gri şi cu alb, pentru ca, în cele din urmă, copacii să se răărească şi să apară Munţii Seacliff, înălţându-se spre cer. În stânga râului se vedeau Zonele Muntoase, câmpiile vaste şi pline de iarbă, care se întindeau între cele două lanţuri de munţi, dar Rayna nu zbura atât de sus încât să vadă marea de dincolo de munţi, către nord.

Era o zi rece şi însorită, de-abia zărindu-se câţiva nori – cerul era de un azuriu-argintiu palid, iar soarele răsărea încet din direcţia în care zburau. Cu cât se apropiau mai mult de culmile munţilor, cu atât se făcea mai frig şi, după vreo două ore, când Anders se ghemuise sub straturile de haine – se făcuse atât de frig, încât simţea şi el –, îşi dădu seama că Rayna începea să coboare.

Mai aruncă o privire şi zări numaidecât Lacul din Cer.

Era *enorm!*

Exact aşa cum spusese Ellukka, pantele negre, abrupte, alunecau direct în apa de dedesubt şi lacul chiar îşi croise drum până spre marginea culmii, apele argintii-albastre reflectând cerul, tulburate din când în când de câteva rafale de vânt.

Cei doi dragoni dădură ocol pe deasupra mării, iar Anders se aplecă îndeajuns de mult ca să poată zări valurile învolburate şi înspumate care se loveau de poalele munţilor; apoi trupul Raynei se zgudui uşor şi băiatul auzi un bombănit care-i dădu de înţeles să nu se mai foiască.

Zburând una alături de cealaltă, cu vârfurile aripilor aproape atingându-se, Rayna şi Ellukka cotiră dinspre mare pe deasupra lacului, plutind peste colinele din partea opusă. Anders încerca să absoarbă fiecare detaliu – stâncile aflate de-a lungul ţărmului,

iarba verde-aurie care creştea pe margini –, ştiind că sceptrul putea fi ascuns oriunde pe ţărmurile uriaşului lac. Sau, mai rău, undeva sub apă.

Fetele îşi deschiseră aripile larg şi coborâră pe pământ, aterizând pe un petic de iarbă fragedă aflat în capătul din vest al lacului, cel mai depărtat de mare. Stâncile de pe margine îl făceau cel mai potrivit loc de aterizare, iar Rayna şi Ellukka poposiră una lângă alta.

Anders şi Lisabet coborâră amorţiţi, întinzându-şi picioarele şi îndoindu-şi spatele, până ce îşi reveniră complet. Lisabet părea cam palidă, aşa cum fusese şi după zborurile spre şi din Holbard. Anders lăsă jos geanta pe care o căra, ca să se poată dezmorţi cum trebuie.

Odată ce se îndepărtară suficient, Rayna şi Ellukka se transformară, aripile dispărându-le într-o clipită, micşorându-se şi metamorfozându-se până ce redeveniră fiinţe umane, rămânând în poziţia pe care dragonii păreau s-o adopte înainte şi după fiecare transformare: aplecaţi, cu trei puncte de sprijin.

— Au trecut aproape două săptămâni de când ne-am transformat ultima oară, spuse Lisabet gânditoare. La Drekhelm nu o putem face – îmi e foarte greu, iar dacă dragonii ne-ar vedea… Dar am senzaţia că trebuie s-o fac. E aşa… ca un fel de mâncărime.

Imediat ce rosti cuvintele acestea, Anders avu şi el aceeaşi senzaţie.

— Poate reuşim azi, îi răspunse el. Măcar puţin.

— Însă, mai întâi, spuse Lisabet pe un ton mucalit, cred c-o să luăm prânzul.

Rayna şi Ellukka se întinseseră deja spre geanta lui Anders, cotrobăind prin ea după proviziile pe care le împachetaseră la micul dejun.

— Mor de foame, zise Rayna, despachetând un

sandvici şi vârând jumătate din el în gură.

— Mda, chiar că mor, aprobă Ellukka. Mereu se întâmplă aşa după un zbor lung. Anders, Lisabet, revenim într-un minut.

În vreme ce dragonii se puseră pe înfulecat, Anders se întoarse spre lac să-l studieze, iar Lisabet îşi scoase bocancii şi şosetele, îşi suflecă pantalonii până la genunchi şi înaintă în apa lacului, lăsând răceala să-i ajungă la oase şi oftând fericită.

— Ăsta trebuie să fie locul cu pricina, spuse Anders. Albastru în lac şi azuriu pe cer, se vede clar cum formează o oglindă perfectă.

— Mai întâi haleala! zise Rayna din spatele lui. Pe urmă căutarea.

El râse, întorcându-se şi lăsându-se în iarbă lângă sora lui geamănă, care se apucase să devoreze al doilea sandvici. Se sprijini în mâini, cercetând lacul. Anders şi Rayna nu părăsiseră niciodată Holbard înainte să se transforme şi tot ce văzuse Anders în ultimele zile, în timp ce zburase deasupra ţinuturilor – munţii, câmpurile, coasta zimţată a Vallenului –, totul părea nespus de frumos.

Şi, cum îşi amintea o mică parte din el, *nu doar nespus de frumos. Ci pur şi simplu incredibil.* Lacul era uriaş şi în ghicitoare nu exista niciun indiciu care să le spună unde ar putea căuta Sceptrul Soarelui. Întreaga Gardă a Lupilor ar fi putut scormoni prin lac fără să dea de el. Odată cu gândul acesta, buna dispoziţie îi pieri aşa cum soarele se ascunde pe după nori.

Băiatul ridică privirea către cerul argintiu-albastru şi se uită cu coada ochiului spre soare, în timp ce trasa o linie de-a lungul lacului. De acolo, nici măcar nu se vedeau stâncile

zimţate de pe ţărm. Arăta de parcă apa se

întindea până la cer, cele două îmbinându-se perfect împreună.

Deodată, s-a îndreptat de spinare. *Unde albastrul îmbrăţişează azuriul.* Chiar *aveau* indiciul necesar! Nu avea nevoie de toată Garda Lupilor, trebuia doar să acorde atenţia cuvenită versurilor din ghicitoare.

— E la celălalt capăt al lacului! spuse el, ţâşnind în picioare. Priviţi, albastrul îmbrăţişează azuriul, chiar acolo!

Se transformă în lup, gonind din clipa în care labele îi atinseră pământul, cu un avânt nemaiîntâlnit. Era o senzaţie grozavă să aibă iarba din nou sub labe, adulmecând mirosurile tari ale copacilor din jurul lui, gustul sărat, delicios al mării îndepărtate, şi mirosul fumului de lemn ars venind dinspre o colibă din apropiere.

În timp ce goneau amândoi pe ţărmul lacului, auzi urletul lui Lisabet din urmă şi îi răspunse vesel. Se simţea bine să alerge cu ea, întinzându-şi labele şi sărind peste stânci, străbătând distanţele cu repeziciune.

Foarte curând, ajunseră la capătul îndepărtat al lacului, şi Anders reveni mai mult de nevoie la forma umană.

Lisabet nu-şi mai pusese bocancii înainte să pornească după el, iar acum ţopăia nerăbdătoare de pe un picior pe altul, în timp ce îşi scotea şi el şosetele şi bocancii.

— Albastrul îmbrăţişează azuriul, spuse el, suflecându-şi pantalonii şi intrând în apă. Trebuie să fie pe-aici pe undeva, de-a lungul acestui mal, unde lacul întâlneşte cerul. Se vede limpede din celălalt capăt şi este cel mai bun loc în care să aterizeze un dragon. Probabil aici a poposit Drifa. Ghicitoarea spune că e

bine îngropat. Trebuie să fie pe la bolovanii ăştia.

Rayna şi Ellukka alergau în formă umană pe malul lacului şi, când ajunseră aproape de Anders şi Lisabet, cei doi lupi se îndepărtaseră destul de mult de-a lungul ţărmului. Apa era puţin adâncă la margine, printre stânci, aşa că nu era greu să avansezi prin undele ei, dar Anders simţea un fior pe şira spinării când se gândea că la doar un metru de el se afla o prăpastie abruptă, fără fund, care ducea până-n mare.

Cei doi dragoni împroşcară cu apă, ajungând lângă ei, amândouă fetele tremurând din cauza apei reci.

O vreme căutară în locuri diferite de-a lungul malului, apoi, dintr-odată, Ellukka scoase un ţipăt:

— E ceva aici!

Anders se repezi spre ea, apa învolburându-i-se în jurul picioarelor cu fiecare pas pe care-l făcea. Fata se aplecase deasupra unei bucăţi de piatră aspră care părea a face parte din peretele de stâncă, trăgând de ceva ţintuit în spatele acesteia.

— E aici, spuse ea, opintindu-se iarăşi. Dar nu se clinteşte!

Lisabet se aplecă să încerce şi ea, dar obiectul era sub apă.

— Poate că ar trebui să încerce Anders sau Rayna? sugeră ea. Ştii, poate e vorba de sângele familiei.

— Merită încercat, răspunse Ellukka, gâfâind şi dându-se la o parte.

Anders îi luă locul, suflecându-şi mâneca şi mai mult şi întinzând braţul pe sub apă, pentru a pipăi piatra cu degetele. În câteva secunde îşi dădu seama ce descoperise Ellukka: un soi de tub lung, înfăşurat într-un fel de pânză cerată.

Trase şi el şi, fără cel mai mic efort, obiectul ieşi din locul în care era înfipt. Când îl scoase de sub apă,

văzu că stofa în care era înfăşurat era verde şi plină de noroi, legată cu o sfoară împletită cu fire de argint, la fel ca
harta.

Nici măcar nu se mai întoarseră la ţărm – Rayna îl ajută pe Anders să desfacă toate nodurile, iar Ellukka şi Lisabet se aplecară să vadă şi ele.

Cu grijă, Anders şi Rayna dădură la o parte pânza verde. Bucata de lemn vechi care ieşi la iveală era aproape la fel de groasă ca antebraţul lui Anders şi avea cam aceeaşi lungime. Pe ea se unduiau fâşii subţiri de fier, încastrate în lemn, iar pe unul dintre capete era fixată o sferă de fier, prinsă ca-n nişte gheare de lemn şi gravată cu rune complicate.

Se holbau toţi la ea, uimiţi.

— Nu-i prea mare… spuse Ellukka ezitant.

— Credeam că un sceptru trebuie să fie lung ca un toiag, completă Rayna. Ăsta pare mai mult Băţul Soarelui, decât Sceptrul Soarelui.

Anders se arăta şi el dezamăgit, dar alungă sentimentul că era ceva în neregulă. Îi întinse Raynei stofa şi sfoara, apoi învârti sceptrul, studiindu-l din toate unghiurile.

— Are cineva vreo idee cum ar putea fi folosit?

— Poate că trebuie să atingă harta? sugeră Lisabet, fără să pară prea convinsă. Nu există instrucţiuni? Adică, harta ne ajută să descoperim artefactele Drifei, nu cum să le folosim, dar…

Se întoarseră la mal, îşi luară încălţările – mai puţin Lisabet – şi se îndreptară în linişte către celălalt capăt al lacului. Anders ştia că nu era singurul care se simţea neliniştit. Scoase harta din geantă şi o întinse pe pământ. Ellukka şi Lisabet ţinură de colţuri cu vârfurile degetelor ca briza să nu le sufle harta.

Anders se lăsă în jos, odată cu Rayna, şi atinse cu grijă vârful sceptrului de hartă.

Timp de câteva momente nu se întâmplă nimic. Apoi, ornamentele de pe marginile hărţii începură să-şi schimbe forma, răsucindu-se, aşa cum făcuseră şi înainte. Anders fu cuprins de uşurare, iar tensiunea din umeri se diminuă. Harta *chiar* avea instrucţiuni.

Lisabet se aplecă, privind cu atenţie, şi începu să citească cuvintele care se formaseră acum pe marginea hărţii.

Din adâncuri şi prin văzduh uşor,
Vei găsi locul tăinuit, doar să treci ca-n zbor
Prin vălul ca gheaţa al unui munte falnic,
Unde rót[2] *întâlneşte piatra, aşa cum a învăţat grabnic.*

— Haite şi labe! şopti Lisabet.

— Scântei şi solzi! replică Ellukka, tot în şoaptă. De-aia a fost ghicitoarea uşor de rezolvat.

Rayna oftă.

— Fiindcă mai avem de găsit o bucată a sceptrului…

Capitolul zece

Erau cu toţii obosiţi când s-au întors la Drekhelm. Dar măcar aveau o bucată, îşi spunea Anders. Chiar dacă a doua ghicitoare era mai puţin clară decât prima.

Rayna şi Ellukka erau obosite când au aterizat, aşa că se transformară pe panta muntelui încă luminată de

2 Cuvânt ce provine din lb. norvegiană veche, echivalentul a *root* în lb. engleză, adică „rădăcină” (n. red.).

soarele ce apunea, astfel încât să-şi croiască toţi patru drum spre uşile Marii Săli şi să se asigure că nu-i vede nimeni, ca să se poată furişa înăuntru.

— Nu e vorba doar despre faptul că ne-am bălăcit prin apa rece, spuse Ellukka, a fost şi foarte frig azi.

— Simt că nu mai pot gândi clar, recunoscu Rayna. Dar o să ne revenim, odată întoarse aici.

Anders îşi muşcă buza în timp ce urca panta spre uşi. Probabil că acela era efectul Pietrei Zăpezii.

Oare Hayn nu mai găsise nicio cale de amânare? Să fi pus Sigrid mâna pe un amplificator? Dacă da, ar fi putut răspândi cu uşurinţă până-n Drekhelm frigul pe care-l simţeau în Holbard.

Se opri în faţa uşii întredeschise şi aruncă o privire prin crăpătură. Se blocă la vederea imaginii care i se înfăţişă dinaintea ochilor şi ridică mâna, cerându-le celor din spate să păstreze liniştea. La masa din capătul sălii era strânsă Adunarea Dragonilor şi membrii ei erau, cel mai probabil, în mijlocul uneia dintre nesfârşitele lor dezbateri.

Saphira, una dintre cele mai tinere membre, care venise cu o zi înainte la ei în clasă, luase cuvântul:

— Ideea e că cineva a aprins focurile alea din Holbard, chiar dacă nu ştim cine a fost.

Torsten pufni în barba mare şi stufoasă.

— Dac-aş putea, i-aş felicita.

Valerius îi aruncă o privire reprobatoare, care-l surprinse pe Anders – credea că Torsten şi Valerius erau mereu de aceeaşi părere. Sau poate că erau de acord doar în majoritatea cazurilor.

— Avem rapoarte de la spionii noştri, spuse el. Au fost martori la incendiul din port şi au spus că flăcările erau cu alb şi auriu. A fost un foc de dragon.

Mylestom se aplecă în faţă de pe locul lui de lângă

Saphira.

— Şi de unde ştim că nu l-au aprins chiar spionii?

Ridicând un vraf de hârtii pe care le ţinea în mână, Leif răspunse:

— Am încredere în ei. Dar mai sunt nişte veşti proaste. Am aici un raport nou despre un incendiu mic de acum trei zile. A izbucnit la depozitul unui neguţător care aprovizionează cu legume Barăcile şi Academia Ulfar. Îşi depozitase marfa lângă oraş şi se spune că, în urmă cu trei nopţi, acolo a fost aprins un alt foc alb cu auriu.

— Şi spionii noştri nu ştiu nimic? întrebă Valerius. N-au habar cum s-a întâmplat?

— Important este că s-a întâmplat! mârâi Torsten, părând la fel de violent precum un lup înfuriat. Lupii trebuie să priceapă că nu suntem lipsiţi de apărare.

În acel moment începură toţi să vorbească, şi în jurul mesei se iscă o zarvă teribilă.

— Nu poţi să…

— Trebuie să ţinem minte…

— Lupii o să…

Leif ridică ambele mâini şi, în cele din urmă, larma încetă.

— Haideţi să amânăm discuţia până după cină, propuse. Vom asculta pe toată lumea, dar pe rând.

Membrii Adunării Dragonilor ieşiră din sală în grupuri de câte doi sau trei, sporovăind fără oprire.

Imediat cum plecară, copiii se strecurară înăuntru. Ultima intră Rayna, şi trase uşa după ea.

— Ar trebui să mă duc să-l caut pe tata, spuse Ellukka. O să-i zic c-am fost pe-aici toată ziua şi că l-am aşteptat la cină.

— Şi noi ar trebui să mâncăm, zise Lisabet.

În timp ce ea, Rayna şi Anders îşi luară mâncarea

şi plecară să-i caute pe Mikkel şi pe Theo, Anders se întreba dacă n-ar trebui să vorbească cu Leif despre teoria falsificării focului de dragon. Dar nu era sigur nici dacă era posibil la o scară aşa de mare, d-apoi dacă asta se întâmplase sau nu.

Îi găsiră pe băieţi şi-i puseră la curent cu ce se întâmplase, în timp ce o aşteptau pe Ellukka în camera lui Anders şi a lui Lisabet. Mikkel şi Theo erau mai mult entuziasmaţi, decât copleşiţi – îi amintiră lui Anders că, indiferent cât de dificilă avea să fie cea de-a doua ghicitoare, deja o rezolvaseră pe prima şi nici măcar nu le luase aşa mult timp.

— Sunt sigur că Leif a bănuit ceva azi, spuse Mikkel. Amândoi credem că ştia că ascundem *ceva,* dar nu a întrebat ce.

— Şi mai credem că voia să ascundem în continuare lucrul ăsta, completă Theo. Astfel încât Valerius şi Torsten să nu afle.

— Ellukkăi trebuie să-i fie foarte greu să păstreze secrete faţă de tatăl ei, spuse Rayna.

— Mai bine asta, decât ce s-ar putea întâmpla cu noi dacă ar afla, răspunse Lisabet, şi nimeni nu putu s-o contrazică.

Când apăru şi Ellukka, deja încercau să dezlege ghicitoarea.

— Tata e frustrat, îi anunţă ea. Cu toţii sunt. Le-o plăcea dragonilor să întoarcă discuţia pe toate părţile, dar chiar şi membrii Adunării ştiu că n-o pot duce aşa la nesfârşit. Dar nici nu se mai ascultă unul pe celălalt. Unde suntem cu ghicitoarea?

— Aici, spuse Mikkel. Spune ceva de vălul unui munte. Un văl e ceva care te-acoperă, nu-i aşa? Aşadar… ar putea fi nori? Mai spune şi că vălul este ca gheaţa, iar norii sunt îngheţaţi.

— Adică trebuie să zburăm direct prin nori? întrebă Lisabet cu îndoială în glas.

— Aşa se pare, admise Theo. Să sperăm că n-o să ne zdrobim de munţi.

— „Prin văzduh uşor”, zise Anders, repetând cuvintele ghicitorii pe care-o memorase. Pare că se referă tot la nori, continuă el. Credeţi că e prea evident?

— N-am de gând să mă plâng că-i uşor, răspunse Rayna. Mă întreb ce înseamnă cuvântul acesta, *rót,* fiindcă nu l-am mai întâlnit până acum.

— Cred că e în altă limbă, spuse Ellukka. Bryn trebuie să ştie. Putem s-o întrebăm mâine la ore.

Anders se gândi la specialista în limbi străine de la Finskól, care fusese mereu prietenoasă cu el. Dacă ştia ce înseamnă cuvântul, poate că originea lui le-ar oferi un alt indiciu.

În seara aceea, însă, nu mai progresară, deşi Anders rămase treaz până târziu, întorcând în minte ghicitoarea pe toate părţile, până ce, în cele din urmă, adormi. Bănuia că şi ceilalţi făceau acelaşi lucru.

***

În dimineaţa următoare, copie cuvântul *rót* pe o foaie de hârtie şi se aşeză lângă Bryn imediat ce ajunse în clasă. Dar până să apuce să deschidă gura ca s-o întrebe ce însemna, îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Fata îşi ţinea umerii plecaţi şi mâinile pe lângă corp, iar pielea cafeniu-deschisă îi era mai palidă decât în mod normal. De obicei părea puternică, dar acum era împovărată de ceva.

— Bryn, eşti bine? o întrebă.

Fata tresări când îi auzi vocea şi-şi ridică privirea

clipind, apoi încercă să zâmbească.

— Sunt bine, răspunse. Doar că e tare frig şi în dimineaţa asta parcă mă afectează mai tare.

Pe Anders îl străbătu un fior, dar nu avea nicio legătură cu vremea.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebă el. Să-ţi aduc ceva cald de băut?

Ea clătină din cap.

— Nu pare să mă ajute cu ceva. Pe bune, o să-mi revin.

Făcu însă o pauză şi-şi muşcă buza, continuând:

— Nu-mi fac griji pentru mine, dar mama e la infirmerie, recunoscu ea. A leşinat azi-noapte.

— Haite şi labe! murmură el. Îmi pare rău, sper să se simtă mai bine în curând.

Între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare – băiatul nu intenţionase să-i ceară scuze, dar într-un fel, el fusese cel care-i lăsase pe lupi să fure Piatra Zăpezii. Cei din haita lui le făcuseră asta alor ei. Şi deşi Bryn nu-l considera pe el vinovat, tot nu ştia ce să spună.

Până la urmă, ea rupse tăcerea:

— Voiai să mă întrebi ceva?

Vârî mâna în buzunar după foaia de hârtie.

— Oare îmi poţi spune ce înseamnă cuvântul ăsta? întrebă el, arătându-i hârtia.

Ea se aplecă să citească şi se încruntă gânditoare.

— Depinde.

— De ce anume?

— De limba din care provine. Cuvântul acesta există în mai multe limbi.

— Aha! Anders păru descurajat. Habar n-am.

— Păi, spuse ea, lovind uşurel cu degetul litera *r,* în allemhaütenă înseamnă „roşu”. De obicei, are umlaut pe litera „o” în loc de accent, dar asta poate fi

influenţată şi de scrisul de mână şi, uneori, în textele vechi, era folosit accentul.

Anders nu înţelegea cum l-ar putea ajuta cuvântul *roşu* la rezolvarea ghicitorii, dar, mai mult de atât, se întreba de ce ar fi folosit mama lui un cuvânt din Allemhaüt. Se zvonea că era din Vallen şi Mositala. Şi apoi, tot ce ştia Anders cu adevărat despre Allemhaüt era că lui Sakarias îi plăcea să cumpere creioanele făcute acolo.

— Ştii ce înseamnă şi în alte limbi? o întrebă pe Bryn.

— Hm…

Făcu o pauză aşa de lungă, încât Anders se întrebă dacă nu cumva uitase de el, aşa că încercă să stea locului şi să-şi stăpânească nerăbdarea. Dacă Bryn nu ştia, unde ar fi putut găsi răspunsul?

— Da, spuse ea dintr-odată, tocmai când el era pe punctul de-a renunţa. Poate fi un cuvânt în vallenita veche. Asta e limba care se vorbea cu secole în urmă.

— Serios?

Anders se entuziasmă din nou. Ştia un singur cuvânt în vallenita veche – *barda,* care însemna „bătălie”, cuvântul de la care-i venea şi numele.

— Da, răspunse Bryn, cred că înseamnă „rădăcină”, ca rădăcina unui copac sau a unei plante. Se încruntă. Sau poate a unui dinte? Poate. Dar…

— Mulţumesc! răspunse Anders, încercând să nu se grăbească în timp ce vârî la loc în buzunar foaia de hârtie. Eşti cea mai tare, Bryn!

— Cu plăcere, replică ea, părând uşor surprinsă de entuziasmul lui. Vallenita veche e chiar super interesantă, pentru că verbele… Stai aşa, asta-mi aminteşte de ceva ce voiam să caut.

O clipă mai târziu uitase deja de el – îşi ridică

gulerul hainei, căci încă tremura, după care trase mai aproape de ea o carte, cu o expresie absentă.

— Mulţumesc! mai spuse Anders repede, grăbindu-se să se întoarcă la masa la care stăteau prietenii lui.

Ştia răspunsul la ghicitoare. Îl auzise chiar în a doua zi de când era la Drekhelm.

Merseseră atunci în grădinile din grotă, după ce apăruseră în faţa Adunării Dragonilor. Mikkel le spusese că grădinile fuseseră create de o femeie-dragon pe nume Flic, cu mai bine de cinci sute de ani în urmă. Un geniu care putea face plantele să crească în cele mai neobişnuite locuri.

Ellukka le povestise că Leif o dusese odată să vadă o cascadă, unde plantele creşteau pretutindeni.

Ghicitoarea avea sens acum.

Din adâncuri şi prin văzduh uşor – râul care se varsă în cascadă poate izvorî din adâncurile muntelui, iar stropii ţâşnesc uşor în aer, nu?

Vei găsi locul tăinuit, doar să treci ca-n zbor / Prin vălul ca gheaţa al unui munte falnic – aşadar, bucata de sceptru este ascunsă chiar în spatele cascadei, ea fiind vălul alb de apă care cade peste coasta muntelui. Care este rece. Şi umedă.

Unde rót întâlneşte piatra, aşa cum a învăţat grabnic – acum că ştia că *rót* însemna rădăcină, totul avea sens. Acolo unde rădăcinile – plantele – întâlnesc piatra, aşa cum le-a învăţat, le-a obişnuit Flic cu cinci sute de ani în urmă, cultivându-le în locuri neobişnuite şi menţinându-le în viaţă.

Se aşeză lângă ceilalţi şi le dezvălui în şoaptă ce descoperise – terminase aproape tot ce avea de spus în momentul în care Nico şi Krissin se aşezară la masa lor, făcându-l să se oprească dintr-odată.

Nu stătuseră *niciodată* aşa de aproape. Oare

încercau să tragă cu urechea?

Ajunseseră toţi, mai puţin Theo, care era în arhive ca să ia nişte cărţi de care avea nevoie, aşa că începură ora. Leif nu avea să le predea nicio lecţie astăzi, şi nici nu era de mirare, după felul în care se încheiase ultima.

Anders se prefăcea că exersează citirea, în timp ce se gândea în fel şi chip la noua problemă care se ivise. Cum să ajungă la Cascada Flic? Era mai departe decât fuseseră Holbard şi Lacul din Cer, iar ei nu puteau să se tot furişeze afară în fiecare zi. Mai devreme sau mai târziu aveau să fie prinşi.

Dar Rayna erau mereu pe baricade când aveau nevoie de ea, gata să pornească o discuţie, şi la fel se întâmplă şi de data asta. Clasa începuse să lucreze cu doar câteva minute în urmă, când ea-şi împinse scaunul cu un hârşâit care le atrase tuturor atenţia şi se ridică în picioare.

— Leif, începu ea, aş vrea să-ţi cer scuze în numele clasei pentru cearta de alaltăieri. A fost o idee bună să ne arăţi că există şi moduri mai bune de a dezbate problemele. În ultima vreme ne-a fost mai greu decât de obicei, dar n-ar fi trebuit să ne lăsăm luaţi de val.

Cei mai mulţi dintre colegii din clasă clipiră nedumeriţi, căci nu o mai auziseră niciodată pe Rayna vorbind cu atâta modestie, şi nici măcar Anders – care îşi dădea seama din tonul ei teribil de sincer că punea ceva la cale – nu ştia ce urmează.

— Apreciez scuzele, replică Leif, cu obişnuitul lui ton calm. Şi le accept. Înţeleg că vremea rece şi evenimentele din ultima perioadă v-au dat peste cap şi pe voi. Pot să vă ajut cu ceva?

Rayna era pregătită, de-abia aştepta momentul.

— Cred că o vizită la cascada lui Flic ar fi soluţia

perfectă, spuse ea, fără să mai piardă vreo secundă.

Anders trebui să-şi stăpânească o tresărire – era ca şi cum Rayna dezvăluia un secret, menţionând următoarea lor destinaţie în gura mare. Dar, fireşte, nimeni altcineva nu ştia ce se afla la cascadă, iar Rayna tocmai pe asta se baza.

— La cascada lui Flic? repetă Leif, ridicând surprins din sprâncene.

— Ne-ar prinde bine o pauză, răspunse Rayna. Ellukka ne-a povestit că ai dus-o odată acolo şi că a fost minunat, o experienţă memorabilă.

Uşurel, Rayna, gândi Anders, *nu te avânta prea departe.*

Dar ea continuă:

— Şi mai e şi un loc cu semnificaţie istorică. Sunt multe poveşti legate de cascadă, oferă oportunităţi pentru studiul ştiinţei şi al artei – se va găsi câte ceva pentru fiecare acolo.

La masa vecină, Bryn începu să se foiască, pregătindu-se să spună că nu prea avea ce să studieze acolo legat de limbi, dar Ferdie – care era în aceeaşi situaţie privind studiul medicinii, însă se bucura la gândul de a avea nişte timp liber – o înghionti uşor.

Leif aruncă o privire în clasă, analizând expresiile tuturor. Anders era sigur că pe chipurile lui şi ale prietenilor săi era zugrăvit un „Te rugăăăm”. Şi aruncând o privire iute în jur, îşi dădu seama că aproape toţi se uitau la Leif cu nişte ochi mari şi expresii nevinovate, chiar şi cei care nu cunoşteau motivul pentru care Rayna ceruse o asemenea excursie.

Leif dădu uşor din cap.

— În regulă, recunoscu el, e o idee bună. Mergem mâine cu clasa şi rămânem acolo peste noapte. Dacă

luăm şi o oglindă de comunicare, putem păstra legătura în caz că va fi nevoie de noi.

Theo se întoarse chiar atunci de la arhive şi rămase cu gura căscată când intră şi găsi elevii aclamând entuziaşti. Lăsă cărţile jos pentru a se alătura grupului vesel, iar Ellukka îl prinse numaidecât într-un joc de-a învârteala.

După ce se întoarseră toţi în bănci ca să-şi reia studiul, sfatul lui Leif de a acorda o atenţie mai mare lucrului părându-li-se rostit pe un ton prea vesel ca să-l ia în serios, Theo se aplecă repede spre prietenii lui ca să le dea veştile cu care venise.

— Am vorbit cu Hayn!

Anders se apropie de el imediat. Theo nu reuşise să-l contacteze pe Hayn cu o noapte înainte ca să-i spună de reuşita lor – fusese linişte în arhive, dar unchiul lui Anders şi al Raynei nu stătuse în atelier până atât de târziu.

— Ce a zis? întrebă Anders.

— A spus să ne grăbim, răspunse Theo în şoaptă. Zicea că Lupoaica Alfa a pus şi alţi lupi să caute amplificatoare şi că, oricât ar amâna el, dacă găseşte altcineva amplificatorul, Piatra Zăpezii va fi şi mai puternică.

Vestea aceea îi cam strică buna dispoziţie lui Anders şi, de parcă previziunea lui Hayn urma să se adeverească, un nou val de frig îşi făcu simţită prezenţa în clasă după prânz.

Toţi se simţeau slăbiţi, în afară de Anders şi de Lisabet, iar Bryn a ajuns la infirmerie purtată în braţe de Ferdie.

Anders citea pe figurile lor că le venea să se ia la harţă şi că voiau să se oprească din învăţat ca să se plângă de frig. Dar îşi păstrară cu toţii cumpătul,

pentru că aveau nevoie de excursia de a doua zi mai mult decât îşi doreau să-şi verse oful pe moment.

După ore, Theo se refugie iarăşi în arhive, luându-l cu el şi pe Mikkel, specialistul în istorie, ca să-l ajute să caute cât mai multe lucruri despre Flic, despre invenţiile şi despre viaţa ei, în caz că vreo descoperire s-ar fi dovedit utilă pentru găsirea ascunzătorii alese de Drifa. Şi Lisabet le-ar fi fost de folos, dar fiindcă era lup, nu avea voie să intre în arhive, aşa că ajuta pe cât putea studiind din vreo două cărţi la ea în dormitor.

Iar Anders se gândea întruna la lucrul ce-i lumina calea ca o torţă în întuneric: a doua zi aveau să găsească restului sceptrului.

Capitolul unsprezece

În dimineaţa următoare, se strânseră în Sala Mare imediat după micul dejun; Leif îi aştepta cu mormane de provizii – mâncare şi aşternuturi împachetate în nişte genţi mari, pe care orice dragon le putea ridica cu uşurinţă.

Isabina, geniul mecanicii de la Finskól, stătea de vorbă cu Drekleid. Silueta ei zveltă era ascunsă în spatele rolelor lungi de sfoară pe care le căra şi care îi atârnau peste trup, iar singurele lucruri care se mai distingeau erau ciuful de păr castaniu şi cârlionţat şi picioarele. Abia când se apropie mai mult, Anders văzu că nu era sfoară, ci fâşii lungi de piele, unele dintre ele căptuşite cu pâslă.

— Aha, aici erai! spuse Isabina, întinzând gâtul ca să vadă pe deasupra fâşiilor de piele; pe nas era mânjită, ca de obicei, cu grăsime. Ellukka spunea că tu şi Lisabet v-aţi gândit că ar fi bune nişte hamuri, ca să aveţi de ce să vă ţineţi când vă urcaţi în cârca ei şi a

Raynei.

Anders clipi descumpănit. Prima oară când propusese Lisabet chestia asta, Ellukka mai că-şi ieşise din fire de nervi. Şi acum îi cerea Isabinei tocmai asta…?

— Asta e… ce ai tu acolo? întrebă el, întinzând mâna şi oferindu-se parcă s-o scape pe Isabina de povară.

— Da! M-am gândit c-am putea să le încercăm azi, spuse ea. Nu e chiar domeniul meu, pentru că nu implică niciun mecanism, dar proiectarea în sine a fost tot o provocare interesantă. Ah, neaţa, Ellukka! Am pregătit hamurile.

Lisabet ajunsese împreună cu Ellukka şi i se alătură lui Anders, privind surprinsă către fata-dragon.

— Nu tre’ să facem mare tam-tam, bombăni Ellukka, mergând mai departe spre un loc liber, unde să se poată transforma. Ar fi aiurea dacă aţi cădea, asta-i tot.

Se ghemui, transformându-se înainte ca vreunul dintre lupi să poată scoate o vorbă. Sau, şi mai rău, bănui Anders, să apuce vreunul să-i mulţumească că fusese aşa de grijulie.

Anders şi Lisabet o ajutară pe Isabina să pună primul ham în jurul Ellukkăi – ştiau amândoi că trebuiau să înveţe cum se face, în cazul în care ar fi pornit în vreo călătorie fără permisiunea adulţilor – şi apoi pe al doilea pe Rayna. Era un proiect simplu, dar isteţ: hamul se încrucişa pe sub braţele dragonilor şi apoi peste piept.

Anders şi Lisabet purtau centuri de piele cu chingi care se prindeau de hamuri, ceea ce însemna că nu aveau să cadă nici dacă dădeau drumul hamului. Aveau şi nişte mânere numai bune, pe care Anders le

prefera în locul cutelor de pe gâtul Raynei, de care se prindea cu teamă, sperând să n-o rănească.

— Aşa, zise Isabina, strângând o cataramă la hamul Ellukkăi; dă din cap o dată, dacă ţi-e bine aşa, sau de două ori, dacă nu.

Ellukka dădu o dată din cap şi se ghemui mai mult, invitând-o pe Lisabet să folosească piciorul ei din faţă drept scară pentru a i se urca în spinare, iar Isabina îşi îndreptă apoi atenţia spre Rayna.

Rayna şi Ellukka îşi luară avânt imediat ce pasagerii se aflară în spinarea lor, zburând în cerc prin aerul răcoros din afara Drekhelmului şi aşteptând ca, unul câte unul, şi restul elevilor din clasă să iasă în zbor prin uşile uriaşe, de două ori mai mari decât un dragon. Ferdie plutea alături de Bryn, căreia i se îngăduise să iasă, în ciuda vizitei sale la infirmerie, dar, studiind medicina la Finskól, era clar că nu era convins că fusese o idee bună. Aflat în apropiere, Anders observă că Ellukka şi Lisabet testau hamurile, luând câteva viraje bruşte, colaborând ca să vadă cât de sigure erau.

Cu două săptămâni în urmă, Ellukka era gata să-i frigă la proţap pe el şi pe Lisabet pe panta muntelui care se întindea sub ei. Iar acum erau… nu exista decât un singur cuvânt pentru asta. Erau prietene. Nu doar lucrau împreună – se plăceau şi aveau încredere una în cealaltă. Ellukka vrusese să se asigure că, zburând alături de ea, Lisabet va fi în siguranţă.

Era prima oară când Anders se gândea serios la asta, şi deşi gândul acesta nu ostoia dorul de prietenii de la Academia Ulfar, ştia acum că şi Ellukka, Mikkel şi Theo îi erau prieteni. La fel ca Bryn, Isabina şi Ferdie. Nu făcea toate astea doar pentru a încerca să oprească o bătălie. O făcea pentru a-i păstra în

siguranţă pe cei la care ţinea.

În cele din urmă se ridicară toţi în aer, unii ducând genţi mari cu provizii ce le atârnau de un picior, şi intrară în formaţie în spatele lui Leif pentru a se îndrepta spre nord-vest. Îi aştepta un zbor lung până la Cascada lui Flic, încă şi mai lung din cauză că trebuiau să evite zonele populate.

Pe partea dreaptă se ridica cel mai înalt munte pe care îl văzuse Anders vreodată – vârful îi era complet învăluit de ceaţă. Trebuia să fie faimosul Sălaş al Norilor, locuinţa interzisă a primilor dragoni fierari.

În cele din urmă, lăsară vârful ascuns în urmă şi, dincolo de acesta, Anders zări acoperişurile roşii ale satului înălţimile Rikkel, cuibărit pe un podiş aproape la fel de înalt ca unele dintre culmile munţilor. Din hornurile care se zăreau în depărtare se ridicau fuioare subţiri de fum, iar Anders se întrebă ce făceau oamenii de acolo la începutul zilei, dacă se gândeau la lupi sau la dragoni, ori la bătălia care era atât de aproape. Dacă cineva din sat avea să pornească în lunga călătorie spre Holbard pentru a participa la întrecerea Toiagului de luna aceea, pentru a-şi pune la încercare sângele de lup. Sau dacă unii dintre ei îşi ascundeau cu grijă sângele de dragon ori aveau printre membrii familiei dragoni pe care-i ţineau ascunşi. Păreau tare izolaţi acolo, dar, deşi Anders nu era sigur dacă ştiau că avusese loc o bătălie în Drekhelm sau în Holbard, lupta dintre dragoni şi lupi lăsase urme în vieţile tuturor celor din Vallen.

Zburară peste văi de un verde-auriu, peste râuri lungi care se unduiau de-a lungul platourilor, în unele locuri apa lovindu-se de stânci, iar în altele atât de iute şi adâncă, încât de sus părea nemişcată.

În sfârşit, în faţa lor se înălţară sălbaticii Munţi

Westlands. Munţii Westlands erau cunoscuţi drept cei mai fioroşi, mai izolaţi şi mai periculoşi munţi din Vallen. Toată iarna erau loviţi de furtuni, iar uneori acestea durau până vara. Pe partea cealaltă se întindea îndepărtata coastă de nord-vest a Vallenului, pe unde doar câteva vase îndrăzneau să treacă.

Dar astăzi cerul era senin, iar zăpada de pe munţi părea moale şi plăcută, ca un loc confortabil pentru odihnă. Leif înclină o aripă şi începu să coboare spre o vale aflată la marginea munţilor, iar Anders privi peste umărul Raynei, încercând să vadă încotro se îndreptau.

La început, cascada părea atât de mare, că nici nu-şi dădu seama că era acolo. Când înţelese ce avea în faţa ochilor, i se tăia răsuflarea. Râul lat ieşea la suprafaţă prin gura unei peşteri subterane, curgând de-a lungul culmii unui podiş lung, asemenea unei panglici întinse pe o cărare uşor şerpuită. Apoi, brusc, ajungea la marginea muntelui şi se rostogolea pe sute de metri, căzând pe o grămadă de stânci şi năvălind furtunos peste ele, astfel încât întinderea albă, înspumată, arăta ca un tort cu etaj, fiecare bucată fiind mai mare şi mai întinsă decât cea de dinainte.

La bază, cascada se scurgea într-un bazin uriaş, aproape de mărimea portului din Holbard – cam cât un lac. Din el se desprindeau trei braţe mari, dar şi o mulţime de pârâiaşe argintii. Căderea de apă era nespus de frumoasă, dar înfricoşător de mare, având în vedere cât de mic era sceptrul pe care îl căutau.

Leif se îndreptă fără şovăială către un loc aflat la poalele munţilor, în stânga cascadei, unde, pe o pajişte, se găsea un loc ideal de aterizare. Dragonii coborâră în grup şi, imediat ce Rayna şi Ellukka atinseră pământul, Anders şi Lisabet se apucară să le desfacă hamurile, astfel încât să poată reveni la forma

umană fără să se trezească încâlcite în funiile de piele.

Abia după ce a eliberat-o pe Rayna de toate bucăţile de ham, Anders putu să facă un pas în spate şi să se uite bine în jur. Iar de jos, priveliştea era şi mai impresionantă decât din aer.

De jur-împrejurul malului văzu o mulţime impresionată de flori – le zări la început pe cele pe care le ştia de pe acoperişurile din Holbard, colorate în alb, galben şi roşu, dar, înaintând pe malul lacului, găsi şi plante cum nu mai văzuse niciodată.

Văzu şi un arbore cu crengi uriaşe, aplecate spre pământ şi pline de flori purpurii, care atârnau atât de jos, încât atingeau undele apei. Erau şi nişte copaci mai mici, cu frunze ascuţite, verzi şi ţepoase şi un fel de flori roşii, care semănau cu nişte periuţe stacojii, mănunchiuri de sute de fire roşii ce străpungeau aerul în toate direcţiile, iar fiecare avea în vârf o păstaie mică şi galbenă de mărimea unei gămălii de ac.

Probabil că erau invenţia dragonului Flic, care găsise modalităţi de a oferi un spaţiu propice plantelor din toată lumea, folosindu-se atât de creaţii mecanice, cât şi de artefacte proiectate cu isteţime, care să le ofere căldură, apă sau orice aveau nevoie.

Când se uită înapoi, văzu că unii dintre colegii săi încă mai aveau formă de dragon şi stăteau la soare pe iarbă, încercând să-şi recapete treptat puterile după zborul greu. La mare adâncime sub ei trebuia să fie lava. Alţi elevi se transformaseră deja şi scormoneau prin pachete în căutarea mâncării.

Pentru restul după-amiezii, avură program de voie. Lui Anders i-ar fi plăcut să înceapă imediat căutarea sceptrului, dar nu avea nicio şansă să facă ceva fără să fie văzut – Krissin şi Nico păreau că găsiseră o cale de a se găsi în preajma lor cea mai mare parte din timp, şi

ori de câte ori scăpa de ei, apărea imediat altcineva. Ferdie, cu zâmbetul lui molipsitor şi firea relaxată, voind să se asigure că toată lumea e bine. Sau Patrick, care avea nevoie de ajutor ca să-şi ducă pensulele şi pânzele în locul pe care alesese să-l picteze.

Ellukka şi Mikkel le spuneau poveşti şi întâmplări din trecut, iar Anders şi Lisabet îi ascultau, permiţându-şi niţică odihnă şi admirând în acelaşi timp isteţimea prietenilor lor. Era o amânare bine-venită de la încercările lor de a rezolva ghicitoarea şi de a fi cu un pas înaintea conflictului iminent. Era plăcut ca pentru o oră-două, să fie doar prieteni.

În cele din urmă, înainte de culcare, cei doi se transformară în lupi, întinzându-şi picioarele şi pregătindu-se de o tură lungă de-a lungul pajiştii de la poalele cascadei.

Aşa cum simţiseră şi lângă Lacul din Cer, era grozav să gonească prin iarbă. Alergară împreună până la capătul îndepărtat al pajiştii, iar când ajunseră în locul de unde trebuiau să se întoarcă, Lisabet sări pe Anders, răsturnându-l, după care o zbughi la fugă înainte ca el să poată riposta. Dar chiar şi în formă de lup, el era mai agil, aşa că scoase un urlet şi o luă pe urmele ei, pentru a-i întoarce favoarea.

Era o voluptate aparte în alergătura aceea, după care tânjea când nu puteau goni aşa, dar cu care se desfăta ori de câte ori avea ocazia. *Aşa ne e menit să fim,* se gândea el.

Dar când se întoarseră la grup, îşi aminti dintr-odată că erau doi lupi în compania a unsprezece dragoni. Prietenii lor nu păreau să fi băgat de seamă că se transformaseră, dar unii dintre ceilalţi – Ferdie, Isabina, Patrik şi Bryn – nu-i mai văzuseră transformându-se până atunci şi se holbau. Probabil că

nu mai văzuseră *niciun* lup transformându-se. Nico şi Krissin îşi încrucişaseră braţele la piept şi îi priveau dezaprobator.

Anders reveni la forma umană, Lisabet imediat după el, iar tăcerea se prelungi.

Apoi Ellukka ridică privirea, îşi dădu ochii peste cap şi se ridică.

— E doar o transformare! spuse ea, vorbind tărăgănat şi prudent, ca şi cum toată lumea aştepta o lămurire. Nu e ca şi cum n-aţi mai văzut pe cineva schimbându-şi forma.

Manierele ireproşabile ale lui Ferdie îşi intrară în drepturi şi băiatul se scutură, spunând:

— Aşa este! Se uită în continuare la Anders şi la Lisabet, apoi adăugă: Desigur, scuzaţi-ne. Căutăm nişte lemne să facem un foc?

După asta se separară cu toţii şi trecură la treabă, dar încă mai stăruia o atmosferă de nelinişte care se împrăştie destul de greu. Asta îi reamintea lui Anders că, deşi mai uita din când în când, era tot un lup printre dragoni şi cei mai mulţi dintre aceştia nu pierdeau asta din vedere nici măcar pentru o clipă.

***

Cina părea că nu se mai termină, iar fiecăruia parcă îi lua ore întregi să se pregătească de culcare. Luna era sus, cerul era senin, iar asta însemna că urma o noapte rece. Când dragonii adormiră în sfârşit cu toţii în jurul focului, stelele deja sclipeau deasupra lor.

Majoritatea celor din clasă se transformaseră în dragoni ca să doarmă – era mai cald şi mai simplu decât să aducă pături cu care să se învelească în forma umană –, dar Rayna rămase în formă de om,

ghemuindu-se sub o cuvertură, în braţele Ellukkăi. Voia să fie gata să se

furişeze cu Anders şi cu Lisabet, şi dacă era mai mică, îi era mai uşor să treacă neobservată. La adăpostul întunericului, Anders şi Lisabet luară forma de lup şi se ghemuiră ca nişte mingi blănoase chiar unde se termina lumina focului.

În cele din urmă, după ce nimeni nu mai spusese nimic de cel puţin o oră, iar Patrik şi Leif sforăiau amândoi uşor, Anders făcu prima mişcare. Scheună aproape imperceptibil ca s-o anunţe pe Lisabet c-o ia din loc şi se ridică tăcut în labe. Cel mai probabil Rayna îi urmărise, pentru că, de îndată ce aceştia se îndepărtară de grup, ea ieşi de sub pătură şi, în linişte, se grăbi înspre ei.

Nu a durat mult până au ajuns la malul lacului, unde au dat cu ochii de cascadă. Zgomotul apei care lovea stâncile le-ar fi acoperit fără probleme discuţia şi, învigorat de răceala apei, Anders reveni la forma umană, urmat imediat de Lisabet.

— E frig de crapă pietrele, spuse Rayna, cuprinzându-şi corpul cu braţele.

— Foarte tare, este?! răspunse Lisabet, umplându-şi plămânii cu aerul rece în timp ce, bucuroasă, îşi lăsă capul pe spate, asemenea unui lup care adulmecă briza.

— Eu i-aş spune altfel, replică Rayna. Bun, unde căutăm?

— În spatele cascadei, aş zice… îi răspunse Anders.

Fata făcu ochii mari de groază.

— Eşti sigur? Nu cred că pot trece prin apa asta atât de rece.

— Aşa pare să zică ghicitoarea, răspunse el. Spune „Prin vălul ca gheaţa”, iar asta ar însemna direct prin

apă. După care urmează „Unde rot întâlneşte piatra”, aşa că, dacă sunt cumva plante cu rădăcini în spatele cascadei…

Rayna se cutremură.

— Pfu! O să fie groaznic. Cascada e foarte întinsă şi apa cade într-o mulţime de straturi. Drifa l-ar fi putut ascunde oriunde.

— Probabil se gândea c-o să ştiţi tot ce ştia ea despre cascadă, spuse Lisabet. Nu uitaţi că Sceptrul Soarelui nu este singurul artefact pe care îl poate localiza harta. I-ar fi luat o grămadă de timp să-şi ascundă toate artefactele în jurul Vallenului. Poate simţea că se apropie o bătălie, dar sigur se apucase dinainte…

Se opri din vorbit, apoi continuă, pe un ton sfios, aproape ruşinat:

— Înainte să fie ucis tatăl vostru. Aşa că probabil nu se gândea încă la faptul că nu avea să vă crească ea. Poate atunci nici nu ştia că existaţi.

Era un gând trist, însă putea fi adevărat; rămaseră tăcuţi toţi trei, în timp ce se apropiau de cascadă.

— Cred că trebuie să încercăm în formă de lup, începu Anders, vrând să pară pragmatic. Ne-ar fi prea frig în formă umană şi n-o să rezistăm prea mult. Şi, oricum, ca lupi o să vedem mai bine.

Rayna deja clănţănea din dinţi. Întinse o mână să vadă cum era apa, dar şi-o retrase repede.

— Zăpadă topită, spuse ea, tremurând. Anders, nu cred că pot merge acolo. Deja simt că nu mai gândesc limpede, nu mi-e bine deloc, şi dacă mă ud complet trecând prin apă…

Vocea îi era un amestec de supărare şi părere de rău, iar fata plecă de lângă ei, făcând câţiva paşi, după care se întoarse brusc.

— Aş putea s-o fac, dacă aş arunca focul de gheaţă, spuse ea scrâşnind din dinţi.

— O să te descurci tu, răspunse el, conştient de cât de inutile fuseseră cuvintele acelea şi pentru el atunci când nu putuse arunca o suliţă de gheaţă.

— Mă străduiesc cât pot! izbucni Rayna frustrată. Am încercat de multe ori, înainte să vii şi după. Şi nu se întâmplă nimic, nimic! Dacă aş putea face asta, atunci aş fi cât de cât utilă într-o eventuală luptă şi aş fi în stare să trec prin cascadă împreună cu tine acum, şi…

Se opri, iar Anders o îmbrăţişă fără să stea pe gânduri, strângând-o cu putere la piept. Nu-şi amintea ca Rayna să mai fi spus *vreodată* acel lucru – că nu poate să facă ceva. *Şi probabil că aş fi intrat în panică, dacă ar fi făcut-o,* recunoscu în sinea lui. Dar acum era mai sigur pe el.

— Ai să reuşeşti! îi promise Raynei, sperând să aibă dreptate.

— Şi dacă nu? Dacă n-o să pot? şopti ea.

Pe un ton direct, de parcă ar fi citit dintr-o carte, Lisabet răspunse:

— Bineînţeles că poţi.

Anders şi Rayna se întoarseră spre ea, Rayna suspinând în braţele fratelui ei.

Lisabet ridică din umeri.

— Ai moştenit capacitatea de transformare, îi zise ea. Dacă îţi era sortit să fii un om oarecare, asta erai. Dar eşti dragon. Şi un dragon care, întâmplător, nu poate arunca foc, aşa cum Anders nu putea arunca gheaţă? Darul tău există, Rayna. Doar că e nevoie de timp ca să se arate.

Rayna rămase tăcută, după care dădu din cap.

— Bănuiesc că o să se arate, murmură, părând

puţin mai sigură pe ea decât înainte. Doar că aş vrea să se grăbească! Nu avem timp de pierdut.

După care, aşa cum făcea întotdeauna, deveni din nou hotărâtă şi pusă pe treabă.

— Voi doi ar trebui să mergeţi!

Anders o mai strânse o dată în braţe şi făcu un pas în spate.

— Dacă se trezeşte cineva şi întreabă unde suntem, spune-le că alergăm. Oricum lupii preferă să stea treji noaptea, iar Leif ştie asta.

Rayna aprobă din cap.

— Baftă! le spuse, păşind înapoi în întuneric şi întorcându-se în tabără.

Anders şi Lisabet o priviră cum se îndepărtează, iar apoi se întoarseră către cascadă, privind-o lung.

— O să fie rece chiar şi pentru noi, zise Lisabet. Cum stai cu căldura şi frigul în noua ta ipostază?

— Căldura nu mă mai deranjează la fel ca înainte, îi răspunse. Încă mai simt fierbinţeala, dar nu mă mai încetineşte şi nici nu mă mai afectează ca pe vremuri. Uneori chiar se simte plăcut. Iar când e frig, mă simt mereu bine.

— Păi, chiar şi pentru noi poate fi prea frig, replică Lisabet. Aşa că mai bine ne-am grăbi. Să sperăm că în spatele cascadei există un soi de cornişă, sau ceva pe care să putem merge. Dacă trebuie să trecem *prin* apă mult timp, ne-ar putea înghiţi şuvoiul.

— Hai să începem de la cel mai jos nivel, spuse Anders. După aceea, dacă trebuie, putem înainta.

Luară amândoi forma de lup, plini de energie şi revigoraţi de stropii reci ca gheaţa din aer – era ca şi cum ar fi inspirat frigul, iar durerile şi încetineala de care Anders nu fusese conştient până atunci dispărură ca prin minune.

Transformat în lup, era puţin mai înalt decât Lisabet, la fel cum era şi în formă umană, aşa că porni el primul. Se apropie încet de marginea cascadei, încercând să privească prin şuvoiul de apă ca să vadă dacă era ceva în spatele lui. I-ar fi trebuit o stâncă, sau chiar o grotă, ca să nu cadă în apă. Dacă avuseseră dreptate şi acolo era ascunsă următoarea bucată din sceptru, atunci *trebuia* să fie ceva în spatele cascadei. Ghicitoarea spunea că trebuie *să treacă* prin apă. Dar nu văzu nimic, aşa că după o clipă lungă de şovăială, se aruncă.

Dar nu era nimic în spatele cascadei.

Zgârie cu ghearele stânca alunecoasă şi acoperită de muşchi, în timp ce apa îl lovea ca o grămadă de pietre, azvârlindu-l direct în râul de dedesubt. În cădere, se lovi de o stâncă abruptă şi crestată, după care forţa apei ce cădea de sus îl împinse tot mai jos. Simţea cum răceala apei îl cuprinde pe dinăuntru şi, fiindcă soarele nu era pe cer, nu-şi putea da seama care era drumul în sus şi care, în jos.

Disperat, îşi ţinu răsuflarea, simţind că îi ard plămânii, şi înotă cât de repede putu, sperând din tot sufletul că avea să iasă la suprafaţă. Apoi, i se strânse şi i se blocă gâtul, iar asta îl forţă să deschidă gura şi plămânii i se umplură pe jumătate cu apă şi pe jumătate cu aer. Tuşi şi scuipă, şi, când vru să respire din nou, simţi mai mult aer şi mai puţină apă. Clipind, înotă pentru câteva momente pe loc, şi astfel îşi dădu seama că era la suprafaţă.

Lisabet sărise în apă după el şi acum înota rapid, cu urechile ciulite şi teribil de îngrijorată. Îşi ridică botul cu un gest pe care el îl înţelese numaidecât*. Înoată în partea cealaltă!*

Anders nu înţelegea de ce voia să înoate într-acolo,

dar o ascultă şi se îndreptă spre ţărmul îndepărtat – nu era prea departe ca să ajungă de-a înotul, doar la o aruncătură de poalele cascadei. Mai departe, râul se lărgea. Cu coada între picioare, se târî de-a lungul ţărmului stâncos, încă tuşind, cu apă picurându-i din blana udă leoarcă.

Lisabet se căţără lângă el şi se scuturară amândoi zdravăn.

Nu-i nicio grotă?

Nicio grotă, confirmă el. *Poate pe partea asta?*

Asta speram şi eu, recunoscu ea.

De data aceasta erau amândoi mult mai precauţi şi mai atenţi în timp ce explorau cealaltă parte, dar nu mai trebuiră să încerce apa ca să se asigure că nu exista deloc spaţiu în spatele cascadei. Era momentul să meargă mai sus.

Panta de lângă cascadă era atât de abruptă, încât semăna cu o prăpastie, aspră şi stâncoasă, din care se iţeau smocuri dese de iarbă. Dar după ce Anders făcu primii câţiva paşi, înfigându-şi ghearele în toate bucăţile de pământ pe care le găsea, dădu de o liană groasă, de-un verde-strălucitor, care atârna de undeva de deasupra. Nu-şi amintea s-o fi văzut în timpul zilei – probabil fusese lipită de pantă. Se agăţă cu botul de ea ca să poată urca, după care aproape că-i dădu drumul de uimire. La atingerea lui, de-a lungul lianei răsăriră mici luminiţe – un fel de floricele albe, mai mici decât un bob de mazăre, care îşi desfăceau petalele şi păreau că reflectă lumina lunii înapoi spre cer, unduindu-se uşor de parcă erau sub apă.

Se căţără cu grijă pe lângă ele şi auzi strigătul de uimire al lui Lisabet, care venea în urma lui. Merseră pe calea florilor lunii încă vreo două straturi înalte de piatră, iar Anders simţea cum îi creştea adrenalina. Nu

mai văzuse până atunci florile lunii, şi nici nu auzise vreodată despre ele. Oare Flic le adaptase să crească acolo?

Îi tremurau labele din cauza efortului când mai urcă încă un strat, apa trecând cu un zgomot asurzitor chiar pe lângă nasul lui, iar florile lunii lucindu-i blând pe lângă coadă. Dar nu mai urcară – liana părea să dispară în spatele perdelei de apă.

Dacă în spatele ei nu era niciun spaţiu, iar Anders avea să fie din nou înghiţit de apă, de data asta căderea urma să fie una dură. Una care l-ai fi putut omorî. Dar trebuia să rişte. Mârâi un avertisment în jos, către Lisabet, ca să stea deoparte, trase adânc aer în piept şi se aruncă.

Şi, ajuns pe partea cealaltă, pătrunse într-o grădină uluitoare.

În stânga, şuvoiul continua să curgă, umplând aerul cu stropi reci şi fini care dansau în jurul lui. Iar ascunsă în spatele perdelei de apă se afla o peşteră largă şi rotundă. Ar fi trebuit să fie beznă în interiorul ei, dar florile lunii licăreau de-a lungul pereţilor, luminând uşor încăperea. Unele dintre ele păreau să fi crescut pe un soi de grilaj metalic. Anders îşi scutură apa din blană şi se întinse, ridicându-se pe labele din spate şi sprijinindu-le pe cele din faţă de perete. De-a lungul grilajului erau gravate rune care, la atingere, transmiteau căldură. Probabil că artefactele acelea rezistaseră cinci secole sau chiar mai mult, de când Flic crease grădina. Sigur acesta era motivul pentru care asemenea plante incredibile creşteau acolo.

Auzi o exclamaţie uşoară în spatele lui şi, când se întoarse, o văzu pe Lisabet, care-l urmase în interiorul cascadei, iar acum se holba cu gura căscată la peşteră. Se apropie şi i se alătură, ridicându-se ca să vadă mai

bine artefactele.

N-am mai văzut ceva atât de vechi, spuse ea fără cuvinte, printr-o înclinare a urechilor, gemete scurte şi inspiraţii repezi.

Gesturile erau mărunte, ca toate manifestările lupilor, dar băiatul n-o mai văzuse niciodată atât de entuziasmată.

Se lăsă din nou în jos, adulmecând florile de la baza lianei. Cu siguranţă în timpul zilei intra lumină prin apa cascadei, căci erau toate îndreptate spre soare, iar în clipa aceea îşi ţineau petalele întunecate închise fiindcă era noapte.

Cum de au rezistat? o întrebă el, învârtindu-se de-a lungul peşterii şi dând peste un mic tufiş cu bace de un roşu-închis, care străluceau, şi apoi peste un muşchi fără strălucire, dar care lumina atunci când îl atingea cu labele.

Probabil că Drifa venea aici din când în când, ca să se asigure că rezistă, răspunse Lisabet, când el se întoarse s-o privească.

Anders uită să mai respire. Se gândea la mama lui – nu şi-o putea imagina altfel decât ca pe un dragon, fără să ştie măcar ce culoare aveau solzii ei – care venea aici, ca mulţi alţi dragoni fierari care trecuseră pe-acolo ca să menţină munca lui Flic.

Locul acela merita un astfel de efort. Şi aflându-se acolo, exact unde fusese şi ea, se simţea într-un fel legat de mama lui. Asta îl făcu să-i ducă dorul, deşi abia aflase cine era.

Hai să căutăm sceptrul, spuse Lisabet, pornind în direcţia opusă celei în care mergea Anders şi căutând de-a lungul pereţilor peşterii. Anders îşi limpezi gândurile, continuându-şi propria căutare, şi încercă să adulmece orice nu mirosea a plantă, orice nu se

potrivea cu mediul. Curând, simţi miros de lemn ceruit şi se transformă rapid în formă umană, dând la o parte iedera de pe peretele din faţa lui.

— Lisabet, priveşte!

Se uita la o uşă de lemn, mare şi groasă, acoperită de legături de metal – gravate cu alte rune – şi, cel mai important, încuiată.

Lisabet luă şi ea forma umană.

— Sper din suflet că nu se aştepta ca tu să ai cheia, răspunse ea.

Asta spera şi Anders; pipăi marginile uşii, ridicându-se pe vârfuri ca să simtă şi marginile ramei de deasupra. Avea o presimţire că Drifa nu lăsase totul la mâna destinului. La urma urmei, nu le-ar fi lăsat o hartă cu indicii dacă nu ar fi vrut ca ei să găsească ce căutau.

— Mă întreb cum a ajuns aici, medită Lisabet în timp ce-l privea pe Anders. Cred că e greu să urci în spatele cascadei în formă umană. Ea şi Flic trebuie să-şi fi dorit foarte mult s-o facă.

Degetele lui Anders se prinseră în jurul unui cilindru aflat chiar în partea de sus a arcadei de la uşă, iar el îl smulse uşor de unde era prins în liane. Era înfăşurat în aceeaşi pânză cerată ca prima jumătate a sceptrului, iar băiatului îi tremurau mâinile de încântare când îndepărtă sfoara. O clipă mai târziu, lumina slabă a florilor lunii scoase la iveală cea de-a doua bucată a Sceptrului Soarelui, un lemn de culoare închisă, pe care se încolăceau fâşii de metal gravate.

— L-am găsit! strigă Anders, strângându-l cu putere. Dar… continuă el, când îşi dădu seama, nu e destul de mare ca să completeze ce avem deja!

— Deci am găsit doar două piese. Speram să fie doar două, dar cred că trebuie să ne continuăm

căutarea. Dacă ne uităm la mărimea celor pe care le avem deja şi le comparăm cu Toiagul lui Hadda, sunt convinsă că mai sunt încă două bucăţi.

Anders se gândi la toiagul de lemn, înalt şi ros de vreme, care-i punea la încercare pe tineri să vadă care dintre cei cu sânge de lup se puteau transforma, ca să poată fi înscrişi la Ulfar. Lisabet avea dreptate – Toiagul era mai înalt decât el.

— Le vom găsi şi pe celelalte, spuse el încrezător, încurajat de succesul recent. Avem nevoie doar de timp. Hai să ne întoarcem la Rayna, să vedem dacă mai găsim vreun indiciu pe hartă!

Nu exista un drum propriu-zis până jos, în afară de a sări prin cascadă, şi deşi Anders ar fi preferat s-o facă în formă umană, ca să ţină strâns bucata de sceptru, nu-şi putea permite să-şi ude hainele. Aşa că se transformă iarăşi în formă de lup şi luă bucata de lemn de pe jos, încercând s-o ţină între fălci. Îl gâdila puţin, aşa cum se întâmplase şi cu amuleta când şi-o pusese pentru prima oară, sau cu punguţa artefact atunci când o ţinuse-n mână; se simţea de parcă esenţa dinăuntru îi atingea uşor pielea, după care senzaţia dispărea treptat.

Anders şi Lisabet se priviră neliniştiţi. Trebuiau să-şi ia avânt mare ca să străbată cascada în fugă şi să fie siguri că reuşesc s-o traverseze, ajungând cât mai departe posibil pe partea cealaltă, apoi rostogolindu-se uşor în apa de jos. Era teribil de periculos, dar se dădu înapoi cât putu de mult şi se pregăti.

Lisabet aruncă o privire în spate, la uşa de lemn. *O să ne întoarcem într-o bună zi,* îşi spuse ea, mârâind uşor, dar ferm. *Şi vom vedea toate lucrurile uimitoare din spatele uşii.*

Apoi, unul lângă celălalt, goniră spre cascadă cât

de repede puteau, aruncându-se în neant de pe marginea stâncii.

Când a trecut prin căderea de apă, Anders a ameţit, rămânând fără răsuflare. Închise ochii şi se arcui în săritură, aterizând cu un pleoscăit la suprafaţă, după care se scufundă tot mai jos, şi mai jos. Ţinea în bot bucata de sceptru, iar apa îi intra pe gât, dar de data asta ştiu cum să se îndrepte spre suprafaţă şi-şi folosi cele patru labe ca să se-mpingă în sus. Fiind mai uşoară, Lisabet a ieşit la suprafaţă mai repede şi înota pe loc, aşteptându-l. Porniră împreună spre ţărm.

Se întoarseră în tabără cu grijă – se rostogoliră prin iarbă până ce-şi uscară blănile, iar Lisabet lăsă să se înţeleagă dintr-o fluturare din urechi că avea s-o ia înaintea lui Anders ca să se asigure că nu era nimeni treaz. Dacă o vedea cineva, avea să se transforme în formă umană şi să vorbească tare, ca să-l avertizeze.

El rămase pe loc în vreme ce ea se furişă în faţă, cu burta lipită de pământ. Blana ei era atât de întunecată, că părea neagră, şi era aproape invizibilă în penumbrele nopţii. După câteva clipe în care nu se auzi nimic, Anders se strecură după ea. Lisabet stătea lângă Rayna, între labele din faţă ale Ellukkăi, fata-dragon veghind asupra lor şi privindu-l curioasă pe Anders. Ochii ei uriaşi îl cam intimidau.

Rayna pregătise deja harta, iar Anders luă repede formă umană, după care se lăsă în jos pentru a atinge bucata de sceptru de ea. La lumina focului, văzură toţi cum împletitura de la marginea hărţii se mişca şi forma cuvintele pe care le aşteptau.

Lisabet se apropie mai mult şi le citi şoptit:

Că-s firimituri ori giuvaiere răzleţe,
Lupilor le sunt originea puterii măreţe.

Prin stropii din înalt şi-n vântul necruţător,
Mergi şi caută unde drumul nu-i istovitor.

Se holbau toţi la hartă. În cele din urmă, Rayna rosti:

— Ce?!

— Mda, nici eu n-aş fi spus-o mai bine, recunoscu Lisabet.

— Pare că e într-un loc care le place mult lupilor, şopti Anders. Undeva pe o coastă, dacă-s stropi, nu? Îţi sună cunoscut, Lisabet?

Cu părere de rău pe chip, fata clătină din cap.

— Poate ne-ajută Hayn. Şi dacă nu ştie, atunci are la dispoziţie o bibliotecă întreagă şi poate să cotrobăie prin ea.

— Aşa-i, spuse Anders, relaxându-se.

Unchiul lor va şti cum să găsească locul în care lupii se simt puternici sau de unde îşi iau puterea sau… orice însemna ghicitoarea.

— Hai să dormim puţin, spuse Rayna uşor. De dimineaţă ne aşteaptă un zbor lung. Făcu o pauză şi continuă: Bravo amândurora, bine lucrat!

Deasupra lor, Ellukka pufăi a încuviinţare.

— Mulţumesc, răspunse Anders, zâmbind către Lisabet. A fost uluitor! Într-o zi, când o să revină soarele şi vremea va fi mai caldă, o să ne întoarcem.

— Dar deocamdată, replică Lisabet, Rayna are dreptate: trebuie să ne odihnim.

Se aşezară cu toţii în preajma focului, Anders ascunzând în mantie harta şi bucata de sceptru. Se ghemui lângă Rayna, aşa cum făcuseră toată viaţă, cuibăriţi amândoi sub o pătură, de parcă s-ar fi ascuns din nou într-un pod sau într-un grajd, şi n-ar fi stat întinşi lângă o cascadă, în braţele unui dragon.

Şi, în timp ce stelele sclipeau uşor deasupra lor, adormiră pe rând.

Capitolul doisprezece

A doua zi, când ajunseră la Drekhelm, era aproape ora prânzului. Rayna şi Ellukka aterizară pe rând în Sala Mare, iar Anders se simţi atât de uşurat când coborî, întinzându-şi picioarele amorţite, încât nu observă grupul de dragoni adunaţi la celălalt capăt al sălii, fiindcă era preocupat să dea hamul jos de pe sora lui.

Cele două fete se transformară şi văzură imediat grupul cu pricina – Anders le urmări privirea şi-şi dădu seama că în jurul mesei lungi erau strânşi toţi membrii Adunării Dragonilor. Toţi, în afară de Leif.

Mylestom se ridică imediat în picioare, la fel şi alţi câţiva. Saphira nu zâmbea, aşa cum îi era obiceiul.

Leif, care sosise şi se transformase primul, păşi în faţa Adunării Dragonilor.

— Nu ştiam că avem o şedinţă programată. S-a întâmplat ceva?

Era limpede din privirile pe care şi le aruncară cei mai mulţi dintre dragoni că nu se aşteptau ca Leif să se întoarcă chiar în timp ce discutau ei. Când bărbatul îşi îndreptă din nou atenţia spre elevii lui, expresia de pe chipul lui era serioasă.

— Mulţumesc că aţi venit în excursie, zise el politicos, ca întotdeauna. Mâine-dimineaţă reluăm orele.

Toată lumea era încordată în timp ce Anders şi ceilalţi ieşeau din Marea Sală, lăsându-i acolo pe Leif şi pe membrii Adunării Dragonilor. Theo dispăru aproape imediat, îndreptându-se spre arhive – spera să-l

găsească pe Hayn înainte ca acesta să iasă din atelier pentru a merge la culcare, şi să-l întrebe dacă putea să desluşească noua ghicitoare. Dacă ştia sau dacă le putea spune cum să găsească locul din care se spunea că-şi iau lupii puterea.

Anders şi-ar fi dorit mult să meargă cu el, dar, deşi gărzile de la intrare erau deja obişnuite cu vizitele lui Theo – Leif îi dăduse voie să meargă acolo, ca parte din cercetarea sa –, dacă un lup ar fi vrut să intre, chiar şi dacă era elev la Finskól, ar fi insistat să ceară permisiunea Adunării Dragonilor. Nu-şi putea permite riscul de a le atrage atenţia tocmai acum, mai ales după felul în care îi priviseră atunci când Leif şi elevii lui aterizaseră.

Aşa că merse împreună cu ceilalţi să ia mâncare şi se întoarse în camera lui şi a lui Lisabet, aşteptându-l, ca de obicei, pe Theo.

— Habar n-am ce s-a întâmplat acolo, spuse Mikkel, dar presimt că nu-i de bine.

— Tata nici măcar nu m-a privit în ochi, completă Ellukka. Nu s-a mai întâmplat niciodată.

— Am o presimţire rea, spuse Lisabet. Cred că vorbeau despre Leif.

Era o presimţire pe care o împărtăşeau cu toţii, iar pentru câteva minute se aşternu o linişte tensionată. Leif era vocea raţiunii în consiliu, cel care-i oprise pe dragoni să-i dea afară pe Anders şi Lisabet imediat după atacul lupilor. Dacă avea să-şi piardă puterea, ce s-ar fi întâmplat cu ei şi cu restul elevilor de la Finskól? Sau cu armistiţiul fragil dintre lupi şi dragoni?

Nu ştia cum erau ceilalţi, dar Anders se concentra în tăcere asupra dorinţei ca Hayn să fie în atelierul său, să cunoască răspunsurile şi să-i ajute să găsească imediat cea de-a treia bucată a sceptrului. Timpul

părea că se scurge tot mai repede.

Aproape citindu-i gândurile, Rayna începu să tremure şi înşfăcă una dintre păturile de la capul patului lui, pe care şi-o puse peste umeri. Anders n-o mai văzuse niciodată atât de înfrigurată în fortăreaţa dragonilor.

Când se deschise uşa şi apăru Theo, ridicară toţi privirile. Pe faţa lui se citea foarte clar că nu avusese succes.

— Nu era acolo Hayn? întrebă Lisabet.

Theo clătină din cap.

— Mai rău, răspunse. Era, dar nu era singur.

Anders trase adânc aer în piept.

— Te-au văzut? întrebă el.

— Nu. Dar cred că ştiu c-a vorbit cu noi. Sau cu cineva, oricum. Când am ajuns eu, erau la sfârşitul discuţiei, dar patru lupi din gardă îl conduceau afară din atelier şi, chiar înainte să ajungă la uşă, un alt lup a aruncat o pătură peste oglindă.

— N-ar fi făcut asta dacă nu-l bănuiau c-o folosea, interveni Lisabet.

— Nu-i de bine, oftă Ellukka.

— Nu-i deloc de bine, întări Mikkel.

— Deci trebuie să presupunem că nu se va mai întoarce, continuă Lisabet. Dacă au trimis patru gărzi să-l ducă… oriunde îl duc, înseamnă că s-au convins că nu e de partea lor. N-o să-i mai dea nici o altă ocazie să vorbească cu cine cred ei c-a vorbit.

— Atunci, trebuie să găsim alţi lupi care să ne ajute, zise Anders. N-o să găsim aici, la Drekhelm, ceea ce ne trebuie. Dacă e să fie undeva, e în biblioteca de la Ulfar.

— De acord, spuse Lisabet. Dar devine tot mai greu să ieşi de-aici fără să bage cineva de seamă.

— Şi… Era greu de spus, dar Anders se forţă: Nu ştiu dacă prietenii noştri de la Ulfar ne vor ajuta. Abia dacă mai au încredere în noi.

— N-avem altă soluţie decât să-i întrebăm, interveni Rayna, strângându-l de mână ca să-l liniştească.

— Nu cred că-l putem convinge pe Leif să ne ducă într-o excursie la Holbard, glumi Ellukka, deşi lăsă să se vadă că era îngrijorată pentru Drekleid.

— Atunci trebuie să găsim o cale să mergem noi la Holbard, spuse Lisabet. Şi să-i convingem pe Viktoria şi pe Sak să ne ajute. Hayn a fost arestat, iar Adunarea Dragonilor îl sabotează pe Leif.

De noi depinde să facem ceva, şi asta cât se poate de repede! Poate chiar mâine.

— Oare mai putem aştepta atât? întrebă Mikkel, muşcându-şi buza.

— N-avem încotro, răspunse Lisabet. Aţi zburat de la cascadă până aici. Nu puteţi zbura chiar în seara asta spre Holbard, trebuie să vă odihniţi.

Mai mult de nevoie, dragonii încuviinţară.

— Şi trebuie să găsim o modalitate de a lua legătura cu prietenii noştri, continuă ea. E greu să intri şi să ieşi din Ulfar. Când Anders şi cu mine încercam s-o găsim pe Rayna, a trebuit să aşteptăm o zi liberă ca să putem ieşi. Nu poţi veni şi pleca oricând, aşa cum fac dragonii aici, la Drekhelm. Sakarias şi Viktoria au venit să ne întâlnească în ziua când am pus mâna pe hartă, şi probabil au dat de necaz din cauza asta. Nu putem decât să sperăm că vor putea s-o facă din nou. Dar mai întâi trebuie să afle că-i căutăm. Hai să ne odihnim puţin cu toţii, iar Anders şi cu mine vom încerca să găsim o cale de a-i contacta.

Se despărţiră, iar cei patru dragoni au dus farfuriile

înapoi la bucătărie şi s-au îndreptat spre dormitoarele lor.

Anders şi Lisabet stătură mult la poveşti după lăsarea nopţii, punând la cale planuri peste planuri, toate nereuşite, la care renunţau pe rând. Amintirea ultimei lor vizite la Holbard îi apăsa – gărzile tot mai numeroase, frigul din aer, starea de încordare ce domnea în oraş, dându-le senzaţia că se putea întâmpla o nenorocire oricând. Zidurile de la Ulfar nu păruseră niciodată atât de înalte ca acum, când ei se aflau în afara lor.

***

În dimineaţa următoare, aveau pregătit un plan, dar n-au avut ocazia să-l împărtăşească cu ceilalţi la micul dejun. Nico şi Krissin se aşezaseră tot la masa de lângă ei, iar de data asta nu erau singuri. Printre adulţii din cantină se afla Torsten şi, înainte de a se aşeza lângă Nico şi Krissin, îi ţintui lung cu privirea pe Anders şi pe Lisabet.

— Nici măcar nu se mai prefac că-l susţin pe Leif, şopti Mikkel furios. Şi sunt elevi la Finskól!

— Nici noi nu ne prefacem că-l plăcem pe Torsten, sublinie Ellukka.

— Dar Torsten îi asmute împotriva colegilor lor, răspunse Mikkel, pe un ton coborât şi mânios. Elevii de la Finskól trebuie să fie solidari!

— Vezi să nu te audă, a fost tot ce-a spus Lisabet, amestecându-şi terciul cu lingura, de parcă nu se întâmplase nimic.

Anders se strădui să-i urmeze exemplul, deşi i se întorcea pe dos stomacul numai când se gândea la ziua ce abia începuse.

Nu avură nicio şansă să le spună celorlalţi ce plan făcuseră; nici la masă, şi cu atât mai puţin în clasă. De data asta, nu doar din cauza lui Nico şi a lui Krissin, ci aproape a tuturor membrilor Adunării Dragonilor, care intrau în clasă câte unul sau câte doi şi-l întrerupeau pe Leif tocmai când se pregătea să lucreze cu câte un elev. Era limpede că se purtaseră discuţii importante cât fusese plecat – şi la fel de limpede, că decizia lui de a pleca în excursie fusese o greşeală. *Ce ghinion,* gândi Anders, *că Adunarea Dragonilor a reuşit până la urmă să ia o hotărâre fix când e mai rău pentru noi!*

La prânz, Leif se dădu pur şi simplu bătut.

— Cred că activitatea noastră a fost întreruptă destul pe ziua de azi, a spus oftând. Nu mai trebuie să vă întoarceţi după ce luaţi prânzul. Dacă vreţi să vă faceţi temele în altă parte, vă rog s-o faceţi. Dacă vreţi să vă luaţi liber în după-amiaza asta, atunci bucuraţi-vă de un răgaz liniştit. Vom încerca să reluăm orele mâine.

În încăpere se aşternu o tăcere îngrijorată, iar Anders şi prietenii lui îşi luară sandviciurile, retrăgându-se în camera hărţilor, unde se strânseră în colţul opus al sălii şi vorbiră în şoaptă, de teamă ca Nico şi Krissin să nu afle unde sunt şi să tragă cu urechea din spatele uşii.

— Avem o idee cum să le trimitem un mesaj prietenilor noştri, începu Lisabet. Ellukka se poate preface că vine din satul în care se află familia lui Sakarias, ca să-i aducă o scrisoare. Să sperăm doar c-o să vrea să răspundă şi să ne ajute.

— Dacă plecăm acum, crezi că avem vreo şansă să ne întoarcem înainte de cină? întrebă Rayna, fără să pară prea încrezătoare.

— Nu cred, recunoscu Anders. Nu ştim cât de

repede au să răspundă. Şi apoi, dacă el şi ceilalţi ne ajută, o să le ia ceva să găsească informaţia de care avem nevoie, deşi Lisabet are idee cam pe unde ar trebui să caute în bibliotecă.

— O să dureze *mult* mai mult să trimitem pe cineva acolo, decât dacă aş merge eu, făcu Lisabet o grimasă.

— Lisabet e un fel de expert în bibliotecă, lămuri Anders. În fine, în timpul ăsta, cât trimitem un mesaj şi aşteptăm răspuns, ne întâlnim cu ei şi le explicăm ce vrem, apoi ei caută lucrul acela şi ne spun răspunsul, cineva de-aici, din Drekhelm, o să ne cam simtă lipsa. Poate chiar toţi. Credem că, dacă găsim răspunsul în Holbard, trebuie să mergem direct acolo unde e ascunsă bucata de sceptru. Şi poate şi în următorul loc, dacă există şi o a patra bucată. Căci imediat ce Adunarea Dragonilor află că suntem plecaţi, s-ar putea să nu fim în siguranţă dacă ne întoarcem fără Sceptrul Soarelui şi dacă nu îl *şi* folosim.

Se întunecară toţi la faţă. Dar era clar că nu avea nimeni altă idee.

— Va fi periculos să petrecem tot timpul ăsta în Holbard, spuse Ellukka. Au afişe cu feţele voastre, aşa că va trebui să stăm mai tot timpul pe acoperişuri.

— Da, e riscant, recunoscu Anders. Lupii au nervii întinşi la maxim – şi tot oraşul e în aşteptare. Dar n-avem altă variantă.

Theo dădu încet din cap.

— Mikkel şi cu mine o să vă acoperim cât putem, spuse el. Poate reuşim chiar până la micul dejun de mâine, cine ştie…

— Vom încerca, promise Mikkel. Cu cât vă oferim mai mult timp, cu atât îi întârziem pe cei care încearcă să vină după voi sau să-şi alerteze spionii din oraş să

vă caute.

— Deci suntem toţi de acord? întrebă Lisabet. Încuviinţară cu toţii din cap.

— Atunci, hai să nu mai pierdem timpul! continuă ea. Cu cât ajungem mai repede acolo, cu atât mai devreme putem începe.

— N-are cum să fie mult mai frig în Holbard decât e aici, încercă Ellukka să pară optimistă.

Dar toată lumea simţea frigul, chiar şi lupii. În ciuda amânărilor lui Hayn, de-acum Piatra Zăpezii începea să lucreze cu putere maximă – unul dintre ceilalţi lupi, despre care le povestise Hayn, sigur găsise un amplificator pentru ea. Ceea ce însemna că atacul din partea lui Sigrid era doar o chestiune de timp.

Anders nu putea să nu se întrebe dacă Sigrid o voia pe Lisabet înapoi atunci când, în cele din urmă, avea să atace dragonii, sau dacă voia s-o trimită în exil. Era sigur că şi Lisabet se gândea la acelaşi lucru, dar cât se pregătiră şi ieşiră din Drekhelm, pornind către munte, fata avu pe chip o expresie hotărâtă. De data asta folosiră hamurile, ceea ce însemna că puteau să-şi ia cu ei haine călduroase în care să doarmă toţi patru, hrană şi deghizări mai potrivite. Cu toate astea, tot era o treabă tare riscantă.

Rayna se lansă pe coasta muntelui, iar Anders abia dacă remarcă priveliştea de dedesubt, în timp ce-şi strângea mantia în jurul trupului, ca să-l apere de vânt, după care se lăsă în jos, lipit de trupul ei, să se adăpostească. În timp ce zburau, îi trecură prin minte toate scenariile pe care şi le putea imagina; le analiză pe toate şi încercă să găsească soluţii pentru eventualele dezastre. Până la urmă, ştia că tot se va întâmpla ceva imprevizibil.

***

Când ajunseră în preajma Holbardului, soarele apunea, dar era încă suficientă lumină ca să aterizeze în siguranţă în afara oraşului şi să intre pe jos. Ascunseră hamurile şi o parte din provizii într-o grămadă de tufişuri care le-ar fi protejat şi de ploaie, după care porniră la drum.

La intrarea în Holbard erau şi mai multe gărzi decât până atunci. Dar de data asta măcar erau pregătiţi. Aveau mantii groase şi glugi, Lisabet avea un baston care să-i întărească deghizarea de bătrână, Anders avea o eşarfă înfăşurată în jurul pieptului, care arăta ca şi cum ar fi fost un port-bebe – toată lumea ştia că puştii căutaţi nu aveau niciun bebeluş cu ei –, în timp ce Rayna o imitase pe Lisabet şi îşi albise părul cu făină.

Şi-au ţinut capetele plecate în timp ce au trecut pe lângă gheretele cu lupi pe care erau lipite afişele cu ei, după care au luat-o pe aceeaşi alee pe care merseseră şi ultima oară. Anders le ajută pe fete să urce, una câte una, pe acoperişurile deja cunoscute, urcând apoi şi el şi pornind împreună. De data asta, tinta lor era Academia Ulfar.

Ulfar era puţin mai la nord de centrul oraşului, aşa că trecură din nou prin poarta de vest, deşi distanţa era mai mare, dar reuşiră s-o străbată foarte rapid. N-au fost nevoiţi să coboare decât de câteva ori, atunci când nu erau scânduri pe care să treacă de la un cvartal la altul. Ori de câte ori grăbeau pasul să traverseze strada, cu capetele plecate, Anders îşi dădea seama că reuşeau să se piardă în mulţime.

Vremea rece şi prezenţa gărzilor la fiecare colţ de stradă îi făcuseră pe toţi locuitorii oraşului să se

încotoşmăneze.

Întunericul se lăsa cu repeziciune, iar Lisabet se transformă în lup ca să audă mai bine – şi să adulmece cu precizie –, pentru a depista prezenţa vreunui lup din Gardă care ar fi putut patrula pe acoperişuri. Ştia sigur că mai erau câţiva la Lupul Şiret, cel mai înalt punct din oraş, şi chiar văzuseră câteva patrule în depărtare, însă le ocoliră cu grijă.

În cele din urmă ajunseră la Ulfar, iar Anders o ajută pe Ellukka să coboare cu grijă pe o alee aflată vizavi de porţile uriaşe ale Academiei şi ale barăcilor.

— Eşti pregătită? întrebă el în şoaptă.

— Da, răspunse ea, vădit emoţionată.

Una era să fie prietenă cu doi lupi, şi alta să treacă prin porţile comandamentului lor şi să le ceară s-o lase să intre.

— Urează-mi baftă!

O urmări din umbră cum îşi aruncă cozile pe spate, traversând spre porţi de parcă era acasă la ea. Vorbi mult timp cu cei doi paznici, arătând din când în când spre nord-vest, în direcţia satului în care trăia familia lui Sakarias. Dădea din cap hotărâtă şi gesticula în fel şi chip. Până la urmă, unul dintre cei doi paznici întinse mâna.

Ellukka îi dădu scrisoarea – Lisabet o sigilase cu ceară, ceea ce era puţin cam pretenţios pentru un sat precum cel al lui Sakarias, dar merita riscul, credeau ei, mizând pe faptul că lupii adulţi n-aveau să rupă sigiliul înainte să-i dea băiatului scrisoarea. Apoi Ellukka se întoarse şi plecă, iar unul dintre lupi vârî scrisoarea în buzunarul de la haină.

— Gata, spuse ea, imediat ce ajunse lângă Anders, destul de departe încât paznicii să n-o mai vadă.

Urcară pe acoperiş, unde îi aşteptau ceilalţi.

— Am încercat să-i conving să-l cheme pe el puţin la poartă, le zise Ellukka, dar păreau cam bănuitori.

— Mă întreb de ce, răspunse Lisabet, cu un zâmbet vag. Oare au să-i dea scrisoarea?

Ellukka încuviinţă din cap.

— Şi spuneau că, în caz c-o să-mi şi răspundă, să revin mâine, după micul dejun, ca să mi-l dea tot ei. El nu are voie afară decât dacă e zi liberă. Reguli stricte.

— Atunci, bănuiesc că ne pregătim să înnoptăm aici, spuse Rayna. Nu putem dormi la Lupul Şiret, aşa că ar trebui să căutăm un grajd sau ceva, unde să ne încălzim şi să mâncăm câte ceva. Mâine-dimineaţă o să aflăm dacă ne vor ajuta.

Străbătură acoperişurile spre unul dintre vechile locuri de întâlnire ale lui Anders şi Raynei, deşi nu-şi petrecuseră nopţile acolo, căci atunci puteau merge la Lupul Şiret. Intrară pe fereastră în podul altui han şi se aşezară comod în grămezile de paie.

— N-o să ne găsească nimeni aici? întrebă Ellukka, împărţind sandviciurile cu brânză pe care le şterpelise de la cantină.

— Nu şi dacă plecăm dis-de-dimineaţă, răspunse Rayna. Am verificat jos şi au destul fân, în caz că vine vreun oaspete cu cai înfometaţi în noaptea asta.

Mâncară şi se întinseră să doarmă, dar niciunul nu reuşi să pună geană peste geană. Anders rămase treaz o vreme, analizând în gând toate lucrurile care ar fi putut merge de-a-ndoaselea şi ascultând respiraţia celorlalţi.

În cele din urmă, Rayna vorbi:

— Credeţi c-o să ne ajute?

— Credeţi c-o *să poată?* adăugă Ellukka.

Anders îşi dădu seama că asta era întrebarea la care trebuiau să răspundă, în primul rând.

Se întâmplaseră atâtea lucruri grave pentru ambele tabere – atâţia ani şi atâtea neînţelegeri sau cuvinte şi fapte care lăsaseră în urmă răni adânci. Chiar şi înainte de moartea părinţilor lui, între Drekhelm şi Ulfar era o relaţie tensionată.

Oare puteau să lase deoparte ranchiuna, când de-abia dacă îşi mai aminteau de la ce pornise?

— Sunt prietenii noştri, spuse Lisabet uşor. Am spus întotdeauna că nu va interveni nimic între noi… Dar a fost un lucru enorm de important.

Anders era pe cale să replice, deşi nu prea ştia ce să spună, când Rayna îl întrerupse:

— Anders, şopti ea, rămânând dintr-odată nemişcată, vezi chestia aia de la fereastră? Nu te mişca.

Îngheţară cu toţii, iar Anders îşi ţinu capul nemişcat, întorcându-şi doar privirea spre fereastră. Afară era aşa de întuneric, încât doar stelele îi mai arătau unde era fereastra. Şi, cu cât privea mai mult, cu atât îşi dădea seama mai bine – la fereastră se zărea o mică siluetă.

Era o pisică. Şi cum îşi ţinea urechile ridicate şi capul înclinat într-un anume fel, băiatul îşi dădu seama că era o pisică pe care o cunoştea foarte bine.

Kess dormise deseori cu el şi cu Rayna ca să se încălzească, şi unul dintre cele mai grele momente după transformarea lui Anders fusese dimineaţa în care o regăsise, de data asta scuipând şi şuierând spre el, după care fugise îngrozită pentru că simţise mirosul de lup. La Drekhelm îi povestise Raynei despre asta şi îşi făcuseră amândoi griji pentru ea.

Dar, nu se ştie cum, Kess dăduse acum peste ei.

— E un pic de şuncă în geanta de lângă mâna ta, şopti Rayna.

Anders scormoni după ea fără să se uite şi luă o bucăţică între două degete. Apoi, foarte încet, se ridică. Vedea acum ochii lui Kess strălucind în întuneric şi ştia că năsucul ei va fremăta când va mirosi şunca.

— Kessie, fetiţo, şopti el, întinzând mâna spre ea. Suntem noi, prietenii tăi. Ştiu că mirosim ciudat, dar noi suntem!

— Vino, Kess, murmură Rayna din spatele lui, ridicându-se pe coate.

Îşi ţineau cu toţii respiraţia şi, încet, încet, Kess se lăsă în faţă. Apoi, cu o mişcare bruscă, sări de pe pervaz, alergând prin paie şi proptindu-şi labele în braţul întins al lui Anders. A înşfăcat fulgerător şunca pe care o ţinea în degete. Aşteptând înţepătura tăioasă a ghearelor, Anders o mângâie duios pe spate, în timp ce pisica mesteca. Însă Kess nu-l zgârie, ci toarse uşor către el drept răspuns.

— Salut, Kess! şopti el, copleşit de bucurie. Rayna, e aşa de slabă, că îi simţi coastele!

— Kess, o mustră Rayna, întinzându-i pisicii o altă bucată de şuncă, oare te-am hrănit aşa de mult, că ai uitat cum se vânează? Sau eşti doar o mâţă leneşă?

Kess mieună, ca şi cum i-ar fi răspuns că nu-i vorba despre aşa ceva, ci că pur şi simplu merita să fie hrănită, iar Rayna chicoti.

— Ne prezinţi şi pe noi? întrebă Ellukka, şi se simţea din vocea ei că zâmbeşte.

— Ellukka, Lisabet, asta e pisica noastră, Kess! spuse Rayna, pe cel mai oficial ton cu putinţă. Kess, Ellukka este dragon, iar Lisabet, lupoaică, dar încearcă să nu le porţi pică.

O hrăniră pe rând pe micuţa pisică neagră cu bucăţele din mâncarea lor, iar Kess hotărî fără dubii că, deşi ar fi preferat ca ei să miroasă ca înainte, era

mulţumită să-şi vadă din nou prietenii şi să-şi facă noi cunoştinţe. La urma urmei, locuia în Holbard – nu era ca şi cum nu mai mirosise niciun lup până atunci. Doar că nu se aştepta ca tocmai Anders să miroasă aşa.

Când, într-un târziu, băiatul se întinse la loc în paie, iar Kess se ghemui torcând între el şi Rayna, reuşi până la urmă să tragă un pui de somn.

***

A doua zi de dimineaţă, emoţiile lui Anders reveniră în plină forţă când o văzu pe Ellukka luând-o din nou spre porţile Ulfarului. Când se trezise păruse cam istovită – chiar şi pentru Anders şi Lisabet oraşul era mult prea rece, iar, peste noapte, vântul se strecurase prin toate crăpăturile din grajd, de parcă îi căuta.

Din umbră, o urmări cum vorbeşte cu paznicii, care rămâneau sceptici şi neprietenoşi, privind pe oricine trecea pe acolo ca pe o ameninţare. Păreau mult mai înalţi decât Ellukka, iar discuţia parcă nu se mai termina odată, întinzând la maximum nervii băiatului. Dar, până la urmă, primi ceva de la ei şi se întoarse pe acelaşi drum. Era un răspuns la scrisoare, sigilat cu ceară, la fel ca scrisoarea lor.

— Sakarias a acceptat, raportă Ellukka, când Anders desigila scrisoarea. Paznicul mi-a zis să-i transmit mamei lui că se gândeşte la ea.

Lisabet şi Rayna coborâseră deja de pe acoperiş, ajungând pe pământ tocmai când Anders deschidea scrisoarea. I-o dădu lui Lisabet, care-o citi repede, dar nu se dovedi cine ştie ce importantă – era un mesaj scurt.

— „Veniţi la colţul din nord-vestul zidului

Academiei”, citi Lisabet. „Grăbiţi-vă!”

Îşi ridică privirea zâmbind.

— Cred c-o să ne bage înăuntru, pariez pe ce vreţi voi. Trebuie să vii şi tu, Anders, în cazul în care e nevoie de sângele unui descendent al familiei tale.

— Ce ne facem dacă-i o capcană? întrebă Ellukka, deşi toţi patru îşi trăseseră deja glugile pe faţă şi se amestecau în aglomeraţia de dimineaţă, îndreptându-se spre zidul Academiei care se înălţa deasupra capetelor lor.

Rayna o ţinea pe Kess în haina ei, pe care o închisese până sus pentru a-i face pisicii un soi de culcuş. Kess părea mulţumită de improvizaţie.

— Nu e nicio capcană, răspunse Anders încrezător. Dacă n-ar fi vrut să ne ajute, nu răspundeau, pur şi simplu. Dar nu ne-ar păcăli. Nu mi-i pot imagina pe Sak şi pe Viktoria făcând aşa ceva.

— Sper să ai dreptate, murmură Rayna, când ajunseră la colţul cu pricina. Şi acum?

De sus se auzi o şoaptă:

— Aici, sus!

Îşi lăsară toţi capul pe spate în acelaşi timp şi zăriră capul lui Sakarias deasupra zidului.

— Hai repede, cât sunt toţi la micul dejun! spuse el, uitându-se întruna spre Ulfar.

Anders îi ţinu scară lui Lisabet, împingând-o uşor. Sakarias o prinse şi o trase apoi lângă el, trecând-o peste zid, spre cineva de jos. Ellukka îl împinse pe Anders, ridicându-l până ce Sakarias reuşi să-l prindă de mâini. Anders se căţără pe zid, sărind pe partea cealaltă, unde dădu peste Viktoria, Jai şi Mateo, care-l aşteptau. Jai era alb ca varul de nelinişte, trecându-şi mâna prin părul roşu şi ciufulit, în timp ce toţi priveau către colţul de unde Det trăgea cu ochiul înspre curtea

principală, gata să dea semnalul, dacă apărea vreo problemă. Mateo arăta la fel ca întotdeauna, înalt, lat în umeri şi calm, dar era şi el atent să nu piardă vreun semnal de la Det.

— Mulţumesc, şopti Lisabet.

— Aţi face bine să spuneţi adevărul! începu Sakarias, pe acelaşi ton sever pe care Anders îl auzise mereu la el, mai puţin în timpul discuţiilor care vizau clasamentul deserturilor de la Academie; şi el lua desertul *foarte* în serios. Încercăm să facem ce-ar fi vrut Hayn. A fost arestat, dar profesoara Ennar nu îngăduie nimănui să spună ceva rău despre el, şi cred că dacă e să avem încredere în cineva, atunci ea este aceea. Iar tu ai promis în scrisoare…

Jai încheie în locul lui:

— Sunteţi prietenii noştri şi avem încredere că n-o să ne faceţi rău.

— Fireşte că nu! făgădui Anders. Noi vrem doar să păstrăm echilibrul.

— Să mergem, spuse Viktoria. Peste puţin timp o să iasă toţi de la micul dejun şi vor merge la ore. Trebuie să plecaţi până atunci.

Jai îşi scoase mantaua şi o puse pe după umerii lui Anders, iar Viktoria făcu la fel cu mantaua ei pentru Lisabet, ascunzându-le astfel hainele, căci nu mai aveau uniformele cenuşii de la Ulfar. Era o altă amintire neplăcută a distanţei dintre ei şi prietenii lor.

— Staţi în mijlocul grupului, spuse Viktoria, imediat ce porniră toţi. Încercaţi să vă pierdeţi în mulţime.

Det li se alătură când trecură pe lângă el, arătându-şi dinţii albi ce contrastau plăcut cu pielea de un cafeniu-închis, în timp ce-i aruncă lui Anders un zâmbet relaxat.

— Dacă Sak sforăia aşa rău, puteai pur şi simplu

să-ţi schimbi camera, spuse el cu un uşor accent mositalan, vârându-se între Anders şi paznicii de la poartă. Ştiu că era un coleg de cameră super dezordonat, dar nu trebuia să dai bir cu fugiţii.

— Heeei! se prefăcu Sakarias că protestează.

Tachinările lui Det erau primele vorbe ale unui lup în care nu se ghicea niciun pic de suspiciune, iar Anders era nespus de recunoscător pentru încrederea pe care i-o oferise. Poate că Det vedea lucrurile diferit faţă de ceilalţi pentru că şi el crescuse la marginea Vallenului, fără poveşti cu lupi şi dragoni. Până la urmă, Anders nu reuşi să spună nimic, dar se strădui să-i zâmbească lui Det, deşi ştia că era doar un surâs firav.

Lisabet şuşotea cu Viktoria şi cu Mateo despre primul coridor pe care voia să-l cerceteze şi, când grupul intră în bibliotecă, Mateo se despărţi de ei şi merse direct la bibliotecară. Aceasta îşi ridică privirea, surprinsă să vadă elevi acolo la ora aceea.

— Aţi uitat toţi să vă faceţi temele? a întrebat ea, amuzată.

— Cam aşa ceva, a răspuns Mateo.

Anders îl auzi în timp ce se grăbeau spre partea din spate a bibliotecii. Mateo era înalt şi puternic, părea mereu calm, iar unii considerau că nu era prea isteţ doar pentru că era tăcut. Anders ştia însă mai multe despre el; Mateo folosea preconcepţia asta în avantajul lui în discuţia cu bibliotecara, vorbind în dodii, prefăcându-se că nu înţelege răspunsurile ei, ca să-i distragă atenţia de la restul grupului.

Ajunşi pe coridorul dorit, Det şi Viktoria au stat de pază la un capăt şi la altul, iar Lisabet, Sakarias, Anders şi Jai au luat în primire rafturile. Lisabet le dădea indicaţii pe un ton scăzut, iar ei scoteau cărţile

pe care le cerea fata, înşiruindu-le pe podea, ca să le poată vedea pe îndelete, deschizându-le pe rând şi răsfoindu-le.

Anders ştiuse dintotdeauna că Lisabet era deşteaptă, dar acum fata se mişca cu viteza luminii, răsfoind paginile, trecând de la o carte la alta, comparând paragrafe şi mormăind singură. Căuta locurile în care se credea că îşi găseau lupii cele mai importante surse de putere.

— Aproape toate sunt în nord, spuse ea, concentrându-se pe o carte care avea o hartă a regiunii de sus a Vallenului. Are sens, că acolo e cel mai frig.

Anders îngenunche lângă ea, întinzând harta Drifei pentru a o compara cu cea din carte. Sakarias şi Jai li se alăturară, ajutându-i să identifice locurile care apăreau pe ambele hărţi.

— Trebuie să fie unul dintre astea, continuă Lisabet. Nu poate fi ascuns într-un loc care să nu fie nici indicat pe hartă.

— Ce să nu fie ascuns? şopti Sakarias.

— Sperăm să găsim un artefact care ne va ajuta să menţinem temperatura la un nivel normal, spuse Anders încet. Să nu fie nici prea cald, dar nici prea frig. Să fie bine pentru toată lumea. Nu vrem să ajutăm pe nimeni să câştige, vrem doar să fim cu toţii în siguranţă.

Sakarias păru că vrea să spună ceva, dar Lisabet se aplecă asupra unei pagini.

— Ghicitoarea spune „Prin stropii din înalt şi-n vântul necruţător”, deci e unul dintre locurile astea de pe coastă…

— Aici!

Dintr-odată, Anders îl văzu.

— Uite, Insulele Chelle, în largul coastei din nord-est, continuă el. Ghicitoarea spune „Că-s firimituri ori giuvaiere răzleţe”. N-am fost suficient de atenţi la bucata asta. Fix aşa arată insulele. Şi e o zonă de coastă acolo, stropi din plin şi e şi mult vânt pe mare. În carte ai găsit ceva?

Lisabet deja răsfoia. Cu o voce emoţionată, citi paragraful pe care-l găsise:

— „Insulele Chelle, cunoscute şi ca Insulele Sainelle, cuvânt care provine de la termenul *drumeţ, aventurier* sau poate *descoperitor* din vallenita veche, au găzduit coloniile de lupi savanţi din secolele trecute. Ei s-au instalat în aceste insule pentru concentraţia mare, nealterată de esenţă prezentă acolo. Esenţa este forţa naturală canalizată în artefacte pentru a le impregna cu magie şi…” Da, bine ştim toate astea, ce altceva…? „Deşi insulele au fost abandonate de secole din cauza vremii dificile şi a condiţiilor aspre de trai, sunt considerate o parte importantă şi puternică a istoriei haitei de la Ulfar”.

— „Originea puterii măreţe”, spuse Anders, repetând ghicitoarea. Ăsta e locul.

— Dar nu are niciun sens, interveni Jai, aruncând un ochi la carte. De asta aveţi voi nevoie?

— Da, asta e! răspunse Lisabet, ridicându-se pentru a pune cărţile înapoi pe rafturi. Să mergem.

Trecură în linişte pe lângă Mateo şi pe lângă bibliotecară, care abia dacă le aruncă o privire – femeia era ocupată să-i deseneze lui Mateo o diagramă, iar în voce i se simţea o uşoară exasperare, în vreme ce el dădea încet din cap. Pe hol, copiii auziră zgomotul îndepărtat din cantina care se golea, aşa că o luară la fugă în direcţia opusă. Sakarias alesese bine locul de întâlnire – erau în spatele clădirilor Academiei,

ascunşi de aproape toată lumea şi, dacă se încadrau în timp, puteau să treacă din nou zidul fără să-i vadă nimeni.

În drum spre ieşire, în timp ce ocoleau clădirea, Anders întrebă pe un ton scăzut:

— Este bine un…

Îşi muşcă limba. Era cât pe ce să spună „unchiul meu”. Aşa îl considera pe Hayn acum.

— E bine Hayn?

— Nu ştim, şopti Det, neliniştit. Am auzit că-i închis la el în odăi, dar ştiţi că nu predă la clasa noastră, aşa că doar auzim zvonuri. Am încercat s-o întrebăm pe profa Ennar şi ea ne-a spus să stăm departe de belele, dar părea tare îngrijorată.

— Că tot veni vorba de zvonuri, zise Jai la fel de încet, se pare că artefactul pe care l-am furat din Drekhelm răceşte vremea. Şi că Sigrid are un plan.

Anders şi Lisabet se priviră lung.

— Aşa e, confirmă Anders. Noi credem că pune la cale un atac. Dar dacă se întâmplă, vor muri şi lupi.

Mateo alergă uşor, să-i prindă din urmă, folosindu-şi silueta uriaşă ca să-i ascundă.

— O să-mi ia ceva vreme s-o conving că de fapt nu-s chiar aşa prostovan, murmură el. Aţi găsit ce vă trebuia?

Anders dădu din cap, dar Det luă cuvântul.

— Poate că vom fi în pericol, dacă Sigrid ne pune să-i atacăm pe dragoni. Dar dacă n-o facem, au să atace ei primii.

— Nu! insistă Lisabet. Exact aşa ceva încercăm noi să împiedicăm.

— Lisabet… începu Sakarias, în glasul lui simţindu-se îndoiala.

— Lisabet are dreptate, confirmă Anders. Indiferent

ce credeţi despre ideile lui Lisabet privind dragonii, este mult mai complicat decât ne-am imaginat noi. *Mult* mai complicat!

Lisabet strânse din buze şi lăsă în jos privirea.

— Aţi crede că, dintre toţi, eu sunt cea care îşi poate da seama unde-l ascunde, spuse ea încetişor. Dar habar n-am. N-o cunosc aşa de bine pe cât credeam.

Înainte ca altcineva să răspundă, Jai îl prinse pe Anders de braţ şi se opriră toţi când două gărzi adulte apărură de după colţul clădirii: era patrula. Anders îşi ţinu capul plecat, sperând ca mantaua cenuşie să-l camufleze în mijlocul grupului.

— Cred c-ar trebui să mergeţi la ore, nu? întrebă cel mai în vârstă dintre cei doi, o femeie cu umeri laţi şi cu un nas uşor coroiat, care arăta ca şi cum fusese spart cândva în trecut.

— Chiar acolo mergem, răspunse Jai vioi.

— E în cealaltă direcţie, spuse femeia, ridicând o sprânceană, şi şovăiră toţi pentru o clipă.

— Mai întâi trebuie să verificăm rezultatul experimentului nostru ştiinţific, interveni Sakarias, în vreme ce Anders îl încuraja în tăcere, neputând să preia el frâiele, de teamă să nu fie demascat. E foarte interesant, continuă Sakarias. Analizăm muşchiul de pe zidul de nord ca să vedem dacă…

Una dintre gărzi ridică mâna, ca să oprească valul de explicaţii ştiinţifice care urma cu siguranţă, după care le făcu semn să-şi continue drumul.

Anders nu deschise gura decât după ce se asigură că erau în siguranţă, dar explicaţia lui Sakarias îi dăduse o idee.

— Mă mai ajutaţi cu ceva? întrebă el.

— Cu ce anume? spuse Viktoria.

— Nu e chiar uşor, recunoscu el. Aţi văzut cumva spectacolul de păpuşi despre ultima mare bătălie? Uneori e jucat chiar pe stradă, plăteşti un bănuţ ca să-l vezi.

— Sigur, spuse Viktoria, arcuindu-şi sprâncenele.

— Ei, pentru spectacol e făcut un foc fals de dragon, continuă Anders. Este alb-auriu, la fel ca acela adevărat. Cred că pun sare şi fier. Puteţi afla ce folosesc, mai exact, ca să-l obţină?

— Vrei să facem foc fals de dragon? întrebă Mateo, clipind. Credeam că încercăm să oprim un război, nu să declanşăm unul!

— Nu vreau să-l faceţi voi, răspunse Anders. Vreau să verificaţi dacă sarea lasă urme. După care să aflaţi unde a fost marele incendiu din port, poate descoperiţi ceva acolo.

Ceilalţi oftară şi clătinară din cap.

— Anders, interveni Jai, mai mult în şoaptă. Doar nu crezi că…

— Nu cred, răspunse Anders. Mă întreb doar. Şi nu strică să aflăm.

Ajunseră chiar atunci la zid şi Mateo se pregăti s-o ridice pe Lisabet, în vreme ce Jai şi Det se uitau în jur, să vadă dacă nu trăgea cineva cu ochiul.

— Aveţi grijă! spuse Viktoria, ridicând pe neaşteptate braţele înspre Lisabet şi strângându-şi la piept fosta colegă de cameră.

Lisabet o îmbrăţişă şi ea cât putu de tare.

— O s-avem, şopti ea. Şi orice o să aflăm mai departe, n-o să lăsăm pe nimeni să vă facă rău.

Mateo o împinse pe Lisabet sus pe zid, iar ea dispăru pe partea cealaltă, acolo unde Ellukka şi Rayna aşteptau, încercând s-o ajute să aterizeze cât mai bine.

Viktoria îl îmbrăţişă şi pe Anders, apoi li se alătură

şi Sakarias, urmat de Jai. Det ţinea de şase, dar se întoarse să pună o mână pe umărul lui Anders, iar Mateo aproape că-i strivi pe toţi când îşi petrecu braţele în jurul întregului grup.

Apoi Anders urcă şi sări zidul, ajungând în partea cealaltă, unde-l aşteptau sora şi prietenele lui. Nu apucase să găsească cuvintele prin care să le spună prietenilor săi cât de mult conta încrederea lor. Cât de mult însemna faptul că lăsaseră deoparte ce se întâmplase, chiar dacă nu de tot – era un lucru pe care generaţii întregi de lupi şi de dragoni nu reuşiseră să-l facă.

Dar ştia că singurul mod în care-i putea răsplăti era să aibă grijă ca ei să fie în siguranţă.

Acum venise momentul să pornească spre Insulele Chelle.

Capitolul treisprezece

În timp ce străbăteau acoperişurile, grăbind pasul către zidul oraşului, Anders şi Lisabet le povestiră celor doi dragoni ce aflaseră. Încă se făcea simţită agitaţia de dimineaţă, ceea ce însemna că era momentul ideal să iasă pe poartă fără ca paznicii să-i observe.

— S-o luăm şi pe Kess? întrebă Rayna, strângând pisica la piept.

Kess se iţise prin partea de sus a jachetei pe care-o purta Rayna, părând cum nu se putea mai fericită.

— A slăbit foarte mult cât am fost plecaţi, spuse Anders. Cu noi nu va mai fi în siguranţă, dar cred că vrea să meargă, mai ales că nici în oraş n-o să mai fie aşa protejată.

Coborâră de pe acoperişuri şi ieşiră pe poartă fără probleme, lăsându-se purtaţi de gloata care se

îndepărta de oraş. Pielea Ellukkăi, de obicei bronzată, părea pământie acum şi chiar şi pielea Raynei, de un cafeniu-cald, era acum ternă, cele două fete-dragon fiind în mod vădit afectate de frig. Anders era atât de preocupat de gândul acesta, încât atunci când cineva i se alătură, nu băgă de seamă imediat.

— Anders!

Anders tresări speriat, întorcându-se pe loc şi apoi amintindu-şi, prea târziu, că n-ar fi trebuit să răspundă la numele acela. *Mikkel* mergea pe lângă el, îmbrăcat în jachetă şi manta – Mikkel, cel pe care-l lăsaseră să-i acopere la Drekhelm, alături de Theo. O secundă mai târziu, Anders îl văzu şi pe Theo lângă tovarăşul lui.

— Ce-i cu voi aici? şopti Anders.

— Au aflat, spuse Mikkel, fără a-şi mai arăta zâmbetul obişnuit. Nu mai aveam cum să vă acoperim. Au aflat că puneţi ceva la cale şi ştiu că şi noi ştim despre ce e vorba. Aşa că am avut de ales între a fugi, sperând să dăm de voi şi să vă ajutăm, şi a ne lăsa închişi undeva.

Rămaseră toţi tăcuţi până ce ajunseră la cotitura unde trebuiau să se rupă de mulţime pentru a porni de-a lungul ţinutului. Cei care-i văzură plecând se gândeau, fără îndoială, că se îndreaptă spre vreo fermă mică sau un cătun. Curând, ajunseră îndeajuns de departe ca să poată vorbi.

— Au vrut să vă închidă? întrebă Ellukka, căreia i se făcea rău numai gândindu-se.

— Torsten asta voia, răspunse Theo. Iar unii dintre ceilalţi începuseră să-i ţină partea. Nu-ţi face griji, tatăl tău nu era printre ei. Dar nici încântat nu era, oricum.

— Au vreo idee despre ce vrem să facem? întrebă Lisabet.

— Încă nu, spuse Theo. Cred doar că voi, lupii,

sunteţi implicaţi şi că n-aţi fi ţinut secretul dacă era un lucru bun pentru dragoni.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Rayna a fost cea care a vorbit prima.

— Cum aţi reuşit să fugiţi, dacă vă bănuiau?

— Ne-au ajutat s-o ştergem câţiva elevi de la Finskól, răspunse Mikkel. Bryn şi Ferdie. Şi poate şi Isabina, deşi, să fim sinceri, nu suntem siguri dacă încerca să ne ajute sau dacă doar era atât de distrasă de mecanismele ei, încât le-a stat tuturor în cale.

— E bine să v-avem alături, spuse Ellukka.

— Şi noi ne bucurăm că suntem aici, replică Mikkel. Scântei şi solzi, Holbard e *uriaş,* habar n-aveam! Ne-am gândit c-o să intraţi pe poarta de vest, venind dinspre Drekhelm, aşa că am aşteptat lângă ea. La urma urmei, aici nu ne cunoaşte nimeni. Ce facem mai departe?

Găsiră într-un final locul unde ascunseseră hamurile şi restul proviziilor şi se aşezară să ia micul dejun, punându-i pe Mikkel şi Theo la curent cu cele petrecute. Mâncând, Anders îşi plimbă privirea de la unul la altul, simţind o combinaţie ciudată de uimire – că-şi găsise asemenea prieteni şi aliaţi – şi îngrijorare – că lupii şi dragonii de la Ulfar şi din Drekhelm erau acum pe urmele lor.

Păreau un grup prea mic de puşti ca să aibă grijă de atât de mulţi oameni.

Scoaseră harta şi se aplecară cu toţii deasupra ei, studiind-o cu atenţie. Nu era foarte limpede, dar părea că cea mai mică dintre insule se afla în nordul extrem al lanţului.

— Cel mai departe pentru a ajunge în zbor, fireşte, spuse Rayna. Presupunând că pe hartă apar toate insuliţele.

— O să ne dăm seama de sus, interveni Mikkel.

— Ghicitoarea spune să căutăm unde drumul nu-i istovitor, murmură Lisabet. Deci o distanţă mai scurtă, nu? Aşa că o s-o găsim pe cea mai mică, după care…

— O traversăm dintr-o parte în alta? sugeră Anders. Suntem şase. Dacă mergem unul după altul, vom găsi bucata de sceptru – presupunând că este ascunsă acolo –, chiar şi dacă va trebui s-o străbatem de mai multe ori.

— După care să sperăm că, orice va fi în ultima ghicitoare, vom reuşi s-o descifrăm fără să ne întoarcem la Drekhelm, spuse Rayna. Sau oriunde altundeva.

— Ăăă… Aia e o pisică?! întrebă Theo.

Le-o prezentară pe Kess lui Mikkel şi Theo, îşi terminară micul dejun şi apoi îşi strânseră lucrurile. Anders o luă pe Kess de la Rayna înainte ca aceasta să se transforme şi, înfăşurându-şi pe piept o eşarfa, făcu un leagăn în care puse pisica. Micuţa părea să se simtă tare bine acolo.

Ştiau cu toţii că exista riscul să fie văzuţi din Holbard când decolau – era încă dimineaţa devreme, dar soarele era deja pe cer. Însă dragonii insistară că nu puteau rezista întreaga zi în frigul acela, mai ales că îşi făceau griji că, dacă n-o luau din loc, ar fi putut fi găsiţi de lupi sau de dragoni. Trebuiau doar să decoleze cât mai aproape de pământ, să zboare cât puteau de repede şi să spere că n-avea să se întâmple nimic rău.

Se ridicară şi porniră pe acelaşi traseu pe care-l urmaseră Anders şi Lisabet cu clasa, în urmă cu câteva săptămâni, pe drum spre tabăra de unde furaseră potirul lui Fylkir şi de unde fugiseră la Drekhelm. Anders văzu Râul Trondain curgând pe sub ei şi, după

câteva ore, verdele-auriu al câmpiilor care se unduiau făcu loc pantelor abrupte, ascuţite şi negre ale Munţilor Seacliff, zăpada acoperindu-le culmile. Au pornit drept în jos, în marea din dreapta dragonilor, iar curenţii de aer din jur le dădeau de furcă, împingându-i când în sus, când într-o parte şi-n alta.

Dintre dragoni, Ellukka era cea mai puternică şi mergea în faţă, ducând-o pe Lisabet în spinare. Abia când ajunseră pe ţărmurile cunoscute ale Lacului din Cer începu să coboare încet, până ce ateriză pe malul apei, desfăcându-şi aripile ca să se oprească şi apoi strângându-le, astfel încât Lisabet să coboare şi să-i scoată hamul.

— E timpul să ne odihnim! strigă Lisabet spre Anders şi Rayna, care abia aterizaseră şi făceau acelaşi lucru. Şi să luăm prânzul.

Anders privi peste umăr la Mikkel şi Theo, care coborau şi ei, după care păşi repede spre ei şi îi găsi ghemuiţi pe pământ. Theo părea istovit, dar îi reveni entuziasmul când văzu Lacul din Cer, şi apoi se adunară toţi pe mal pentru un prânz rapid. Mikkel aprinse chiar şi un foc mic, încălzind apă în care amestecă nişte cacao, împărţind apoi câte o cană fiecăruia. Kess alerga pe pajişte urmărind un fluture, fără să dea prea multă importanţă faptului că, doar câteva minute mai devreme, zburase pe cer.

Nu-şi permiteau o pauză prea lungă – era important să ajungă în Insulele Chelle după-amiaza devreme, ca să poată căuta un adăpost în care să doarmă înainte de lăsarea nopţii.

— Şi… începu Mikkel strâmbându-se fără să vrea, în timp ce strângeau lucrurile, stingeau focul şi o recuperau pe Kess. De-acum cred că cei din Adunarea Dragonilor fac orice le trece prin minte ca să ne

găsească. Aşa c-ar fi bine să ne mişcăm cât mai putem. Dacă au vreun artefact de localizare despre care noi nu ştim?

Curând erau din nou pe cer. Anders văzu oraşul de coastă Port Tylerd pe sub ei, cu un far alb şi înalt, aşezat pe un piedestal gros de piatră; era vopsit într-o culoare atât de strălucitoare, că părea să sclipească în soarele amiezii fără ca lampa să-i fie deja aprinsă. Anders nu mai avusese şansa să-l admire – de-acum zburau peste coasta nordică a Vallenului, iar vântul se înteţise.

Se ghemui şi mai mult pe spatele Raynei, arcuindu-şi trupul peste eşarfa în care îşi avea Kess culcuşul. Tinerii dragoni o urmară pe Ellukka în largul mării, loviţi fără milă de vânturile reci, care le îndoiau aripile şi care se năpusteau asupra lui Anders şi Lisabet, vâjâind cumplit în jurul lor. Anders încercă de câteva ori să ridice capul ca să vadă cum se descurcau ceilalţi, dar nu reuşi să-l țină în sus prea mult. Putea doar să privească înainte, unde Ellukka se năpustise asupra vântului, de parcă ar fi înotat prin el.

Putea să privească şi-n jos, acolo unde se aflau insulele, în largul mării adânci, fremătătoare, de un albastru-închis, asemenea unor bijuterii sau firimituri, cum spunea ghicitoarea. În tonuri de verde-gri, aveau marginile zimţate, fiecare diferenţiindu-se de celelalte ca un fulg de alţi fulgi. Văzu o insulă verde, în forma unei uriaşe litere C, în portul căreia poposiseră bărci de pescuit; aşteptau furtuna ce se apropia.

Mai văzu şi alte insule, mai lungi sau mai plate, unele cu câte un singur pisc înalt care părea să se ridice direct din mare, ca şi cum muntele continua sub apă.

Când cerul deveni plumburiu, Anders începu să se

întrebe dacă n-ar trebui să se întoarcă înainte să-i prindă furtuna, dar nu avea cum să le spună celorlalţi ce-l îngrijora.

Şi apoi, după ce păru că trecuse o eternitate – iar soarele se afla deja la orizont – ajunseră la capătul lanţului de insule. Ultimele două se aflau una lângă cealaltă, iar dincolo de ele nu mai era decât oceanul, până hăt, departe, spre marile gheţuri ale nordului. Insula din stânga era lată, cu dealuri ce urcau şi coborau şi cu copaci cuibăriţi între ele.

Dar insula din dreapta era micuţă; fără îndoială că era cea mai mică. Avea culmi abrupte şi stâncoase pe fiecare parte, neavând spaţiu nici cât să acosteze o barcă în siguranţă. Singurul mod de a ajunge acolo era în zbor. *Oare dragonii îi aduseseră pe lupi aici, în locul de unde-şi luau puterea?*

Dar vârful insulei nu era deloc stâncos. Era scobit ca interiorul unui castron, cu un capăt mai înalt decât celălalt. Interiorul era perfect neted şi verde, nederanjat nici măcar de un copac sau de vreo piatră. Era doar înconjurat de o iarbă luxuriantă.

Îndesată însă în partea mai înaltă a castronului era ceva care întina desăvârşirea suprafeţei verzi – o casă mică, albă, cu un acoperiş de iarbă. Era îngropată în pantă, astfel încât nu se vedeau decât peretele din faţă, uşa şi ferestrele, sticla răsfrângând câte o rază de lumină când soarele se strecura printre nori.

Dragonii coborâră înspre ea, vântul înteţindu-se pe măsură ce pierdeau din altitudine, răsucindu-se violent şi imprevizibil în jurul insulelor şi al coastelor. Mikkel şi Theo trecură pe lângă Anders şi Rayna, Theo virând periculos, iar Mikkel silindu-se în ultimul moment să coboare pe o parte pentru a evita ciocnirea.

Rayna se îndrepta repede, mult prea repede spre

pământ, iar Anders se aplecă şi mai mult asupra lui Kess, vârându-şi capul între umeri şi simţindu-şi fiecare bucăţică din corp încordată. Apoi, chiar în ultima clipă, când era sigur că se vor prăvăli în iarbă, simţi cum Rayna îşi încordează muşchii, desface aripile şi îi lasă uşor pe pământ. Aterizară şi făcură câţiva paşi rapizi, după care se opriră.

Vântul crea un vârtej în interiorul adânc al insulei, venind înspre ei din toate direcţiile, iar Anders îşi mişcă picioarele amorţite, sărind de pe spatele Raynei pentru a-i scoate cât mai repede hamurile, ca ea să se poată transforma. Kess scoase o sigură dată capul din culcuş, mieună a dezaprobare, după care se vârî iar înăuntru. Anders n-o putea învinui.

Mikkel şi Theo se transformaseră deja, iar cel dintâi se apropie de Anders ca să-i dea o mână de ajutor cu hamurile. Băiatul se simţea incredibil, era înviorat de frig, putând să alerge pe toată lungimea insulei, dar era clar că prietenul lui se simţea cu totul altfel; era alb la faţă şi mâinile îi tremurau.

Scoaseră toate hamurile, iar Rayna reveni la forma umană, rămânând ghemuită la pământ. Anders se apropie în grabă de ea, înfăşurând-o în manta ca s-o încălzească, şi o ajută să se ridice. Rayna suferea la fel de mult ca ceilalţi dragoni. Urmându-i pe ceilalţi, gemenii se grăbiră spre casa albă.

Ajunseră chiar în clipa în care Ellukka şi Lisabet voiau să deschidă uşa – era umflată din cauza umezelii şi închisă bine, dar tot trăgând amândouă de ea, uşa cedă până la urmă, şi, surprinse, fetele căzură pe spate. Toţi copiii dădură buzna înăuntru, iar Anders trase uşa după ei, apoi se întoarse să analizeze locul pe care-l găsiseră.

Se aflau într-o încăpere mare, luminată doar de

razele de soare ce pătrundeau prin ferestrele încrustate cu sare. În partea dreaptă se găsea o vatră generoasă, înconjurată de scaune groase şi moi, acoperite cu perne, unele dintre ele rămase fără umplutură. În partea stângă era o bucătărie părăsită de mult, cu oale şi tigăi uzate care atârnau din tavanul de deasupra blatului lung, iar în spatele lor un cuptor de lemne gol, şi cu un tub care ducea către tavan şi se pierdea în deal.

În mijlocul încăperii se întindea o masă lungă, înţesată încă de cărţi şi hârtii, de parcă persoana care părăsise locul acela intenţiona să se întoarcă pentru a-şi relua munca. Erau cărţi peste tot, îngrămădite pe jos sau înghesuite pe rafturile de pe pereţi, iar câteva uşi erau un indiciu că locuinţa continua până departe, în adâncul dealului.

— Trebuie să facem focul, spuse Lisabet, îndepărtându-se de dragoni, care formaseră un grup, prea înfriguraţi ca să mai gândească. Vântul e năprasnic, în jurul nostru e doar apă îngheţată, locul ăsta e îngrozitor pentru cine are nevoie de puţină căldură. O să aprind focul în vatră. Anders, tu poţi să încerci cuptorul.

Anders o lăsă jos pe Kess, care porni să exploreze camera, după care se repezi la cuptor, ghemuindu-se lângă el şi deschizând uşa neagră de fier. Lângă el era un coş cu vreascuri şi nişte bucăţi cubice, cafenii de turbă. O strigă pe Lisabet când dădu peste două bucăţi de cremene legate cu o sfoară, care atârnau de un cârlig de lângă cuptor.

— E posibil ca lupii să fi folosit locul ăsta cu secole în urmă, dar nu cred că e părăsit de aşa mult timp. Mai degrabă de vreo zece ani, decât de o sută.

Nu s-a depus prea mult praf şi mai sunt o grămadă

de lemne.

Theo strigă de la masa la care se aşezase, dinţii clănţănindu-i din cauza tremuratului:

— Şi… şi sunt şi nişte da… date pe unele dintre hâr… hârtiile astea. Cineva venea pe-aici.

— Să sperăm că mama, răspunse Rayna, strângându-şi şi mai bine mantaua. Şi să mai sperăm şi că a lăsat ceva în urma ei.

Anders avea impresia că Drifa putuse lăsa tot soiul de indicii – căci harta le arăta unde să găsească bucăţile din Sceptrul Soarelui pentru că asta ceruseră ei, dar Hayn le spusese că ea îşi ascunsese multe dintre cele mai de preţ artefacte. Anders se întreba ce altceva mai fusese ascuns în jurul casei, dar pentru asta ar fi trebuit să ştie unde să caute.

Curând, el şi Lisabet aprinseră cele două focuri, iar încăperea începu să se încălzească. Pompa de apă din bucătărie încă mai funcţiona, aşa că au pus apă la încălzit pe cuptor, iar Lisabet şi Mikkel au pregătit sandviciuri cu pâine prăjită şi caşcaval, din cele câteva provizii pe care le aduseseră băieţii când li se alăturaseră celorlalţi.

Afară se lăsase întunericul, dar focul şi felinarele din cabană luminau uşor camera şi, cum temperatura creştea, se înveseliră cu toţii – nici măcar pe Lisabet n-o deranja puţină căldură. După o scurtă cercetare a locului, găsiră şi o baie a cărei instalaţie încă părea să funcţioneze. Aveau chiar şi apă caldă – conductele treceau prin peretele din spatele cuptorului, care încălzea apa ce ţâşnea apoi din ţevi direct spre baie. Mai găsiră şi o încăpere aranjată ca un laborator ştiinţific şi, în cele din urmă, trei dormitoare, dar Ellukka şi Anders au adus saltelele în sufragerie ca să poată dormi toţi împreună, lângă foc, unde era cel mai

cald.

— Ei bine… începu Theo într-un târziu.

Şedeau pe saltele şi pe scaunele cu perne, în faţa focului, bând cacao şi înfulecând sandviciurile cu caşcaval, cu excepţia lui Kess, care savura o bucăţică de carne.

— Locul ăsta a fost folosit cândva pentru cercetări, continuă Anders; sunt sigur de asta. Sunt cărţi despre tot felul de chestii. Poate de asta şi veneau aici. Dar dacă lupii au venit aici, sigur i-au adus dragonii în zbor, îşi reluă el gândul. Nu poate acosta niciun vas. Probabil că Drifa i-a adus aici pe lupi şi aşa a aflat de el.

— Sunt şi artefacte, spuse Lisabet. Dar unele ciudate, nici nu ştiu la ce folosesc cele mai multe dintre ele.

— Mi-ar plăcea locul ăsta, interveni Mikkel, dacă n-ar fi aşa de frig. O să mai avem nevoie de căldură şi la noapte, dacă vrem să fim în stare să zburăm mâine dimineaţă, presupunând că vom găsi şi a treia bucată a sceptrului.

— Aş vrea să înţeleg mai bine ce face sceptrul, zise Theo, privind în jur la teancurile de cărţi. Adică, da, va face să fie mai cald, dar habar n-am cum. Să schimbi vremea nu e chiar o nimica toată!

— Orice faci poate avea efect în altă parte, răspunse Anders, amintindu-şi de artefactele pe care le văzuse în Skrabok-urile de la Ulfar, când căuta o modalitatea de a o găsi pe Rayna. Dacă faci să plouă într-un anume loc, poţi provoca secetă teribilă în altă parte, îi lămuri el.

— Sunt curios cum afectează căldura, replică Theo.

— Trebuie să riscăm folosindu-l, chiar dacă nu suntem siguri de ce se va întâmpla, interveni şi Lisabet. Să sperăm că e la fel ca Piatra Zăpezii – că

poate schimba temperatura în jurul locului în care se află. Aşa că dacă le folosim în acelaşi timp, se vor anihila reciproc. Să sperăm!

După ce mâncară, dragonii merseră pe rând la baie şi apoi se adunară în jurul focului, zâmbind tot mai fericiţi pe măsură ce căldura le pătrundea în oase. În acest timp, Anders şi Lisabet luară câte un felinar şi porniră să caute a treia bucată din sceptru, nădăjduind c-ar putea fi în casă. Acum că văzuseră insula, îşi dădeau seama ca Drifa n-ar fi riscat să ascundă ceva în iarba netedă dimprejur. După ce găsiseră primele două bucăţi de sceptru, ştiau ce căutau acum – un cilindru cam de mărimea antebraţelor lor, învelit în pânză cerată legată cu sfoară.

— Sper ca primul experiment să fi avut loc aici, spuse Lisabet, privind sub cadrul patului dintr-unul dintre dormitoare, în timp ce Anders cotrobăia prin rafturile înalte. Dar acum ar fi doar o chestiune de orientare.

— Aşa cred şi eu, aprobă el. Drifa nu a încercat să ne îngreuneze căutarea. Probabil a vrut doar să fie dificil pentru cine nu are nicio idee. Trebuie să fie pe aici, pe undeva.

Erau aproape pe punctul de a renunţa când intrară în laboratorul din dosul casei. Se afla şi acolo o vatră, dar nu fusese aprins focul, mărturie stând aburii respiraţiei lor. Lisabet începu să cotrobăie printre instrumentele de pe masa pătrată, iar Anders ridică felinarul ca să se uite mai atent la rafturi, încercând să gândească asemenea unui dragon. Unde ar fi crezut mama lui că era un loc bun să ascundă ceva?

Apoi privi mai îndeaproape la vatră. Nu era o simplă vatră – avea cârlige de metal prinse în pereţii din jurul ei, pregătite să ţină oale de diferite mărimi

deasupra focului, în care să încălzească sau să topească orice ar fi fost acolo. Acela era singurul lucru care semăna cu o forjă din câte văzuse Anders prin casă. Iar Drifa fusese un dragon fierar.

Încercă să şi-o imagineze lucrând acolo şi, dintr-odată, îşi dădu seama că nu ştia cum arăta. Judecând după felul în care arătau el şi Rayna, şi după poveştile potrivit cărora ar fi fost pe jumătate mositalană, probabil că avusese tot pielea cafenie şi părul negru, ca ei.

Trebuie să fi fost puternică, dacă era fierar, iar dacă el îl moştenise pe tatăl său în ce privea înălţimea, probabil că Rayna era scundă, ca mama lor.

Se întrebă dacă tatăl lor fusese vreodată acolo, sau dacă Hayn vizitase locul acela. Oare să-i fi adus un dragon? Poate chiar Drifa?

Mişcă un pic cea mai mare oală de pe perete ridicând cârligul, astfel că oala începu să se balanseze. Din ce era oare făcută? Din metal? Ridică felinarul şi se uită înăuntru, rămânând cu gura căscată când îşi dădu seama că era ceva în ea.

Ceva care avea o formă foarte cunoscută.

— Lisabet, l-am găsit!

Vârî mâna în oală, strângând între degete bucata de sceptru învelită în pânză, şi o scoase triumfător. Mama lui o lăsase, bineînţeles, acolo unde lucrase.

El şi Lisabet se întoarseră în camera principală, unde ceilalţi aşteptau şi-l primiră cu ovaţii când ridică bucata de sceptru. Desfăcură repede sfoara şi ieşi la suprafaţă o altă parte din sceptrul de lemn, decorată cu fâşii de metal şi inscripţionată cu rune.

Au desfăcut harta şi au întins-o pe podea, iar ornamentele argintii sclipeau în lumina focului.

Anders atinse harta cu noua bucată a sceptrului,

iar împletitura se răsuci şi şerpui în jurul marginilor, formând cuvinte noi.

Ca întotdeauna, Lisabet se aplecă să le citească.

Cea din urmă bucată e ascunsă în înalturi,
La cerul interzis de-ajungi în salturi.
Numele-i spune că este cel mai sigur loc,
Dar ştii prea bine că pericolul nu doarme deloc!

— Cea din urmă bucată! Am avut dreptate! strigă Rayna, prinzând-o pe Kess şi ridicând-o ca pe un trofeu, până ce pisica mieună indignată s-o lase jos.

— Suntem aproape! confirmă Ellukka, aplecându-se ca să citească şi ea cuvintele.

Dar Anders rămase tăcut şi, imediat cum ceilalţi observară, se întoarseră unul câte unul spre el, fixându-l cu privirea în aşteptarea unei explicaţii.

— Ştiu unde e, răspunse el. E undeva sus, în cer. Într-un loc în care nu avem voie să mergem. Am auzit numele ăsta de o mulţime de ori – după nume, pare un loc sigur. Ca un fel de cuib. Sălaşul Norilor.

Se holbară toţi la el fără să spună vreun cuvânt. *Sălaşul Norilor. Căminul legendar al primilor dragoni fierari, cel mai înalt punct din Vallen.* Un loc în care niciun dragon nu avea voie să meargă, deşi nimeni nu ştia de ce.

— Dar ştii prea bine, şopti Rayna, că pericolul nu doarme deloc!

Capitolul paisprezece

În dimineaţa următoare se treziră devreme, pregătindu-se de plecare. Anders avea acelaşi

sentiment ca atunci când părăsiseră Cascada lui Flic – mai erau atât de multe de descoperit aici, şi mult mai multe poveşti care aşteptau să fie istorisite! Dar aveau să revină cu o altă ocazie. Acum nu mai era timp de pierdut, îi aştepta Sălaşul Norilor.

— E un traseu periculos, spuse Ellukka. O să zburăm peste Zonele Muntoase – o regiune fără probleme, nu-s decât ciobani pe-acolo, şi sunt sigură că-s obişnuiţi să mai vadă dragoni din când în când –, dar n-o să fie la fel de uşor să trecem peste Munţii Icespire. O să fim nevoiţi să zburăm cât de sus putem, iar drumul va fi lung, o să bată un vânt groaznic şi va fi frig.

— Şi-avem în drum şi nordul Drekhelmului, spuse Mikkel, făcând o grimasă. Dacă au lăsat pe cineva la pândă, s-ar putea să fim văzuţi.

— Nu ne permitem s-o luăm pe ocolite, interveni Rayna. Mai ales că probabil ne caută deja.

— De acord, conveni Anders.

Rayna se descurcase întotdeauna la evaluarea riscurilor, indiferent că era vorba de a fura din buzunare pe străzi, sau de a încerca să evite mânia Adunării Dragonilor. Sperau ca, atunci când vor ajunge în Sălaşul Norilor, să fie protejaţi de norii care dăduseră numele misteriosului vârf. Dar, mai întâi, avea să le spună ceva celorlalţi.

— Anders? întrebă Rayna, citind pe chipul lui că îl măcina ceva.

— Înainte să plecăm, începu el, mai e ceva la care m-am gândit. Are legătură cu ce-o să se întâmple după ce găsim ultima bucată din sceptru.

Se lăsă liniştea şi ceilalţi se apropiară de el, aşteptând să continue.

— Cred că ce vreau să spun, continuă Anders, este

că, odată ce-am început, nu mai putem da înapoi. Adică ştiu că deja nu mai putem da înapoi, fiindcă Adunarea Dragonilor e pe urmele noastre. Dar… ceea ce facem noi este mai important decât orice altceva. Ca să fiu sincer, când am început, mă gândeam la Rayna, la Lisabet, şi apoi, când am ajuns să vă cunosc, la toţi ceilalţi. Nu aveam de gând să salvez lumea. Simţeam că sunt prea mic pentru aşa ceva. Voiam doar să-i ţin în siguranţă pe cei de lângă mine.

Ceilalţi dădură încet din cap – nu era singurul care se simţea aşa.

— Dar acum e vorba de mult mai mult de-atât, continuă el. Hayn a fost arestat, iar Leif e sabotat de Adunarea Dragonilor. Dragonii s-au îmbolnăvit, şi la fel şi cei din Holbard. Dacă o să continue să fie aşa de frig, în cele din urmă lupii vor ataca şi va fi rău pentru ambele tabere – însă lucrurile se vor înrăutăţi şi mai mult chiar înainte de asta. Nu mai e vorba de a fi noi în siguranţă. Ci de a-i ţine pe toţi în siguranţă.

— Aşa trebuie să fie, spuse Rayna încet, iar ceilalţi aprobară în tăcere.

— Aşadar, asta înseamnă că, orice s-ar întâmpla la Sălaşul Norilor, vom întregi sceptrul mai înainte de toate. Şi apoi o să-l folosim, indiferent ce o să se întâmple cu noi.

— Indiferent ce o să se întâmple cu oricare dintre noi, adăugă Lisabet în şoaptă, ceilalţi vor trebui să-l folosească.

— Cu orice preţ! repetă Ellukka, iar cuvintele ei sunau a promisiune.

Şi apoi, unul după altul, le repetară şi ceilalţi în şoaptă. Calmi, hotărâţi şi – Anders ştia de-acum – uniţi pentru orice avea să vină.

***

Au terminat de împachetat proviziile, iar Mikkel şi Theo au închis bine uşa cabanei după ei, în timp ce Anders şi Lisabet le ajutau pe Rayna şi Ellukka cu hamurile.

— Ne vom întoarce, spuse Lisabet, privind spre uşă şi evocând gândurile lui Anders de mai devreme. Într-o bună zi, continuă ea, când toate astea se vor termina.

Anders nu dădu glas gândurilor pe care ştia că le împărtăşeşte şi Rayna – de fapt, mai rămăseseră doar cu *speranţa* că într-o bună zi totul va lua sfârşit şi că vor supravieţui.

Zborul de întoarcere a fost la fel de nesigur precum fusese zborul de venire, cu un vânt geros care aproape că încerca să-l smulgă pe Anders de pe spinarea surorii lui, ca apoi să-l arunce în marea învolburată, de un albastru-închis. Ajunseră până la urmă pe coastă, la marele far alb şi la micul cătun din piatră – Portul Tylerd –, după care zburară pe deasupra Zonelor Muntoase.

Aici norii începeau să se risipească, iar câmpiile verzi-aurii de dedesubt parcă sclipeau; pâraie argintii, ca nişte oglinzi, curgeau de-a lungul lor şi se unduiau la nesfârşit, dealurile făceau umbră, iar în depărtare se zăreau nişte turme de vaci şi de oi. Dar parcă prea devreme – sau poate nu chiar aşa devreme, în ce-i privea pe dragonii istoviţi – Munţii Icespire le-au ieşit amenințători în cale, stâncile întunecate răsărind din câmpurile cu iarbă asemenea unor creaturi uriaşe care tocmai îşi dezbrăcaseră mantalele de catifea şi se îndreptau către nori.

Când ajunseră în sfârşit pe partea cealaltă a piscurilor, lui Anders îi era clar că Rayna era obosită –

nu încetinise, dar bătăile din aripi se simţeau diferit, de parcă fata trăgea de ea însăşi, ca un înotător epuizat. Dar nu ştia dacă spionii din Drekhelm îi văzuseră sau nu.

Curând se apropiau de norii nemuritori care înconjurau Sălaşul Norilor, iar vânturile se domoliseră într-atât încât de-abia se mai simţea o adiere. Anders îşi simţea tot corpul încordat în timp ce Rayna zbura printre nori, scoţând din când în când câte un mic strigăt, şi primind răspunsuri de la Mikkel, Theo şi Ellukka, deşi nu-i vedea prin albul acela imaculat, exceptând poate câte o bătaie uşoară dintr-un vârf de aripă sau de coadă.

Cei patru dragoni zburau cât de încet puteau, iar aerul din jurul lor era neobişnuit de liniştit – Anders îşi dădu seama că se obişnuise să fie traşi în sus şi în jos, cu rafalele de vânt şi cu smucirile jucăuşe. Zborul era de obicei asemenea înotului prin ape curgătoare, dar, dintr-odată, totul în jurul lor era dens şi opac. Erau atenţi să nu se lovească unii de ceilalţi sau, şi mai rău, de stâncile înalte din Sălaş, care trebuiau să fie undeva în norii de deasupra lor.

Tocmai când Anders se întreba dacă nu trecuseră cumva de stânci – dacă nu ajunseseră de partea cealaltă a norilor, trecând de Sălaşul Norilor –, ceva întunecat se ivi în faţă. Nu era vreun vârf de munte, ci o coloană incredibil de înaltă, cu o circumferinţă cel puţin cât aceea a sălii mari din Drekhelm sau cât a cantinei de la Ulfar, cu margini atât de zimţate, încât păreau naturale, dar mult prea abruptă ca să poată fi escaladată.

Pentru o clipă, Anders crezu că vede ceva asemănător unei scări cioplite pe coloană, dar dispăru într-o clipită, în timp ce se ţinea strâns de Rayna, care

încerca să urce tot mai sus, şi mai sus, ca să ajungă în vârf.

Apoi văzu clădirile.

O mulţime de căsuţe clădite din lespezi de piatră şi cu acoperişuri tip cupolă; erau înghesuite pe piscul uriaşei coloane naturale de piatră, strânse una într-alta de parcă ar fi căzut dacă nu se sprijineau între ele. Aduceau un pic cu o recoltă de ciuperci, cum creşteau toate laolaltă, doar că era mult prea impunătoare pentru o astfel de comparaţie. Vreo două erau mult mai mari decât celelalte, iar restul stăteau adunate în jurul lor, fiecare sprijinind-o pe următoarea, cu ferestre cât nişte fante micuţe şi negre cioplite în zidăria bine finisată.

Rayna făcu un viraj la dreapta, cotind pe lângă ceea ce trebuia să fie Sălaşul Norilor, până ce în locul clădirilor apăru o platformă pentru aterizare, gândită, fără îndoială, pentru dragoni. Era o curte largă, din piatră netedă, dar nu avea niciun zid pe margini pentru a-i împiedica pe cei neatenţi să cadă în prăpastie. Unul după altul, cei patru dragoni au aterizat acolo, ceaţa înăbuşind sunetul ghearelor care zgâriau piatra. Mikkel şi Theo s-au transformat imediat şi au mers să ajute cu hamul Ellukkăi şi al Raynei.

— Locul ăsta e incredibil, şopti Lisabet, scoţând hamul de pe Ellukka pe o parte şi apoi trecându-i-l peste cap. Oare poveştile spun ceva şi despre faptul că arată… aşa?

— Poveştile spun doar că n-ai voie să vii aici, îi răspunse Mikkel, tot în şoaptă. Dar îţi cam dă fiori locul ăsta, îi simţi puterea! Aerul e rece, însă simt… simt ceva puternic sub piatră.

Theo, care stătea lângă el, dădu din cap.

— Lava din Icespire e pe undeva pe-acolo, jos.

— Dar aerul e foarte rece, iar ceaţa e densă, şi eu mă simt foarte bine, spuse Lisabet. Locul ăsta este unic.

Au făcut câţiva paşi înapoi, ca să le lase pe Rayna şi pe Ellukka să se transforme, redevenind, în doar câteva momente, două fete care stăteau ghemuite, ca mai apoi să se ridice dintr-o singură mişcare.

— Ar trebui să pornim la drum, le zise Ellukka imediat ce putu vorbi. Dacă ne-au văzut din Drekhelm, s-ar putea să fie deja în drum spre noi. Mikkel, tu şi cu mine suntem cei mai puternici, aşa că o să patrulăm în zbor. Dacă ne deplasăm pe cer şi ascultăm cu atenţie, poate c-o să ne dăm seama dinainte dacă se apropie cineva.

Au fost toţi de acord să păstreze liniştea. Locul acela straniu îi influenţa pe toţi – Anders nu ştia dacă de vină era atmosfera paşnică şi ciudată sau faptul că păşeau pe acolo pe unde toate poveştile dragonilor spuneau că n-au voie să meargă, dar simţea că ceva nu era în regulă.

Ellukka şi Mikkel au luat-o spre marginea curţii, pregătindu-se să se transforme şi să-şi ia zborul, iar el îi privi plecând.

Anders, Rayna, Lisabet şi Theo s-au apropiat de uşa uriaşă a clădirii cu cupolă, care se afla în curte. Era un lemn închis la culoare, vechi şi se potrivea perfect cu balamalele negre din metal, puse pe arcada de piatră cenuşie, unde atârnau, din loc în loc, licheni deschişi la culoare.

Privind atent prin fuioarele de ceaţă, Anders reuşi să distingă două cuvinte gravate în arcada de deasupra uşii, cu litere adânci şi lizibile:

Sălaşul norilor

Pentru a trage zăvoarele enorme de metal au trebuit să-şi unească toţi forţele, Anders şi Rayna de o parte, iar Theo cu Lisabet de cealaltă, dar uşa se deschise fără niciun scârţâit, de parcă ar fi fost unsă cu o zi înainte.

Încăperea era întunecată şi, când Anders făcu primul pas înăuntru, la picioarele lui apăru o sclipire firavă – stătea pe un platou metalic pe care erau gravate rune. Trase aer în piept, gata să-i avertizeze pe ceilalţi – dar n-avea habar de ce anume – şi, deodată, lumină şerpui într-o clipită de lângă el, către pereţii laterali, sclipind pe un soi de potecă din metal de pe podeaua din piatră, trezind parcă toată camera la viaţă şi făcând-o să strălucească.

Fasciculele de lumină urcară pe pereţi şi înconjurară sala uriaşă, felinarele începând şi ele să lumineze, scăldând locul într-o strălucire caldă, aurie şi călduroasă. Era clar că încăperea fusese proiectată pentru a găzdui un număr mare de oameni – erau acolo mese şi scaune şi o zonă trasată clar unde câţiva dragoni puteau să stea fără să se înghesuie. Locul părea părăsit, cu totul pustiu, dar, deşi interzis, nu arăta deloc neprietenos.

Nu exista decât o singură uşă care ducea mai departe, şi aceasta se afla în partea îndepărtată a sălii. Îndreptându-se într-acolo, nu spuse niciunul nimic, urmărind firele de praf ce dansau în lumina felinarelor. Sala era aşa de mare, că, în loc să facă să răsune paşii lor, îi estompa.

Şi uşa aceasta era din acelaşi lemn întunecat ca prima, dar nu avea niciun fel de zăvor sau altceva vizibil care să-i ajute s-o deschidă. În schimb, pe ea se aflau câteva litere de metal care sclipeau în lumină.

NU MERGE MAI DEPARTE FĂRĂ...
~ UN ÎNSEMN ~
~ SÂNGE ADEVĂRAT ~
~ ŢEL ADEVĂRAT ~

— Ce-or mai însemna şi astea? şopti Theo în timp ce se holbau la uşă.

— Drifa sigur s-a gândit c-o să ştim, răspunse Rayna în şoaptă. Probabil că aşa ar fi şi fost, dacă ne creştea ea.

Vreme de câteva momente n-a spus nimeni nimic, iar apoi Kess a mieunat din culcuşul de la pieptul lui Anders, rupând liniştea.

— Are dreptate Kess! a spus Rayna. Mai bine-am trece la treabă. Aveţi vreo sugestie?

— Hai să ne uităm mai îndeaproape, să vedem dacă găsim vreun indiciu, a propus Lisabet. Şi să încercăm să desluşim semnificaţia cuvintelor.

— Mă întreb ce soi de însemn foloseşti ca să deschizi uşa, începu Anders, apropiindu-se. Nu văd nicio gaură de cheie pe undeva.

— Poate că nu e vorba de o cheie, a spus Theo, aplecându-se ca să analizeze literele. Când vine vorba de artefacte, există o mulţime de moduri pentru a le face funcţionale. Deşi de obicei ai nevoie de un alt artefact sau de o bucată din ceva mai mare. Sau poate se referă la o persoană, dar cred că asta se aplică la partea cu „sângele”, mai degrabă decât la cea cu „însemnul”.

— Deci ceva care a fost forjat? a întrebat Anders, uitându-se la el, de parcă aştepta să apară un obiect din senin.

— De obicei, da, răspunse Theo. Ce-i drept, învăţ

doar de câteva săptămâni cum clasifică dragonii artefactele, iar în punctul ăsta, am noroc dacă ghicesc raftul pe care se găsesc. În condiţii ideale, am putea rezolva enigma asta peste vreo cinci, şase ani, dar un lucru ştiu sigur. Însemnul trebuie să aibă cel puţin o rună pe el.

— Nu pot... începu Lisabet, descumpănită. N-am nicio idee ce poate însemna. Poate c-ar fi trebuit să luăm cu noi ceva din cabana de pe insulă. Sau poate c-ar fi trebuit să fie la voi, pentru că vi l-ar fi dat ea, dacă ar fi avut timp. Dar mama voastră nu v-a dat nimic.

Anders şi Rayna se încordară, căutându-se din priviri.

— Ba da! a spus Anders, în timp ce Rayna îşi trecea mâna prin păr, renunţând de frustrare şi lăsându-se în jos ca într-o plecăciune, lăsându-l pe Anders s-o privească din profil.

— Ce? strigară Lisabet şi Theo.

— Agrafele Raynei! răspunse Anders, ignorând ţipetele surorii sale când scoase una şi apoi încă una, cu cât mai multă grijă. Niciodată n-am ştiut de unde erau, dar le-a avut dintotdeauna. Au rune pe ele.

— Şi s-au transformat odată cu mine încă de prima oară, completă Rayna, întinzând mâna după una. Când mi-am sfâşiat toate hainele şi le-am pierdut, pentru că încă nu aveam amuletă, *am rămas cu agrafele.*

— Ştiam eu că sunt artefacte! spuse Theo entuziasmat. V-am spus asta şi la arhive, în ziua în care am descoperit oglinda.

— Probabil că există pe uşă un loc în care să se potrivească, interveni Lisabet, aplecându-se şi căutând de jos până sus. N-ar trebui să fie mare.

— Uite aici, spuse Theo, arătând spre un loc de sub cuvântul *însemn* de pe uşă. Priviţi, sunt două fante

mici, care seamănă cu un egal. Cred că aici încap agrafele.

Anders şi Rayna luară agrafele pe care le ţineau în mână şi le potriviră pe fante, a lui deasupra, iar a ei dedesubt. Păreau să se potrivească.

— Hai să le punem faţă în faţă, sugeră el.

În acelaşi timp, le apăsară în adânciturile din uşă.

Pe Anders îl furnicau vârfurile degetelor, aşa cum se întâmpla mereu când un artefact plin de esenţă se activa, şi, cu un clic ce s-a auzit undeva în interior, uşa s-a deschis fără niciun sunet către un hol lung. Unul după altul, felinarele de pe pereţi, acoperite de praf, reveniră la viaţă, scoţând la iveală multe uşi, una după alta, sute de fâşii metalice întinzându-se pe podeaua de piatră şi pe ziduri, transformând tot locul într-un uriaş artefact.

Pătrunseseră.

— Ne mai trebuie sângele, spuse Lisabet, întrerupând momentul de fericire al lui Anders.

— Ce? întrebă şi clipi nedumerit. Aha, următorul lucru de pe listă!

— Crezi că se referă poate la un descendent de pe linia dragonilor? întrebă Rayna. Locul ăsta a fost construit cu mult timp în urmă, poate pe atunci era posibil.

— Nu ştiu dacă vreunul dintre noi e descendent direct, replică Anders, încruntându-se. Ellukka ar putea fi, nu are pe nimeni din familie la Holbard sau în afara neamului dragonilor, din câte ştiu eu.

— Poate că e nevoie de un descendent al celui care a creat locul ăsta, oricine ar fi el, completă Lisabet.

— Sau cineva care a lucrat aici? sugeră Theo. Ce vreau să spun este că Drifa a venit aici pentru a

ascunde bucata de sceptru şi v-a lăsat o cale de a pătrunde, iar asta mă face să cred că de sângele vostru este nevoie.

Se puseră de acord, în cele din urmă, că nu le mai rămăsese decât să încerce. Theo şi Lisabet îl luară pe Anders de câte o mână, pregătiţi să-l tragă înapoi dacă era cazul şi, cu inima bătându-i nebuneşte, Anders se pregăti să facă un pas în spate pe prima lespede de la intrarea în tunel. Nu putea decât să spere că prietenii lui vor avea timp să-l tragă înapoi dacă lucrurile scăpau de sub control.

Îi privi pe toţi, unul câte unul, şi apoi păşi în spate, strângându-i tare de mâini.

Dar nu se întâmplă nimic.

Răsuflară cu toţii uşuraţi.

— În regulă, spuse Lisabet. Hai să vedem dacă putem eu sau Theo, pentru orice eventualitate. În felul ăsta, v-am ajuta la căutare.

Din politeţe, nu spusese direct că ea şi Theo ştiau mai multe despre artefacte decât Anders sau Rayna: ea, după anii de studiu, Theo, în urma cercetărilor recente. Dar Anders ştia că aşa era.

Anders rămase în spatele lui Lisabet, iar Rayna şi Theo o luară de mâini. Trăgând aer în piept, Lisabet a făcut un pas în spate.

Dintr-odată, lespedea de sub piciorul ei s-a prefăcut în praf şi, în mai puţin de o secundă, nu mai avea nimic sub picioare. Ţipă în timp ce Rayna şi Theo o traseră înapoi, iar Anders încercă să dea o mână de ajutor fără să păşească în abis. După încă două secunde, totul se linişti. Anders începu să clipească des când lespedea pe care stătuse Lisabet începu să prindă din nou contur, praful redevenind piatră, iar fâşiile de metal ce o străbăteau sticlind uşor.

— Deci se pare că doar noi doi putem, spuse Rayna, rupând tăcerea.

Au fost la fel de precauţi când a făcut şi ea un pas în spate, dar după o clipă le-a fost clar că podeaua îi îngăduia să stea doar în spatele lui Anders.

— Pasul trei este telul adevărat, zise Theo. Poate ar fi bine să spuneţi ce doriţi?

Anders îşi potrivi geanta pe umăr – unde se aflau harta şi cele trei bucăţi ale sceptrului – şi rosti răspicat:

— Căutăm ultima bucată a Sceptrului Soarelui, spuse el, pe un ton care spera că este încrezător.

La început a crezut că n-o să se întâmple nimic. Dar apoi, fâşiile de metal de pe podea, runele şi felinarele de pe pereţi începură să se stingă, lăsând holul într-o beznă aproape completă, căci mai luminau doar lămpile de la intrarea în hol, acolo unde erau Lisabet şi Theo. Înainte ca Anders să-şi exprime dezamăgirea, strălucirea reveni. De data asta lumina o singură fâşie lungă, care părea din fier, întinsă pe lespedea de piatră şi gravată cu unele dintre cele mai complicate rune pe care le văzuse vreodată.

Îşi schimbase culoarea într-un albastru-deschis şi ducea până departe.

— Cred că e încolo, hotărî Rayna cu un râs nervos.

— Urăsc să spun asta, continuă Lisabet, dar mai bine v-aţi grăbi! Doar fiindcă Mikkel şi Ellukka nu ne-au anunţat nimic până acum, nu înseamnă că Adunarea Dragonilor nu e în drum spre noi.

Avea dreptate. Anders o aranjă pe Kess cu grijă în culcuşul ei – încercase să iasă de acolo, dar Anders se gândise că poate şi pisicile aveau nevoie de legătura de sânge, aşa că o lăsară doar să-şi scoată capul ca să vadă încotro mergeau –, iar gemenii luară calea fâşiei albastre de metal.

Au trecut printr-un hol lung cu uşi închise, iar Anders era curios să afle ce se găsea în spatele lor. Dar nu era ziua potrivită să descopere lucrul acesta, aşa că şi-au continuat drumul spre interiorul Sălaşului Norilor, mergând pe traseul ce se întindea în faţa lor.

Au mai urcat încă un şir de trepte, apoi încă unul şi apoi, la final, când au ajuns în vârf, au găsit o cameră în care intra lumină naturală de afară. Dincolo de geamul gros al ferestrei se vedea ceaţa deasă – fereastra era chiar mai veche decât cele cu care era obişnuit Anders, şi crezu că-i va fi greu să vadă ceva prin ea. Iar cu norii de afară, care nu se risipeau niciodată, era oricum greu de desluşit ceva.

— Pare a fi biroul cuiva, spuse Rayna, întrerupându-i gândurile.

Peste tot erau teancuri de cărţi, schiţe şi caiete deschise, diagrame şi bucăţi de artefacte terminate doar pe jumătate, agăţate în cârlige pe pereţi şi de tavanul înalt, în formă de cupolă. Fâşia strălucitoare de metal care-i adusese până acolo se termina pur şi simplu în prag. *Asta e camera,* părea să spună. *De voi depinde să aflaţi mai multe.*

— Crezi c-a venit aici? întrebă Anders încet. Adică, trebuie să fi venit măcar o dată, ca să ascundă bucata de sceptru, dar…

— Sau poate că ăsta era chiar biroul *ei,* completă Rayna. Avea câteva lucruri şi la cabană, dar poate că lucra în mai multe locuri.

— Sunt atât de multe lucruri de descoperit despre ea, spuse Anders, cu durere în suflet. Dar hai să găsim bucata de sceptru mai întâi!

Împărţiră camera în două, începând să caute printre teancurile de cărţi, ridicând toate hârtiile ca să se uite sub ele, analizând fiecare artefact în speranţa

că vor găsi forma cilindrică cunoscută, cel mai probabil învelită în pânza cerată obişnuită, legată cu o sfoară. Anders încerca să se mişte cât mai repede, imaginându-şi dragoni furioşi zburând printre nori în drum spre ei chiar în clipa aceea, şi găsindu-i pe prietenii lor care aşteptau afară; cu toate astea, nu se grăbea să termine prea repede, de teamă să nu sară peste lucrul pe care-l căuta prin talmeş-balmeşul acela.

— Anders, spuse Rayna la un moment dat, cu vocea tremurândă.

— L-ai găsit?

Îşi ridică privirea.

— Anders, spuse ea din nou, cu privirea aţintită pe un locşor de pe birou.

Se apropie de ea în grabă. Obiectul care-i atrăsese atenţia fetei nu era bucata de sceptru. Era o schiţă în cărbune făcută pe o foaie ruptă dintr-un caiet. La început, Anders crezu că bărbatul desenat era Hayn – era mare, lat în umeri, cu pielea cafeniu-închis, aşa cum reieşea din umbrele lăsate de cărbune, cu chipul pătrăţos şi cu o barbă neagră îngrijită. Dar nu avea ochelarii cu rame pătrate ai proiectantului şi avea o expresie diferită. Deşi gropiţele erau la fel.

Îşi ţinea braţul pe după talia unei femei care aducea foarte mult cu o versiune mai în vârstă a Raynei. Purta părul desprins, cu bucle în rotocoale perfecte. Avea acelaşi zâmbet poznaş şi incorigibil al Raynei, pe care desenatorul îl surprinsese perfect. La fel ca bărbatul, avea pielea închisă la culoare şi, deşi era cu un cap mai scundă decât el, chiar şi cu părul înfoiat, părea puternică şi în formă, de parcă ar fi putut face orice-şi punea în gând. Purtau amândoi coliere – discuri de metal cu şnururi de piele, care le atârnau la

gât. Fiecare disc avea gravată o spirală cu rune.

— Ei sunt, şopti Rayna, cu o voce atât de tremurândă, că o făcu şi pe Kess să miaune intrigată, scoţând o lăbuţă din culcuşul ei.

Anders o ridică cu grijă, deşi mâinile îi tremurau, şi o puse pe umărul Raynei, de unde putea să vadă mai bine.

— Da, ei sunt, confirmă el, atingând desenul. Felix şi Drifa.

— Par atât de fericiţi! murmură Rayna. Apoi pufni şi încercă din răsputeri să se adune. Pune-o în geantă, îi spuse ea. O luăm cu noi, o să ne uităm la ea mai târziu. Deocamdată trebuie să aflăm unde a ascuns sceptrul.

Se întoarseră amândoi la treabă şi, după numai un minut, Rayna îl strigă iarăşi, de data asta nespus de bucuroasă.

— Anders, l-am găsit!

Flutura în aer ultima bucată de sceptru, grăbindu-se să dea la o parte sfoara şi pânza cerată. Băiatul alergă spre ea.

— Pune-le împreună, i-a zis Rayna, dându-i cea de-a patra bucată, iar cu cealaltă mână asigurându-se că Kess stă bine pe umărul ei.

Pisica nu înţelegea de ce erau aşa de bucuroşi, dar li se alătură, trăgând cu gheruţele de una dintre cozile Raynei.

Anders scoase celelalte trei piese din geantă. Îşi dădea seama care era capătul, căci avea sfera de fier pe el, şi dibui apoi ordinea în care se îmbinau celelalte părţi după felul în care se prelungeau fâşiile de metal din jurul lor. Anders simţea că-l străbate un fior: asambla un artefact extrem de important, aici, în atelierul principal în care creatorul acestuia – mama lor

– lucrase la el.

Potrivind şi ultima bucată, simţi furnicătura obişnuită, din cauza esenţei, trecându-i prin corp. Toate runele de pe el au strălucit preţ de o clipă, după care s-au estompat.

— Cred că ştiu cum să-l folosesc, spuse Anders încântat. Nu m-am gândit niciodată cum poate fi activat, dar acum, că-l ţin în mână, îmi dau seama că… că ne ascultă. Cred că asta e cea mai bună descriere. Tot ce trebuie să fac este să-i spun ce vreau.

Rayna întinse mâna, iar el îi dădu artefactul. Într-o secundă, se lumină şi ea la faţă.

— Suntem gata să-l folosim, confirmă ea. Să mergem.

— Mai e ceva, ezită Anders, întorcându-se spre uşă. Sălaş al Norilor – i se adresă răspicat, deşi era gâtuit de emoţie –, mai avem un ţel. Vrem să ştim unde a plecat Drifa, dragonul fierar!

Pentru un moment, nu s-a întâmplat nimic. Imediat după aceea, la fel ca înainte, lumina de pe hol se estompă. Când reveni, un drum de rune se întindea din nou pe scări, în jos. Anders şi Rayna se grăbiră să-l urmeze şi, ajunşi jos, un alt drum luminat îi conduse într-o cu totul altă direcţie.

— Haite şi labe, şopti Anders. Ne duce către un răspuns.

Rayna a tras aer în piept şi s-a pregătit să răspundă, când din capătul holului răsună vocea lui Lisabet, care parcă umplu tot holul de panică:

— Anders! Rayna! Vin dragonii!

Gemenii se priviră vreme de o fracţiune de secundă, dar care simţiră că dură o veşnicie. Pe faţa lui Anders se citea o întrebare. Fără vreo ezitare, Rayna dădu din cap.

— Sălaş al Norilor, i se adresă Anders din nou, arată-ne drumul de întoarcere!

Noul drum se estompă, iar vechea potecă răsări din nou. Nu mai pierdură nicio clipă, alergând înapoi la prietenii lor cât de repede puteau.

Lisabet şi Theo îi aşteptau la uşă, privind înăuntru, fără a îndrăzni să pună piciorul pe lespede.

— Repede! strigă Lisabet. Rayna, transformă-te, trebuie să-ţi punem hamul!

Ellukka era deja pe stâncă, transformată în dragon, în timp ce ceilalţi doi au ieşit în grabă afară, Mikkel trecându-i hamul peste cap şi înnodându-l. Rayna alergă spre un loc liber ca să se transforme şi ea.

— Avem sceptrul! strigă Anders, în timp ce el şi Lisabet pregăteau hamul Raynei.

— Şi ce facem? întrebă Mikkel.

— Trebuie să-l ţinem departe de dragoni, spuse Lisabet. Îl vor folosi ca să încălzească tot Vallenul şi apoi să-i atace pe lupi.

— Atunci îl ascundem undeva? întrebă Theo, încercând să vadă prin ceaţă unde zăriseră Mikkel şi Ellukka dragonii care se apropiau. Dacă ne prind, nu trebuie să-l avem cu noi.

— Noi…

Dar Mikkel nu mai apucă să continue. Un val de frig se abătu dintr-odată asupra platformei de aterizare, unul atât de puternic, încât a fost prea mult până şi pentru puterea naturală a lavei din adâncul Sălaşului Norilor. Genunchii îi tremurau, iar Theo a scos un strigăt. Transformate în dragoni, şi Rayna şi Ellukka au urlat.

— Nu! a spus Anders. Trebuie să-l folosim cât mai repede. Dacă ne prind, o să ne ia cu ei şi-o să ne închidă. Nu putem risca să se întâmple aşa ceva.

— Dar cum? strigă Theo disperat. Încă nu ştim ce face, doar că probabil încălzeşte chestii. Şi nu ştim nici cum să-l folosim sau unde să-l folosim sau…

— Eu pot să-l folosesc! îl întrerupse Anders. Şi-l luăm la Holbard.

— La Holbard? Lisabet făcu ochii mari. Dacă îţi imaginezi că dragonii ăia care ne urmăresc sunt furioşi, stai să ajungem să zburăm peste capitală! Lupii vor da un înţeles cu totul nou cuvântului *furie*!

— Cel mai probabil, acolo ţine Sigrid Piatra Zăpezii, răspunse Anders. Dacă ar fi ieşit din oraş ca s-o ascundă, afla cineva, şi mai mult ca sigur n-ar vrea să fie într-un loc de unde să n-o poată controla.

— Aşadar, ori ne prind lupii, ori dragonii, spuse Mikkel, prinzând şi ultima cataramă de pe hamul Ellukkăi.

— Şi nici măcar nu ştim care sunt mai răi, conchise Theo, în timp ce el şi Mikkel căutară un loc în care să se transforme.

— Trebuie să-l folosim, continuă Anders. Cu orice preţ. Sau va fi război. Şi nu trebuie să-l lăsăm să cadă în mâinile dragonilor…

— … sau va fi război, încheie Lisabet în locul lui.

Rayna bătu nerăbdătoare cu piciorul în pământ, încercând să scoată un urlet, însă n-a ieşit decât o şoaptă.

— Sunt de acord cu ea, confirmă Anders. Să mergem!

Câteva secunde mai târziu, Mikkel şi Theo se transformară în dragoni, iar Anders şi Lisabet se căţărară în spatele Raynei şi Ellukkăi, Anders trecând sceptrul pe sub bretelele de piele ca să fie în siguranţă, iar Lisabet ascunzând-o pe Kess sub vesta ei.

Cei patru dragoni decolară, unul după altul,

pierzându-se în ceaţa nesfârşită şi îndreptându-se către Holbard.

Capitolul cincisprezece

Rayna ieşi brusc din ceaţa Sălaşului Norilor, înaintând în viteză către Holbard, cât de repede o duceau aripile.

Dar dragonii din Drekhelm erau pe urmele lui Anders şi ale prietenilor lui şi acum se aflau între ei şi oraş. Singura lor speranţă era neprevăzutul.

Anders nu recunoştea niciunul dintre dragonii adulţi – nu-i mai văzuse transformaţi –, dar avea o presimţire că cei mai mulţi dintre membrii Adunării Dragonilor, dacă nu toţi, se aflau acum pe cer. Erau de cel puţin două ori mai mari decât cei
patru dragoni de la Finskól, şi nici nu erau obosiţi.

Anders auzi dintr-o parte un strigăt sfidător şi-l văzu în stânga pe Mikkel, care se îndepărta de ei şi se îndrepta spre Munţii Icespire. Din dreapta răsună un alt ţipăt, drept răspuns, şi Theo zbură în direcţia râurilor şi a lacurilor. Ellukka se ţinea aproape de coada Raynei, încurajând-o.

Pentru o clipă, Anders nu a înţeles de ce îl abandonau prietenii lui – dar apoi, când şi urmăritorii lor s-au despărţit, a înţeles. Mikkel găsise o portiţă să îndepărteze câţiva membri ai Adunării Dragonilor, iar Theo îl înţelesese din urlete, însă nu şi Anders. Dragonii care-i urmăreau nu ştiau ce făceau sau care dintre ei reprezenta o ameninţare, aşa că-i urmăreau pe toţi patru.

De-acum mai erau doar vreo zece dragoni care-i urmăreau pe Anders, Rayna, Ellukka şi Lisabet, mai puţin de jumătate din toţi. Tot o goană nebună era, dar

prietenii lor le îmbunătăţiseră şansele de izbândă.

Ellukka îşi folosea rezervele de putere, plutind în jurul Raynei, ştiind fără îndoială că tatăl ei i-ar fi oprit pe ceilalţi dragoni din a-i ataca, dacă exista şi cel mai mic risc ca fata lui să fie rănită.

Anders spera să aibă dreptate.

Oare credeau dragonii că aceşti copii intenţionau să-i trădeze şi să-i dea pe mâna lupilor? Sau ghiciseră – prin cine ştie ce metodă – că aveau Sceptrul Soarelui sau vreun alt artefact şi voiau să li-l ia?

Un alt val de frig îi lovi, unduindu-se în aer precum o rafală de vânt, şi fiecare dintre dragonii pe care îi vedea se poticni pentru o clipă, luptând să-şi recapete puterile.

Undeva pe-aproape, fără îndoială, Sigrid folosea amplificatorul pe care-l căutase. Şi chiar dacă ştia că dragonii erau în drum spre Holbard, folosea Piatra Zăpezii ca să menţină temperatura scăzută cât mai mult posibil.

Frigul părea să-i afecteze pe dragonii adulţi mai mult decât pe copii şi, după o oră, şi apoi două, Ellukka şi Rayna rămăseseră tot în faţa lor. Anders îi auzea pe dragoni strigând furioşi în spatele lor şi ştia că Rayna şi Ellukka înţelegeau ameninţările cumplite care veneau dintr-acolo, dar niciuna dintre fete nu şovăia. Valurile de frig întăreau şi mai mult gândul că singura lor şansă era să ajungă la Holbard ca să folosească Sceptrul Soarelui – iar comportamentul lui Torsten şi al tuturor le spunea că nu-i pot lăsa pe dragonii adulţi s-o facă.

Acum zburau pe deasupra Marii Păduri a Ceţurilor, traversând Râul Sudrain, iar zidurile Holbardului se vedeau nu foarte departe. Zburaseră încă de dimineaţă, mai întâi din Insulele Chelle până la Sălaşul Norilor şi acum spre oraş. Soarele cobora uşor spre

orizont, iar Anders o simţea pe Rayna epuizată.

Şi ştia că, dacă ei vedeau oraşul, atunci şi lupii îi vedeau pe ei – un stol de dragoni zburând cât de repede puteau spre ziduri. Probabil că lupii se pregăteau deja, luând poziţiile de luptă, gata să apere Holbardul. Îşi imagina groaza şi hotărârea neclintită care-i stăpâneau.

Un alt val de frig îi lovi cu putere, iar doi dintre urmăritori se îndreptară spre pământ, pierzând controlul asupra propriilor aripi, prea slăbiţi să mai poată rămâne în aer. În timp ce ei se rostogoleau spre pământ, Anders îşi ţinea respiraţia şi, în ciuda faptului că erau o ameninţare, îşi dorea din tot sufletul ca aceştia să-şi desfacă aripile şi să încetinească îndeajuns de mult pentru a ateriza în siguranţă. Bănuia că aşa s-a şi întâmplat, dar nu era sigur.

Ajunseră apoi deasupra Holbardului, sub ei licărind cunoscuta pajişte verde de pe acoperişuri. Dinspre oraş se ridica un aer rece, iar micile siluete ale lupilor alergau de-a lungul zidurilor oraşului, pregătindu-se de luptă, gata să arunce cu suliţe de gheaţă şi cu şi mai mult frig din clipa în care dragonii ar fi intrat în raza lor de acţiune.

Sub el, Rayna se cutremură, aerul rece epuizând-o şi trăgând-o în jos către oraş, iar el îşi dădu seama că nici sora lui nu mai avea mult până când avea să se prăbuşească. Şi ca să fie şi mai rău, acum că ajunseseră în oraş, ea şi Ellukka erau forţate să încetinească, iar asta le dădea dragonilor adulţi şansa să se apropie de ei.

Ellukka continua să plutească eroic în jurul Raynei, încercând să-i protejeze, dar dacă membrii Adunării Dragonilor i-ar fi prins din urmă, aveau să-i înconjoare cu uşurinţă.

Anders scoase Sceptrul Soarelui dintre bretelele hamului, ţinându-l strâns cu amândouă mâinile, teribil de speriat să nu-l scape. Îl ridică deasupra capului şi bâigui ceva, dar simţi că i se goleşte creierul dintr-odată. *Haite şi labe, nu e tocmai momentul potrivit să uit să vorbesc!*

Ştia că Sceptrul asculta, dar ce ar fi trebuit să spună ca să-l pornească? Ceva măreţ? Ceva deosebit?

— Căldură! strigă el, fără să încerce să fie elocvent şi sperând că sceptrul îl aude, deşi vântul aproape că-i smulgea cuvintele din gură.

Pentru că Rayna vira brusc şi se clătina, vântul îl izbea din toate părţile şi doar centura de piele pe care o purta, prinsă de hamul surorii lui, îl ţinea să nu cadă.

Solzii Ellukkăi, luminoşi ca razele dimineţii, trecură strălucind pe lângă ei şi, cu coada ochiului, Anders văzu flama focului de dragon, de un alb pur, aruncând cu scântei aurii care se îndreptau către oraş.

Focul fusese aruncat înspre ei!

Ellukka şi Lisabet o evitară la timp şi, dintr-odată, apărură alţi doi dragoni adulţi, mai mari decât toţi ceilalţi.

Unul avea solzii precum soarele cald de la apus şi, judecând după asemănarea cu Ellukka, Anders era sigur că era tatăl ei, Valerius. Celălalt era de un roşu mai închis şi, dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, Anders simţi imediat că era Leif, care încerca să-şi protejeze elevii. Drekleidul, calm şi liniştit de obicei, acum urla, iar furia lui era îndreptată către dragonii care îndrăzniseră să ameninţe copiii.

Totul era un haos – dragonii adulţi le dădeau târcoale, Anders strângea tot mai tare Sceptrul Soarelui, lupii alergau pe lângă zidurile de jos, aruncând suliţe de gheaţă care în curând aveau să-i

lovească, Rayna se răsucea şi cotea brusc, dar cu sceptrul nu se întâmpla nimic, nicio căldură nu…

… şi dintr-odată, Anders o simţi.

Căldura îi lovi brusc, ca un val de apă, făcându-i pe dragoni să înlemnească, iar curenţii puternici de aer îi ridicau pe neaşteptate şi îi dezechilibrau. Sub ei, lupii urlau, chinuiţi de senzaţia aceea neplăcută, iar runele de pe Sceptru străluceau aşa de tare, că băiatul trebui să-şi ferească privirea.

Theo avusese dreptate că Sceptrul Soarelui aduce căldură acolo unde Piatra Zăpezii aduce frig – dar asta nu era doar căldură. Schimba cu totul aerul din jurul lor, iar pentru lupii de jos era prea mult.

Rayna a devenit dintr-odată mai puternică şi mai sigură pe mişcările ei.

Dar ce aveau să facă acum dragonii adulţi? Se îndepărtară, brusc convinşi că toţi copiii erau de partea lor, la urma urmei. Pluteau toţi pe deasupra Holbardului, răcnind sfidător către lupii care erau jos, acum slăbiţi, iar inima lui Anders se făcu cât un purice.

Oare am stârnit un atac forţat, în ciuda eforturilor noastre de a restaura pacea? Oare vom deveni trădători ai Ulfarului, cum n-am vrut niciodată să fim?

Nici nu-şi terminase bine gândul, când, în depărtare, deasupra acoperişului de la Lupul Şiret, taverna în care el şi Rayna dormiseră atâţia ani la rând, apăru un nor alb – o explozie albă. Cioburi de gheaţă zimţată se răspândeau în toate direcţiile.

În câteva secunde, un val de frig lovi dragonii din aer, şi Anders îşi dădu seama că venea dinspre Lupul Şiret.

Probabil Sigrid a ascuns Piatra Zăpezii în acoperiş, cel mai înalt punct din Holbard!

De aceea văzuse mereu lupi pe-acolo în vizitele

sale – nu pentru că-l foloseau drept punct de observaţie, ci pentru că păzeau ceva.

Oare puteau el şi Rayna să ajungă acolo? Ar fi reuşit sora lui să treacă prin valurile de frig care ieşeau din acoperişul tavernei, şi dacă da, exista o cale de a pune la lucru Sceptrul Soarelui împotriva Pietrei Zăpezii? Exista o cale de a proteja Holbardul de soare şi de zăpadă deopotrivă?

Un nor de gheaţă şi de frig coborî din cel mai înalt punct, de la Lupul Şiret, rostogolindu-se pe străzile din Holbard în toate direcţiile şi acoperindu-le cu o pojghiţă de gheaţă. Ajunse în port şi un strat subţire de gheaţă acoperi imediat şi apa, îngheţând toată suprafaţa şi chiar şi carenele vaselor atât de tare, încât acestea începură să plesnească, scoţând un scrâşnet pe care Anders îl auzea chiar şi de acolo, de deasupra oraşului.

Deodată, dinspre ziduri începură să zboare suliţe de gheaţă, alături de nori uriaşi de frig aruncaţi de cei mai puternici lupi, iar dragonii se clătinau, aruncaţi de colo-colo de vântul rece.

Anders simţi Sceptrul Soarelui furnicându-i palmele şi, în timp ce se holba aşa la el, cu gura căscată, fără să scoată vreun cuvânt, acesta începu să strălucească din nou.

— Nu! strigă Anders.

Dar era prea târziu, un val de căldură se desprinse din el asemenea unui vârtej şi sub ei se deschise o falie uriaşă, chiar în mijlocul Holbardului, care ducea direct către curtea şi anexele Academiei Ulfar! Construcţiile de piatră se destrămară, zidurile cedară şi un sunt zimţat tăie oraşul în două.

Oare lava de sub oraş căuta o cale de a ieşi la suprafaţă?

— Destul! strigă el, scuturând sceptrul. Sceptru al

Soarelui, opreşte-te!

Era prea târziu să mai încerce să contracareze un artefact cu un altul. Amândouă scăpaseră de sub control. Acum, tot ce putea Anders să facă era să încerce să salveze cât mai mult din haosul de dedesubt.

Jos, gheaţa izbea căldura, trimiţând nori mari de abur către cer, iar Anders îşi imagina debandada de pe străzile Holbardului. Dragonii răcneau şi suflau flăcări, lupii aruncau suliţe de gheaţă de jos, iar oraşul, care fusese căminul lui Anders dintotdeauna, se făcea bucăţi chiar sub ochii lui.

Undeva, dedesubt, aproape toţi cei pe care-i cunoscuse – prietenii lui de la Ulfar, vânzătorii prietenoşi care le mai strecurau lui şi surorii lui câte ceva de-ale gurii, copiii străzii, negustorii locali şi cei străini – erau prinşi în această bătălie de foc şi gheaţă.

Strigă din nou, neputincios, în timp ce vreo şase dragoni se năpustiră asupra lupilor de pe zid, aruncând cu flăcări în toate direcţiile.

Leif zbura în continuare aproape de elevii săi, dar în clipa în care o mulţime de suliţe de gheaţă zbură pe neaşteptate spre Ellukka şi Rayna, Valerius se aruncă el însuşi în faţa lor pentru a-şi proteja fiica, răcnind sfidător.

Ellukka ţipă când un val cenuşiu de frig cuprinse labele din faţă ale tatălui ei, întinzându-se apoi pe întreg corpul. O aripă paraliză, iar marele dragon începu să se prăbuşească spre pământ.

Leif se aruncă odată cu el, reuşind să se aşeze, cumva, sub Valerius. Aripa sănătoasă a dragonului rănit se desfăcu, el bătu din coadă şi, ca prin minune, reuşi să-şi păstreze echilibrul, aterizând pe spinarea lui Leif. Cu o forţă ieşită din comun, Leif reuşi să-l care,

zburând spre câmpiile de dincolo de oraş, către un loc sigur.

Îl salvase pe tatăl Ellukkăi, dar nu mai putea juca niciun rol în bătălie.

În timp ce Anders privea în urma lor, un dragon roşu-închis, despre care băiatul credea că era Torsten, plană peste zidul oraşului, aruncând flăcări alb-aurii peste o bună parte din el, lăsând în urmă ruine fumegânde – Anders nu vedea dacă erau şi lupi printre dărâmături.

Îndesă sceptrul înapoi în hamul Raynei şi o bătu pe spate ca să-i atragă atenţia.

— Du-mă mai jos! strigă cu toată puterea, ca răspuns la pericolul din jur şi la disperarea care aproape îl copleşise; o simţea venind ca pe un potop, neputând s-o domolească sau s-o oprească. Du-mă mai aproape!

Trebuia să se transforme, dacă urma să facă ce-şi propusese, şi trebuia s-o facă atâta vreme cât Rayna era încă pe cer. Dar fără siguranţa hamului. Desfăcu centura de care erau legate bretelele de piele, ţinându-se doar cu mâinile de Rayna. De îndată ce avea să dea drumul strânsorii, avea la dispoziţie doar o secundă ca să se transforme şi să apuce iar de ham.

Dacă scăpăm cu viaţă din încercarea asta, îşi spuse, *o să mai punem nişte bretele la chestia asta. Un soi de sistem de siguranţă.*

Nu mai avea timp. Înţelegând planul băiatului, Rayna începu coborârea, iar Anders se transformă în lup cu tot ce avea pe el, canalizându-şi toată teama şi hotărârea, astfel transformându-se mai rapid decât oricând. Se prinse de ham cu colţii, apoi întinse labele din spate în jos, până reuşi să le îndese între bretele şi corpul Raynei. Toate culorile strălucitoare din lume

dispărură, iar el mai simţea doar mirosul de fum şi chiciura înţepătoare.

Rayna o luă pe un drum care-o conduse direct între dragonii care atacau şi lupii de pe ziduri, luptând contra lor. Drept în mijlocul flăcărilor şi al suliţelor.

Nimeni nu se aştepta la asta.

Nimeni nu i-ar fi putut opri la timp, chiar dacă ar fi vrut.

Anders izbuti să-şi ridice labele din faţă, urlă şi se lăsă la loc pe spinarea Raynei.

Şi atunci apăru *focul de gheaţă!*

Flăcările argintii se învolburară, înghiţind ca într-un vârtej focul dragonilor şi gheaţa lupilor, înainte ca acestea să-i poată atinge pe gemeni. Rayna se ridică, iar Anders se prinse din nou cu colţii de hamuri, în timp ce ea plana deasupra oraşului, ca să vadă ce se întâmpla jos.

Ultima oară când Anders aruncase focul de gheaţă, atât lupii, cât şi dragonii fuseseră atât de derutaţi şi copleşiţi, că fusese îndeajuns pentru a opri lupta.

Dar de data asta nu mai erau uluiţi. Lui Anders i s-a strâns inima cât un purice când şi-a dat seama că lupii aruncau din nou cu un puhoi de suliţe, iar dragonii se regrupau, pregătindu-se să contraatace.

De data asta, focul de gheaţă nu mai era de-ajuns.

În jurul lui, totul se mişca cu o repeziciune incredibilă, imaginile se întretăiau, vântul îl izbea neîncetat, de jos se ridicau aburi, gheaţa crăpa zidurile clădirilor, iar căldura se ridica în rotocoale înspre Rayna, gata s-o înhaţe. Lui Anders i se păru că-i vede pe Theo şi pe Mikkel, dar oare reuşiseră prietenii lui să-i ajungă deja din urmă? În momentul în care văzu cinci lupi gonind pe acoperişuri, inima îi spunea că erau prietenii lui de la Ulfar, dar raţiunea îi transmitea că

veneau ca să-i atace.

Se uită înapoi la drumul pe care veniseră, aruncând o privire rapidă spre Ulfar – apoi clipi şi privi din nou. În mijlocul ruinelor din Ulfar, al construcţiilor de piatră sfărâmate şi al şanţului zimţat care străbătea Academia, se vedea o rază de lumină albă ce venea dintr-un colţ al dărâmăturilor. O rază perfect dreaptă care străpungea cerul. Încerca să-şi dea seama ce vedea, cu mintea deja obosită, străduindu-se să înţeleagă din care parte a Academiei venea lumina, şi dacă nu cumva era un nou pericol.

Dar apoi îşi dădu seama că ştia exact de unde venea.

Din atelierul lui Hayn.

Oare le trimitea unchiul lor un semnal?

Urlă către Rayna, mişcându-se în direcţia în care voia să se uite, iar ea îşi roti capul, bătând în acelaşi timp din aripi pentru a rămâne în aer. Fără să mai ezite – se încredea cu totul în Anders, deşi habar n-avea de ce îi cerea să facă asta –, se îndreptă spre coloana aceea de lumină. Se unduia în zbor şi cotea pe alocuri, iar el se ţinea de bretelele hamului cu ghearele şi cu colţii, zburând încolo şi-ncoace, ca o păpuşă de cârpă, în timp ce Rayna se apropia de semnal.

Pe măsură ce se apropiau, Anders vedea că atelierul era pustiu, rămăsese fără acoperiş, de parcă fusese suflat de vânt. Nu ştia unde era Hayn, dar lumina strălucea ca un far pe o fâşie uriaşă de metal, pe care erau gravate rune. Ce voise Hayn ca ei să vadă sau să facă?

Se desprinse de pe spinarea Raynei, ştiind că în scurt timp lupii vor apărea lângă ei, şi se forţă să revină la forma umană chiar în clipa în care picioarele îi atingeau pământul. Sora lui nu se putea transforma –

nu fără să-şi dea hamul jos, singurul mod prin care-l putea purta în siguranţă. Ea strigă în chip de avertisment – către el sau poate către lupii care se apropiau –, iar băiatul se căţără peste dărâmături, îndreptându-se către centrul atelierului.

Acolo, lângă lumina aproape orbitoare reflectată de fâşia de metal, erau două discuri din fier forjat, ca nişte pandantive din metal, gravate cu spirale şi rune complicate.

Le mai văzuse. Le ştia din desenul care-i înfăţişa pe Felix şi pe Drifa, fiecare purtând câte un disc la gât. Şi iată-le din nou. Oare Hayn le găsise în căutările lui după amplificator? Sau erau *chiar* amplificatoare?

Le ridică şi văzu că sub ele era o foaie de hârtie, un bileţel mâzgălit în grabă de unchiul său:

Folosiţi-le cu înţelepciune.
H

Anders îşi trecu un disc pe după gât şi, întorcându-se, o privi lung pe Rayna pentru o clipă. Nu avea cum să-i pună amplificatorul pe după gât. Dar poate că dacă l-ar fi apăsat pe pielea ei ar fi fost de-ajuns. Alergă înspre ea şi vârî şnurul de piele cât mai aproape de ham, intenţionând să-l lege acolo şi sperând că o să reziste.

Dar de parcă ar fi ştiut c-a ajuns acasă, şnurul se făcu nevăzut, contopindu-se cu pielea Raynei şi dispărând sub ochii lui Anders, probabil în acelaşi loc unde dispăruseră şi hainele şi tot ce avea prin buzunare când se transformase.

Anders se aruncă în spinarea surorii lui şi tocmai când prindea cureaua de ham şi se pregătea să se transforme din nou – deşi focul de gheaţă nu se va

dovedi de-ajuns, ştia deja –, ea sări în înaltul cerului, unde aerul îi oferea siguranţă. Urcară în spiralã şi când un nou val de frig îi lovi, Sceptrul Soarelui emană căldură – un nou tip de căldură de data aceasta, o căldură arzătoare care-l făcu pe Anders să-şi ferească fata. Părea mai cald decât oricând. Să fi fost de vină amplificatorul de la gâtul său? Oare putea el…?

Dar nu mai apucă să-şi continue gândul. În secunda următoare, o uriaşă explozie de gheaţă şi răceală se produse sub Lupul Şiret, aproape ca un răspuns la provocarea sceptrului. De parcă ar fi explodat chiar Piatra Zăpezii – şi probabil asta se şi întâmplase.

Un moment mai târziu, de sub curelele hamului Raynei, Sceptrul Soarelui se zgudui, ca un semn prevestitor.

Apoi explodă şi el.

Rayna încercă să coboare înspre acoperişuri, dar forţa exploziei o făcu să se învârtă şi să se rostogolească îngrozitor. Încerca să întindă aripile şi să încetinească prăbuşirea, dar nu reuşea decât să cadă şi mai rapid.

Anders se ţinea de ham cu ghearele, cu colţii, cu tot ce avea, şi amândoi, frate şi soră, se prăbuşiră spre pământ, către pajiştile verzi de pe acoperişuri. Până la urmă, Anders alunecă de pe spinarea Raynei şi căzu în gol, fără să mai ştie încotro e cerul şi unde-i pământul. Rămase fără suflare în momentul în care atinse iarba, şi, împreună cu Rayna, se rostogoliră prin iarbă iar şi iar, până ce se opriră într-un acoperiş înclinat.

Anders se ridică în patru labe, uitând de durere, de arşiţă, de frig, de bătălia din jurul lui, uitând totul. Se năpusti deznădăjduit spre sora lui.

Rayna nu mai mişca.

Când a ajuns lângă ea, Anders s-a ridicat pe labele din spate şi a împuns-o cu cele din faţă, iar ea a gemut şi a ridicat capul.

Cureaua şi solzii din locul unde se aflase Sceptrul Soarelui erau arse, iar sceptrul nu se vedea nicăieri. Oare chiar explodase, distrugându-şi ultima picătură de esenţă în încercarea de a contracara Piatra Zăpezii? Oare şi Piatra Zăpezii păţise acelaşi lucru?

Pe cerul portocaliu de deasupra lor dragonii dădeau târcoale, şi, în năuceala lui, Anders nu mai era sigur dacă era lumina apusului sau dacă întreaga lume luase foc.

Se întoarse şi văzu un lup uriaş gonind singur peste acoperişuri în direcţia lor. Urlă spre Rayna, făcând-o să se ridice şi să încerce să zboare din nou.

Aduse de o pală de vânt, aterizară lângă ei Ellukka şi Lisabet, aceasta din urmă strigând, alarmată de haosul din jur şi arătând înspre ceva.

Anders se întoarse şi văzu cum din cealaltă parte venea, alergând în salturi, un grup de lupi, apropiindu-se de ei în şir indian.

Erau colegii lui de clasă! Îl văzu pe Sakarias în fruntea formaţiei, iar în spate erau Viktoria, Jai şi Det, în capătul şirului zărindu-se silueta robustă a lui Mateo. Goneau către ei cât de repede puteau. Pentru o clipă, inima lui Anders se zbătu îndurerat; spera că veneau să-i ajute, dar ştia că trebuia să dea dovadă de precauţie. În orice caz, nu mai avea timp să cumpănească.

Sakarias lătră scurt în semn de salut, iar prietenii lui se aşezară în cerc în jurul gemenilor, cu faţa spre exterior, gata să-i apere.

Din partea cealaltă, lupul singuratic se apropia cu paşi mari, hotărâţi, iar Anders se bucura nespus de

mult că îşi avea din nou aproape prietenii. Alergă să-şi ia locul în formaţie. *Trebuia* să-şi apere sora, dar, în acelaşi timp, nu voia nici să rănească pe cineva din haita de la Ulfar. Ce avea să se facă?!

Ellukka urlă sfidător, aşezându-se lângă Rayna şi rotindu-şi capul într-o parte şi-n alta, de parcă ar fi ameninţat că aruncă flăcări spre primul lup care s-ar fi apropiat de grupul lor. Anders nu ştia dacă era în stare s-o facă – să ucidă pe cineva de-adevăratelea –, dar ştia că Garda Lupilor n-ar fi ezitat să arunce o suliţă spre ea.

Vocea lui Lisabet a reuşit cumva să acopere toate urletele, mârâiturile, strigătele şi vacarmul oraşului care-i înconjura:

— Opriţi-vă! a strigat ea, coborând din spinarea Ellukkăi şi alergând ca să se aşeze între Sakarias şi Mateo, cu faţa spre lupi şi cu mâinile ridicate.

Anders n-avea nicio idee ce urma să spună mai departe şi nici n-a avut şansa să afle. Brusc, lupul neînsoţit ajunse lângă ei şi, chiar în timp ce alerga, se transformă, căpătând formă umană.

Lisabet şi Sigrid erau faţă în faţă!

— Lisabet, ce cauţi aici?

Vocea Lupoaicei Alfa era tăioasă, furioasă, iar faţa-i pătată de funingine era palidă de mânie.

— Încerc să opresc lupta, răspunse Lisabet, ridicând ambele mâini pentru a arăta înspre carnagiul din jurul lor. Încerc…

Sigrid o întrerupse.

— Te alături haitei chiar acum! Voi toţi o să vă alăturaţi haitei!

— Ba nu, spuse Lisabet, ridicând bărbia.

Sigrid o ţintui cu privirea, iar în albastrul-deschis al ochilor liderei se oglindea furia.

— Nu mai eşti fiica mea! îi spuse, iar cuvintele răsunară clar peste zgomotul din jur.

Anders auzi cum Ellukkăi i se tăia răsuflarea, iar fata-dragon scoase în acelaşi timp şi scântei, ca şi cum ar fi izbit-o cineva în stomac. Anders parcă o auzea spunând: *Fiica? Fiica Lupoaicei Alfa?!*

Simţind cuvintele mamei ei străpungând-o ca o armă, Lisabet plecă fruntea şi trase umerii în faţă.

Sigrid nu făcu decât să privească în altă parte, căci acum o dispreţuia pe Lisabet, şi îi studie pe elevii de la Ulfar, care erau aliniaţi în faţa Raynei şi a Ellukkăi.

— Voi toţi veniţi cu mine! se răsti ea.

Dar nimeni nu se clinti.

Mârâind, Sigrid se transformă din nou în lup şi îşi arătă colţii.

Anders se trezi mârâind la rândul lui, şi apoi mai auzi încă un mârâit, mai tare şi mai puternic, în spatele lui.

Sora lui scoase un sunet straniu, o combinaţie între geamăt şi urlet, şi se ridică în picioare, fără să mai ia în seamă arsurile: voia s-o înfrunte pe Lupoaica Alfa. Ştiind c-o avea alături pe sora lui, Anders prinse curaj să i se adreseze direct furioasei conducătoare de haită:

Nu ştiu ce efect va avea focul de gheaţă dacă te va lovi pe tine *şi nu suliţele tale,* îi spuse, fluturând din urechi, cu un mârâit care-i dezveli colţii. *Şi nici nu vreau să aflu, dar o voi face, dacă mă obligi.*

Afară!, mârâi ea drept răspuns. *Afară cu tine din haită!*

Apoi, lidera îşi săltă capul şi urlă, lung şi tare, chemând Garda Lupilor pentru a i se alătura în luptă.

Printre prietenii lui Anders se răspândi panica, dădură înapoi, cu cozile între picioare, încercând să fugă. Mateo scoase un urlet de avertizare de lângă el,

iar Anders se întoarse şi-i văzu pe Mikkel şi Theo coborând încet spre ei.

Lăsaţi-i să aterizeze! urlă el către prietenii lui, pentru a acoperi zarva luptei.

În vreme ce mama ei dădea ordine, Lisabet se întoarse alergând la Ellukka, alăturându-i-se lui Anders şi strigând şi ea la prietenii ei:

— Hai să mergem! Acum, cu toţii!

Anders îşi dădu seama că abia acum înţelegeau şi prietenii lui situaţia. Se aliniaseră în jurul lui fiindcă voiau să-l apere, însă ordinul de exil dat de Sigrid îi inclusese şi pe ei.

Tocmai deveniseră trădători. În adâncul sufletului, îl durea îngrozitor gândul că avea să fie despărţit pentru totdeauna de haita lui. Dar nu mai aveau nicio clipă de pierdut – Garda Lupilor gonea către ei pentru a se alătura Lupoaicei Alfa, iar cu toţii aveau să lupte cu încrâncenare.

Viktoria a fost prima care a revenit la forma umană, reuşindu-i transformarea la fel de elegant ca întotdeauna, în ciuda haosului. Mikkel şi Theo au luat asta drept un semn şi, aterizând, i-au asaltat pe lupi cu o rafală de vânt din mişcarea aripilor.

Anders nu se transformă – trebuia să fie pregătit în caz că mai era nevoie de focul de gheaţă, deşi deja nu mai era sigur dacă-l putea scoate din nou. Şi nu era sigur nici dacă i-ar mai fi fost de vreun ajutor.

Sakarias alerga pe lângă el în formă umană, cu mantaua cenuşie de la Ulfar fluturând şi, împreună, se căţărară în spinarea Raynei, prinzându-se de bretelele pe jumătate arse. Era limpede că, dintr-o clipă într-alta, Sigrid va arunca o suliţă de gheaţă – şi, cu puterea ei, avea să fie mortală, ucigând pe oricine ar fi fost lovit.

Dar în timp ce alergau şi se precipitau căutând un loc sigur, nicio suliţă n-a fost aruncată.

Îi vedea pe Viktoria urcându-se lângă Lisabet, pe Mateo în spinarea lui Mikkel şi pe Jai trăgându-l lângă el pe Det, în spatele lui Theo.

În câteva secunde, Garda Lupilor urma să se întregească, alături de conducătoarea lor – veneau deja o mulţime de lupi, alergând în spatele ei –, şi în orice clipă dragonii adulţi îşi vor da seama, de deasupra capetelor

lor, ce se petrecea jos. Cu Mikkel şi Theo reveniţi în luptă, şi cu adulţii adunaţi tot acolo, erau deja mai mulţi dragoni decât oricând.

Când Garda Lupilor ajunse lângă ea, Sigrid intră din nou în acţiune, iar suliţele de gheaţă începură să zboare pe lângă ei. Toate şovăielile legate de faptul că-şi ataca fiica, sau că ataca nişte copii dispărură şi Lupoaica Alfa se alătură celorlalţi membri ai haitei care încercau să-i doboare pe elevii de la Finskól şi pe lupii din spinarea lor.

Ce aveau să facă dragonii şi lupii dacă fugeau copiii? Aveau să continue cele două tabere lupta?

Anders ştia că nu putea lăsa să se întâmple aşa ceva.

Se străduia din răsputeri să se mobilizeze şi strigă la Rayna, care tocmai pornea în zbor. Îşi dădea seama că efortul o afecta enorm, dar ea scoase un ţipăt scurt, iar Anders speră că era un răspuns şi se mai ridică încă o dată în zbor.

Mişcările Raynei erau sacadate şi inegale, iar Sakarias îl cuprinse pe Anders cu amândouă mâinile pentru a-l ţine pe loc, prinzându-l bine de blană şi agăţându-se de el.

Disperat, adunându-şi toată forţa, Anders aruncă

din nou focul de gheaţă, deşi de-abia vedea ce se întâmpla în jurul lui. Îl aruncase orbeşte în spaţiul dintre lupi şi dragoni, cu toată forţa, sperând din tot sufletul că-şi vor da seama că niciuna dintre tabere nu putea câştiga. Că între ei se afla el, forţându-i să facă pace. C-o să înţeleagă înainte ca el să-şi epuizeze toată energia.

Flăcările argintii ţâşniră dintr-odată, continuând să iasă, iar şi iar.

Şi să crească, apropiindu-se tot mai mult de pământ.

Se apropiaseră atât de mult, încât aproape că îi atingeau pe cei prinşi în luptă, forţându-i pe lupi să fugă ca arşi de-a lungul zidului, scoţând urlete de avertisment, şi pe dragoni să cotească brusc, ca să evite flăcările – aproape îi atinseseră şi pe ei.

Flacăra era uriaşă. Incredibil de puternică.

Pentru că nu era doar a lui.

Rayna, care nu scosese nicio flacără şi nicio scânteie de la transformarea sa, i se alăturase.

Sora lui găsise aceeaşi putere pe care o descoperise şi el, tot într-un moment de disperare, darul mamei şi al tatălui lor deopotrivă şi, cum amplificatoarele lăsate de Hayn pentru ei îşi făceau treaba, Anders înţelese că luptând împreună, flăcările argintii erau mai mari, mai puternice şi mai pătrunzătoare decât ar fi fost vreodată ale lui.

Deşi ea punea foc de dragon, iar el gheaţă de lup în flăcările argintii, împreună aveau să fie întotdeauna mai puternici. Nicio diferenţă dintre ei – şi nicio separare – nu le putea slăbi puterile. Cu cât creşteau mai mult, cu atât mai bine învăţau să se cunoască şi cu atât mai puternici deveneau.

Piatră Zăpezii şi Sceptrul Soarelui nu mai existau.

Împreună, în clipa aceea, gemenii erau cea mai puternică forţă din Holbard.

Flacăra argintie se rostogolea prin oraş, distrugând sulițele de gheaţă şi focul de dragon, distrugând totul în calea ei.

Opri răspândirea gheţii pe străzile din oraş.

Domoli vântul fierbinte lăsat în urmă de Sceptrul Soarelui.

Înainta fără contenire, cuprinzând tot şi pe toţi în calea ei şi lăsându-i fără foc sau topindu-le gheaţa.

La final, când, în cele din urmă, se pierdu la marginea oraşului, în urma ei domnea liniştea.

Lui Anders nu-i mai rămăsese niciun strop de forţă şi era sigur că nici Raynei, dar ea continua să se rotească eroic, făcându-i pe dragoni să creadă că gemenii erau pregătiţi s-o facă din nou *şi din nou,* până când vor ceda cu toţii.

Oare ce s-ar fi întâmplat dacă lupii s-ar fi adunat să înceapă un nou atac?

Ce s-ar fi întâmplat dacă Torsten şi dragonii s-ar fi năpustit să sufle din nou flăcările lor alb-aurii?

Anders urlă amenințător, iar Rayna îi urmă exemplul, dar ştiau amândoi că mint – aceea era ultima şi singura mişcare care le mai rămăsese.

Trecu o clipă şi, odată cu ea, o bătaie din aripi a Raynei, o bătaie a inimii lui Anders.

Altă clipă.

Şi încă una.

Şi apoi, sub ochii tuturor, membrii Adunării Dragonilor se întoarseră, unul câte unul, şi porniră spre nord-vest.

Se îndepărtară de oraş, pornind spre Drekhelm.

Capitolul şaisprezece

Bezna s-a lăsat cu repeziciune în timp ce dragonii au dispărut în negura albăstruie a nopţii. Anders încă distingea siluetele lupilor care mai rămăseseră în oraş, aşezându-se din nou în formaţie, gata să apere Holbardul dacă cei patru dragoni rămaşi deasupra aveau de gând să coboare.

Rayna şi ceilalţi discutau despre ceva, strigând unul la altul ca să acopere distanţa dintre ei, dar Anders nu avea habar despre ce vorbeau. Totuşi, se părea că se luase o hotărâre, căci s-au întors toţi spre vest. Părăseau oraşul, dar într-o altă direcţie decât plecaseră adulţii.

După vreo jumătate de oră, traversară Râul Sudrain la lumina lunii şi coborâră încet în preajma unui pâlc de copaci de lângă o fermă. Marea Pădure a Ceţurilor se contura ameninţător la orizont, iar copacii negri se afundau în pâcla albă.

Dragonii aterizară unul după altul, iar lupii coborâră din spinarea lor. Anders se transformă imediat ce labele îi atinseră pământul şi scoase în linişte hamul de pe Rayna, ca să se transforme şi ea. Lângă ei, Lisabet avea grijă de Ellukka. Ambele hamuri erau arse pe alocuri, aşa că nu ştia dacă aveau să mai reziste vreunui zbor.

Pe rând, dragonii se transformară şi ei, până când cei unsprezece copii se aşezară în cerc. Unii stăteau aplecaţi, cu mâinile sprijinite pe genunchi, epuizaţi, alţii se îmbrăţişau, privindu-şi tovarăşii în lumina lunii.

Tăcerea luă sfârşit când Kess ţâşni pe neaşteptate în mijlocul cercului, sărind din braţele lui Lisabet şi alergând direct către Anders, căţărându-se pe trupul lui şi cocoţându-i-se pe umeri. El era aşa de epuizat şi

de fericit că o vede, că nici nu-i mai păsa că pisicuţa îşi înfigea ghearele în carnea lui.

Şi de parcă mişcarea pisicii ar fi trezit-o din somn, Viktoria şopti:

— Ce am făcut…?

— Exact ce am făcut şi noi, răspunse Ellukka. Nu vă mai puteţi întoarce acasă. Şi nici noi.

— Dar trebuie, spuse Lisabet, părând la fel de obosită ca restul. Dacă nu am fi adus Sceptrul Soarelui, lupii i-ar fi slăbit pe dragoni până-i omorau. Dacă nu-l ascundeam de dragoni, l-ar fi folosit împotriva lupilor ca să-i atace. Datorită nouă nu e război acum.

— În schimb, am distrus jumătate din Holbard, replică Theo, îndurerat.

Rayna oftă.

— Şi vor continua lupta, după ce o să se gândească puţin. Se urăsc unii pe ceilalţi. Lupii cred că tocmai i-au atacat dragonii, iar dragonii ştiu că lupii se pregăteau oricum să facă acelaşi lucru.

— Atunci, ne trebuie un plan ca să-i oprim, completă cineva.

Anders clipi, căci realizase că el fusese acela, el vorbise. Toţi se uitau la el. Trase adânc aer în piept şi continuă:

— Viktoria, Sakarias, Det, Mateo, Jai, ea este sora mea, Rayna, le-o prezentă el pe fată.

— Dar, Anders, spuse Det precaut, în timp ce toţi prietenii lui lupi clipeau, nedumeriţi. Ăăăă… ea e dragon.

— Lupilor, ei sunt Ellukka, Mikkel şi Theo, continuă Anders.

— Lisabet, rosti prudent Ellukka, am auzit eu bine, Lupoaica Alfa ţi-a spus „fiică”?

Mikkel rămase cu gura deschisă. Toţi dragonii o

priveau acum pe Lisabet.

— De fapt, răspunse ea, ridicând sfidător bărbia, dârele de funingine de pe chipul ei palid intersectându-se cu dârele lacrimilor uscate, cred că ai auzit-o spunând că *nu mai sunt* fiica ei.

— Ai fi putut să ne spui mai devreme, replică Ellukka în şoaptă.

— Tu ai fi mărturisit aşa ceva? o întrebă Rayna, pufnind.

— Cu toţii avem o mulţime de lucruri să ne spunem unii altora, interveni Anders, dar în clipa asta avem nevoie de un loc în care să ne ascundem. Şi să punem la cale un plan. Am crezut că e suficient să încercăm să contracarăm efectele Pietrei Zăpezii, să-i punem pe cei de la Ulfar şi pe membrii Adunării Dragonilor în impas. Dar ne-am înşelat. *Cum* facem lucrurile contează la fel de mult ca şi *ceea* ce facem.

— Anders, problema e mai gravă decât îţi imaginezi, continuă Sakarias. Ne-ai rugat să cercetăm atacurile cu foc de dragon asupra Holbardului. Trebuie să-ţi spunem ce am aflat.

Mikkel interveni:

— Mai întâi trebuie să găsim un loc sigur. Putem porni iar în zbor, dar o s-avem nevoie de vreo oră de odihnă şi de ceva haleală. Mă simt de parcă azi am zburat mai mult decât în tot timpul de când m-am transformat pentru prima oară în dragon.

Anders văzu că Viktoria, Sakarias şi ceilalţi lupi îşi aruncau priviri gânditoare. Ştia ce învăţaseră despre dragoni – şi el învăţase acelaşi lucru. Şi se simţise la fel cu doar câteva săptămâni în urmă.

— Ei sunt prietenii mei, le spuse el. Şi-au pierdut căminul ca să ne ajute. Noi, lupii, am fost alungaţi, dar şi ei la fel, indiferent dacă Adunarea Dragonilor le-a

spus-o răspicat sau nu. Nu se mai pot întoarce la Drekhelm şi au renunţat la casa lor ca să ne ajute să-i oprim pe lupi din a îngheţa jumătate din Vallen pentru a putea să-i atace pe dragoni. *Şi* pentru a opri dragonii să ne ia Sceptrul Soarelui ca să încălzească oraşul şi să atace.

Theo, care era lângă el, începu, ezitând:

— Am locuit în Holbard până nu de mult. Dragonii m-au răpit. Credeam că o să mor, dar ei ştiau ceva ce eu nu ştiam. Aveam nevoie să mă transform, iar ei trebuiau să mă ajute s-o fac. Dragonii nu sunt aşa cum i-am crezut eu tot timpul.

— Şi noi toţi, unsprezece lupi şi dragoni, continuă Anders, suntem singurii care mai pot să oprească un război. *Trebuie* s-o facem împreună.

Îi urmări pe lupi cum vorbeau încet între ei – chiar şi în formă umană se înţelegeau din priviri, folosind şi limbajul trupului, care lui îi era necunoscut înainte să devină unul dintre ei. Era o conversaţie-fulger – incertă pentru unii, decisivă pentru alţii.

Vorbind în numele tuturor, Viktoria dădu încet din cap.

— Trebuie să ne ascundem undeva, spuse ea cu voce moale, încercând să se stăpânească să nu tremure.

— Sălaşul Norilor, hotărî Rayna.

Anders dădu din cap.

— Acolo au lucrat primii dragoni fierari, îi lămuri el, nu mai merge nimeni acum, e interzis. Apoi, după o clipă: Acolo a lucrat şi mama noastră.

Sakarias tresări surprins.

— Scuze, dar… ce?!

— Cum spuneam, replică Anders cu un zâmbet ce amintea de vechiul său surâs. Avem multe poveşti de

istorisit.

Dar menţionând-o pe mama lui îşi aminti de altcineva.

— Ştie cineva dacă Hayn este teafăr?

Pe rând, tinerii lupi clătinară din cap.

— L-am văzut în timpul luptei, spuse Jai. Dar habar n-am ce s-a întâmplat cu el.

Anders duse mâna la amplificatorul de la gât, iar degetele îi furnicară atunci când marginile îi intrară în piele şi-i simţi puterea. Oriunde era Hayn, era sigur, într-un fel, că nu va trece mult timp până ce aveau să-şi revadă unchiul. Iar profesoara Ennar refuzase să lase pe cineva să-l vorbească de rău pe Hayn atunci când fusese închis. Probabil că ştia ea de ce mai nutrea speranţe.

Lângă el, Lisabet începu să cotrobăie printr-o pungă, scoţând de-ale gurii şi întinzându-le pe pământ.

— Hai să ne odihnim, propuse ea. Iar Rayna are dreptate, ar trebuie să mergem spre Sălaşul Norilor. În adâncuri curge lavă, aşa că dragonii îşi vor recăpăta puterile acolo. Şi e mereu înconjurat de ceaţă şi de nori, iar răcoarea îl face un loc perfect pentru lupi. Când ajungem, putem să…

Fata ezită, vocea hotărâtă i se stinse.

Nici Anders nu ştia răspunsul. Nu ştia ce aveau de făcut mai departe sau cum vor reuşi să menţină pacea. Ştia că nu mai putea fi o desfăşurare de forţe, o altă încercare nebunească prin care să-i oblige pe cei de la Ulfar şi Drekhelm să se oprească. Trebuia să fie ceva cu totul nou.

Dar, privindu-l pe Sakarias cum rupe o chiflă în două şi îi întinde o bucată Ellukkăi, aproape zâmbindu-i, era sigur de un lucru.

Indiferent ce avea să facă mai departe, îşi avea

alături *toţi* prietenii.

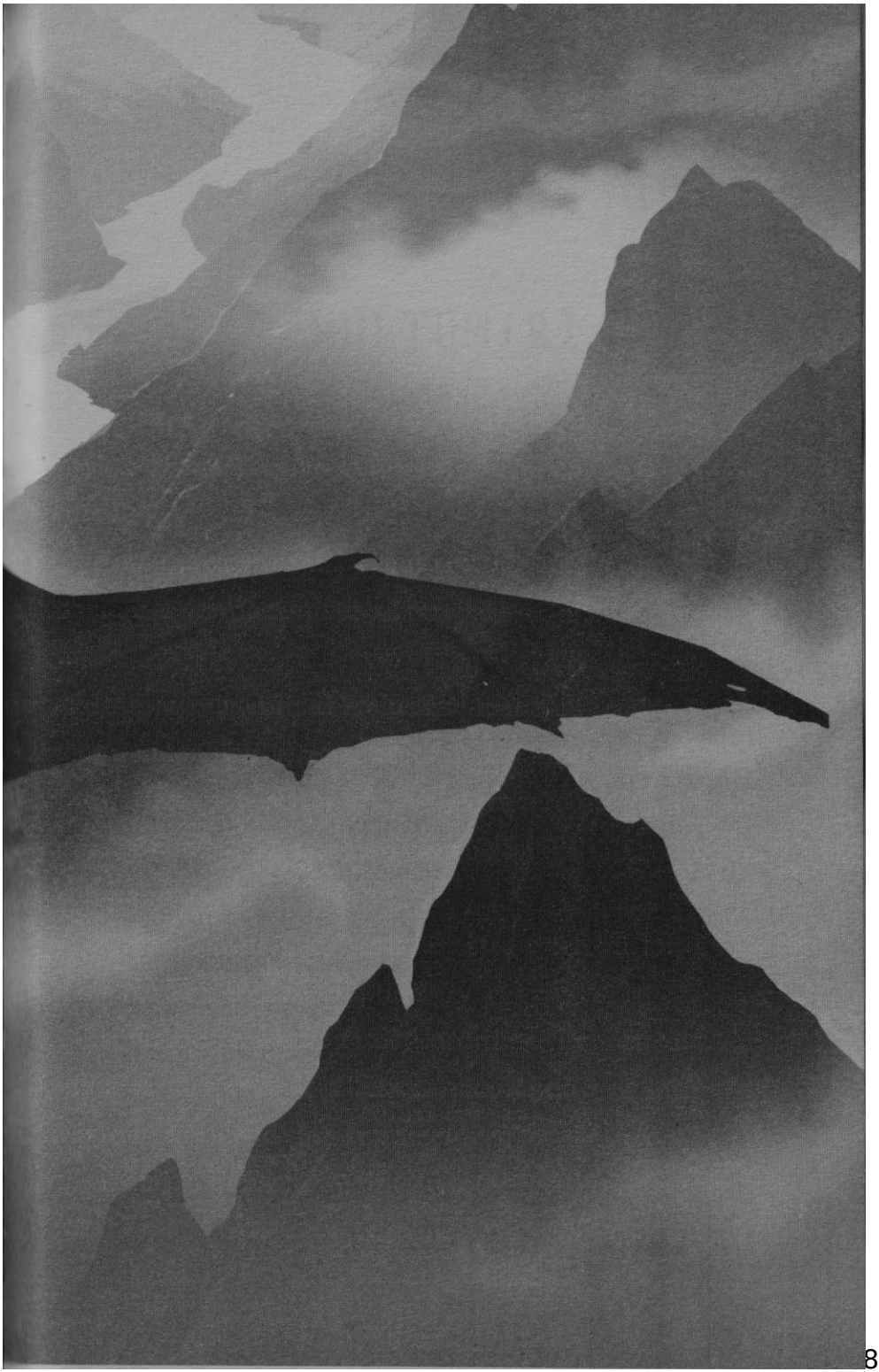

Mulţumiri

Nicio carte nu este doar rezultatul muncii autorului, iar eu am o haită minunată de lupi şi de dragoni cărora le datorez mulţumiri.

Am cutreierat fiecare colţişor din harta Vallenului alături de inspiratul meu editor Andrew Eliopulos – nu a navigat niciodată într-o direcţie greşită şi de-abia aştept următoarele noastre aventuri! Minunata Abby Ranger mi-a oferit prima busolă şi va fi mereu parte din poveştile acestea.

Un uriaş „Mulţumesc” minunatei echipe de la Harper, care a făcut din apariţia acestor cărţi o experienţă îmbucurătoare – trebuie să-i amintesc în special pe Bria Ragin, Joe Merkel şi Levente Szabo (care au lucrat împreună la aceste coperte incredibile); pe Virginia Allyn, pentru o hartă care a inspirat mare parte din povestea asta; pe Jill Amack şi pe Emily Rader, pentru că m-au ajutat de multe ori să-mi depăşesc propriile limite; şi pe Rosemary Brosnan şi Ann Dye pentru tot sprijinul lor. Mulţumesc echipei mele de la Harper Oz – a fost o distracţie pe cinste! Mulţumesc mult că aţi avut grijă de mine. De asemenea, multe mulţumiri echipei de la Harper Audio şi incredibilului meu narator Johnathan McClain, care a făcut într-adevăr ca aceste cărţi să prindă viaţă.

Agentei mele, Tracey Adams, parte din toate poveştile mele şi din toate călătoriile mele – Tracey, îţi preţuiesc prietenia la fel de mult cum îţi preţuiesc inteligenţa impresionantă. Mă simt atât de norocoasă să vă am pe tine, pe Josh, pe Cathy şi pe Stephen în haita mea!

Mulţi oameni şi-au oferit părerea pentru firul

narativ al acestei poveşti – ca întotdeauna, orice greşeală rămasă în urma sfaturilor lor minunate îmi aparţine. Multe mulţumiri lui Alex Gino, echipei de la Wolf Conservation Center din South Salem, New York, şi multor altora. De asemenea, îi datorez multe mulţumiri şi lui Will Marney (care mi-a împrumutat şi numele lui mijlociu) pentru toate observaţiile sale
, şi lui Meg Spooner pentru toate rolurile pe care le-a jucat din dorinţa de a se asigura că autoarea şi cartea formează un întreg.

Am primit un sprijin important şi din partea multor prieteni minunaţi de-ai mei: Jay, Marie, Leigh, Michelle, Cat, Kacey, Kiersten, Nic, Kate, Soraya, Ryan, Peta, Eliza, echipa Roti Boti, colegii mei de la House of Progress şi Wordsmiths. Sunt incredibil de norocoasă să vă am pe toţi în viaţa mea.

Multe, multe mulţumiri cititorilor, comentatorilor, librarilor şi bibliotecarilor care au dat o mână de ajutor la răspândirea veştilor despre această carte şi multe altele – vă sunt foarte recunoscătoare pentru toate eforturile voastre în a-i ajuta pe

Anders şi pe prietenii lui să-şi găsească drumul către noi case şi inimi.

Întregii mele familii, cu două şi cu patru picioare – vă mulţumesc din inimă pentru sprijinul vostru, pentru entuziasmul vostru şi pentru dragostea voastră. Sunt nespus de recunoscătoare şi de norocoasă.

Şi, în sfârşit, ca întotdeauna, lui Brendan: Ai o răbdare fără limite, eşti iubitor, generos, super amuzant şi mă susţii întotdeauna. N-aş putea să-mi spun poveştile fără tine, şi nici n-aş vrea. Te iubesc.

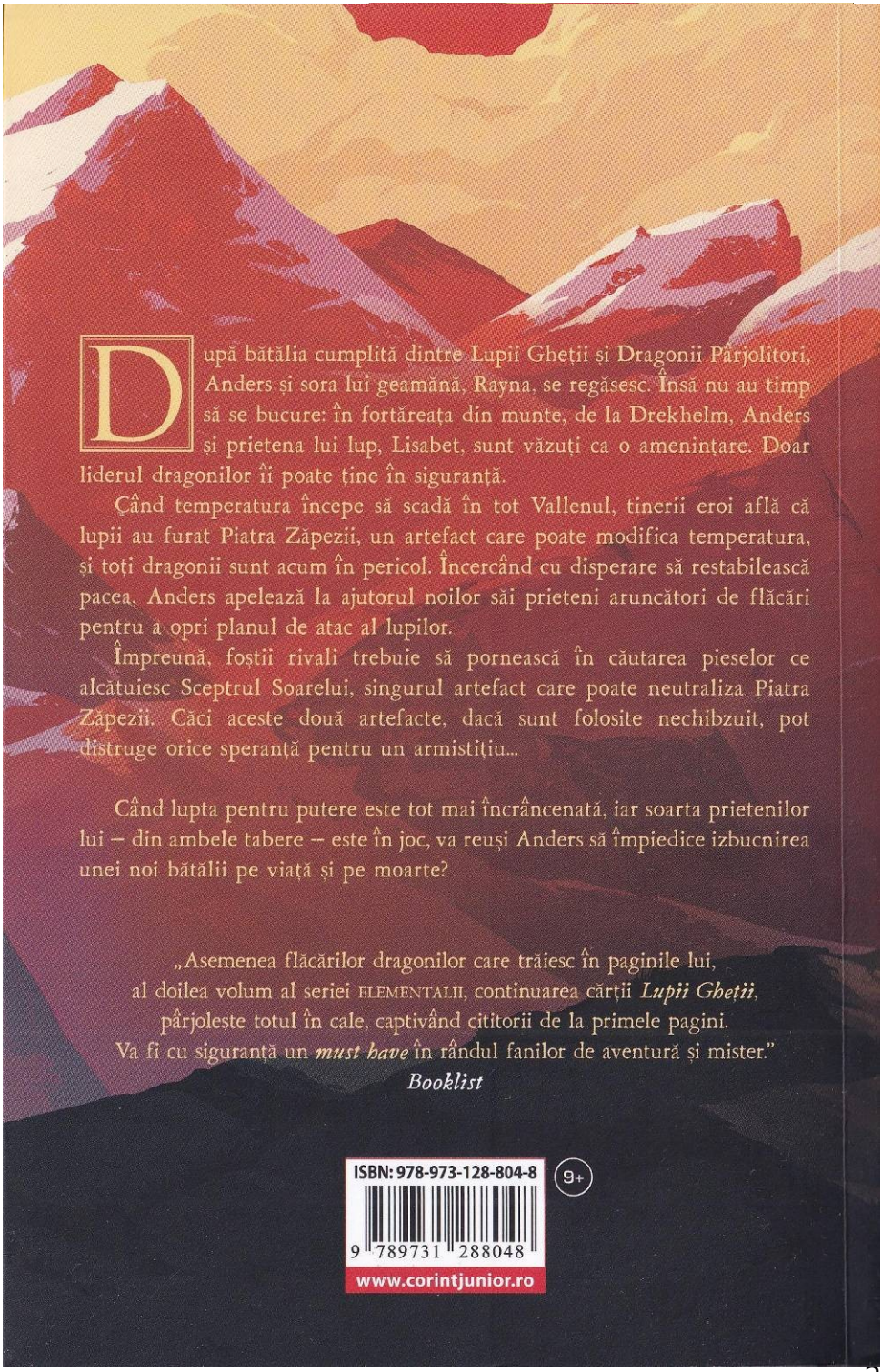

După bătălia cumplită dintre Lupii Gheții și Dragonii Pârjolitori, Anders și sora lui geamănă, Rayna, se regăsesc. Însă nu au timp să se bucure: în fortăreața din munte, de la Drekhelm, Anders și prietena lui lup, Lisabet, sunt văzuți ca o amenințare. Doar liderul dragonilor îi poate ține în siguranță.

Când temperatura începe să scadă în tot Vallenul, tinerii eroi află că lupii au furat Piatra Zăpezii, un artefact care poate modifica temperatura, și toți dragonii sunt acum în pericol. Încercând cu disperare să restabilească pacea, Anders apelează la ajutorul noilor săi prieteni aruncători de flăcări pentru a opri planul de atac al lupilor.

Împreună, foștii rivali trebuie să pornească în căutarea pieselor ce alcătuiesc Sceptrul Soarelui, singurul artefact care poate neutraliza Piatra Zăpezii. Căci aceste două artefacte, dacă sunt folosite nechibzuit, pot distruge orice speranță pentru un armistițiu...

Când lupta pentru putere este tot mai încrâncenată, iar soarta prietenilor lui – din ambele tabere – este în joc, va reuși Anders să împiedice izbucnirea unei noi bătălii pe viață și pe moarte?

„Asemenea flăcărilor dragonilor care trăiesc în paginile lui,
al doilea volum al seriei ELEMENTALII, continuarea cărții *Lupii Gheții*,
pârjolește totul în cale, captivând cititorii de la primele pagini.
Va fi cu siguranță un *must have* în rândul fanilor de aventură și mister."
Booklist

ISBN: 978-973-128-804-8
9+
9 789731 288048
www.corintjunior.ro